KOMMUNIZMUS

Proletárdiktatúra a bérmunka megszüntetéséért

- Az ismeretlen lázadás
- Utazás Irakban
- Osztályharc Irakban – Interjú egy veteránnal
- Az Iraki osztályharc XX. századi kronológiája
- Direkt akció és internacionalizmus

7. szám 2003. December	http://gci-icg.org e-mail: info@gci-icg.org Levélcím: BP 33 – Saint-Gilles (BRU) 3 – 1060 BRUXELLES – BELGIUM	500 Ft

Az Internacionalista Kommunista Csoport központi folyóirata magyar nyelven

-
Az Internacionalista Kommunista Csoport
-
Központi folyóirata magyar nyelven

E L V T Á R S A K !

Egy újság csakis akkor képes feladatát betölteni a kommunista tevékenység szervezésében, ha olvasói és szimpatizánsai aktívan részt vállalnak készítésében. Bármilyen észrevétel - teoretikai, kritikai vagy gyakorlati - ,segít bennünket, hogy az újságot valódi forradalmi fegyverré kovácsolhassuk. Használd ezeket az anyagokat, melyek nem képezik senki tulajdonát - lévén osztályunk felhalmozott tapasztalatai. Azé az osztályé, amely a bérmunka, és így az osztályok és mindennemű kizsákmányolás megszűntetéséért harcol. Használd ezeket a szövegeket, vitasd meg, másold Ie őket,...

Ha álláspontunk érdekel - ha meg akarod vitatni velünk, vagy velünk akarsz harcolni - vedd fel a kapcsolatot az Internacionalista Kommunista Csoporttal a következő címen (a csoport nevének említése nélkül a borítékon):

B.P. 33
Saint-Gilles (BRU) 3
1060 Bruxelles,
Belgium
e-mail: info@gci-icg.org
http://gci-icg.org/

T A R T A L O M

Bevezető……………………………...3. oldal

Az ismeretlen lázadás……….....…….5. oldal

Utazás Irakban………….....………...12. oldal

Osztályharc Irakban – Interjú egy veteránnal…………………………..23. oldal

Az Iraki osztályharc XX. századi kronológiája………………………...27. oldal

Direkt akció és internacionalizmus………………...35. oldal

Az imperialista háború ellen az egyetlen alternatívánk: háború a Tőke ellen (röplap 2003-ból)…………….…………...42. oldal

F i g y e l e m !

Köszönettel tartozunk B. Vandomme-nak, aki „főszerkesztőként” jegyzi lapunkat, melyet így legálisan kiadhatunk és terjeszthetünk. Azonban ez a személy semmiféle politikai felelősséget nem visel lapunk tartalmáért és az abban kifejtett álláspontokért. Másrészről a lapunkban megjelenő cikkek közös aktivitás eredményei, és a felelősség is közös – ezért nincsenek a cikkek aláírva. Az osztály megnyilvánulásai, amely azért harcol, hogy elpusztítsa a bérmunkát, és így mindennemű kizsákmányolást és osztályt.

Bevezető

Ismét csak egy viszonylag hosszabb szünet után jelentkezünk magyar nyelvű központi lapunkkal. E hosszú szünetek oka nagyrészt, hogy csoportunk sem tudja kivonni magát azon problémák, gyengeségek alól, amelyek jelenleg általánosak a proletariátus harcában. Ez a lap, amely közeli elvtársakkal való szoros együttműködés eredménye és mint a proletáraktivitás centralizálásnak terméke, sajnos híven tükrözi, milyen nehézségekkel küzd osztályunk az elszigeteltség, az osztályaktivitás nemzetközi vagy akár lokális centralizáció behatároltsága ellen[1].

Kiadványaink – mint azt már korábban is írtuk – hasonlóan minden tevékenységünkhöz, nem egy–egy militáns egyén, még csak nem is a csoport tulajdonai, hanem, a korábbi harcokra épülve, osztályunk egy megnyilvánulása, olyan proletárok tevékenységének eredménye, akiket a helyzet harcra kényszerített.

Ez a lapszám, a korábban megjelent „Albánia számhoz" (Kommunizmus 5. szám) hasonlóan tematikus. A közelmúlt iraki eseményei kapcsán csoportunk azon írásait közöljük le, amelyek az elmúlt évek talán legfontosabb proletárharcának kapcsán íródtak (ez a 91'-es öböl-háború utáni felkeléshez köthető). Ezek az írások nemcsak osztályunk történelmének jelentőségéhez képest alig ismert soraira igyekeznek figyelmet fordítani, de segíthetnek mélyebben megérteni annak a jelenségsornak a valódi okait és természetét, amit a média ma iraki háborúként emleget.

Ez a háború egyrészről, éppolyan, mint a többi, ugyanakkor magán viseli azokat jellegzetességeket amellyel korunk burzsoáziájának sajátjai. Ugyanolyan mert, a burzsoázia minden erejével azon van, hogy a proletárokat két egymással szemben álló táborba kényszerítse, nemzetek, bőrszín, kultúra, stb. alapján. Másrészt ugyanúgy, mint más mai problémáknál, a burzsoázia egyre nagyobb nehézségekkel kell szembenézzen, amikor „hiteles alternatívákkal" valóban maga mögé akarja sorakoztatni a proletárokat. Soha nem volt ilyen nehéz dolguk a proletároknak mikor azonosulniuk kellett volna egy-egy harci tárborral. Az, hogy a világszerte általános hitetlenkedés és szkepticizmus nem csapott át aktív ellenállásba, javarészt a kommunista program visszasajátításának hiányából fakad. A proletárok számára nem hallhatóak és értelmezhetők a burzsoázia információ-tengerében egyelőre sikeresen elszigetelt forradalmi megnyilvánulások. Mindezek ellenére, mint minden háború, ez a háború is kiélezte az osztályellentéteket és következtében az osztályaktivitás növekedése tapasztalható. A háborúval való azonosulás kérdésessége erősíti a felháborodást, ami az áldozatok és az igen nyilvánvaló gazdasági indítékok ellenmondásából fakad.

A 91-es iraki- egy olyan háború, amelyben a gazdasági indíttatás kimutatása során nem az általánosságok okoznak gondot - habár az Egyesült Államok ellenfeleivel együtt igyekezett ideológiai célokat az előtérbe helyezni -, elég elolvasni bármilyen gazdasági újság elemzését, vagy gazdasági élet potentátjainak véleményét, hogy kiderüljön soha nem volt ilyen egységes a háború pozitív hatását illetően a burzsoázia. Azok az államok, illetve burzsoá frakciók, akik „ellenezték" a háborút, csakis azért tették ezt, mert látták előre milyen további pozitív eredményt és erősödést hoz a háború, az amúgy is fölényesen irányító burzsoá csoportoknak. Mindezek ellenére nem könnyű pontosan számba venni, milyen konkrét előnyöket biztosíthat a háború az uralkodó osztálynak, hiszen az olaj, vagy az Egyesült Államok gazdaságának élénkítése csak az a felszín, amit a média agyonrágcsált, mint indítékokat. Nem elhanyagolható oka és eredménye a háborúnak a közel-kelet stabilitását biztosítani hivatott rendőrállami jellege az USA irányította Iraknak, azok után, hogy Izrael a közel-keleten a rendőrállam szerepét egyre kevésbé tudja ellátni.

Pont ugyanazért, mert nekünk proletároknak nagyon nagy jelentőségűek voltak azok a mozgalmak, amik Irak területén vagy tágabban a közel keleten az elmúlt évtizedekben zajlottak, a burzsoázia is kitüntető figyelemmel kíséri ezt e területet. Az iraki forradalmi hullám radikalizmusa és erőssége (amiről épp e számunk szól) alapvetően befolyásoltak a 91-es „öböl háború" lezajlását, keresztül húzva a burzsoázia terveit. Az azóta eltelt időben a nemzetközi burzsoázia hihetetlen energiákat fordított, hogy mind fizikailag mind ideológiailag megsemmisítse azt a forradalmi szintet, amit a proletariátus elért Irakban. A mostani háború időpontjának kiválasztásában a burzsoázia nyilván figyelembe vette, hogy a kurd területeteken és máshol Irakban mennyire eredményes volt a nacionalista és demokratikus ideológiák harca a forradalmi erőkkel szemben, azokat a proletárokat akik részt vettek a mozgalmakban, vagy fizikailag megsemmisítették vagy elüldözték, a többieket pedig a forradalmi harc területéről a nacionalista/demokratikus küzdelmek porondjára terelték.

[1] Ezt a témát a „A jelenlegi harcok általános jellemzői" (magyar nyelvű Kommunizmus 4. szám) című cikkünkben hosszabban boncolgattuk.

A burzsoázia nem homogén, ellenkezőleg a demokrácia jellemzője, hogy számtalan alternatívát ad a rendszeren belül. Így természetesen, ha egyes proletárnak nem tetszik a háború, megtalálhatja azt az álláspontot és beállhat zászlaja alá amelyik ellenzi a háborút, pontosabban csak a háborút ellenzi. Ebből a szemszögből kell értékelnünk azokat a háborúellenes szerveződéseket, amelyek csak a háborút ellenzik, és széles népfrontot szorgalmaznak a háború ellen. A proletariátusnak gazdag tapasztalat állhat birtokában az effajta népfrontokat illetően, és amelyek semmi másra nem voltak jók, mint hogy a demokrácia védelmében (a fasiszták, a gonosz olajbárok stb. ellenében) felsorakoztassák a proletárokat.
Ismét leszögezzük, a háború nem elválasztható a kapitalizmustól (tágabban az osztálytársadalomtól), éppolyan elválaszthatatlan a ”háború”-„béke” párosa, mint a nyomor-gazdagság kettőse, és éppúgy feltételezik egymást, mint a „fejlett” és a „fejletlen világ”. Aki anélkül támadja a háborút, hogy tagadná a kapitalizmust, egy idea rabja, azé az ideáé amelyik egy utópisztikus, ellentmondásaitól mentes tőkés világot képvisel.

A háború nem gonosz politikusok vagy tévedések eredménye, hanem egyrészt a résztőkék közötti ellentmondások kifejezője, másképpen a tőke globális szükséglete, vagy éppen az engedetlen proletárok lemészárlása. De nézzük mit is jelent számunkra a „béke”, amiért a balosok és más reformisták szerint érdemes összefogni (és nemcsak velük, hanem mindenkivel, aki „a háború ellen van”, félretéve a világról alkotott nézetkülönbségeinket). Hogy tisztán a békét vehessük szemügyre, tekintsünk el attól, hogy az utóbbi évszázadokban nagyon ritkán volt olyan időszak, hogy ne lett volna, valahol a földön kisebb nagyobb „háború”, és ebből következőleg nagyon nagy nehézségbe ütközik az, aki el akarja választani a „globális kapitalizmust” a háborútól, mint olyantól, amelynek az hétköznapi sajátja. A „béke” nekünk proletároknak azt jelenti, életünket nem közvetlenül kell feláldoznunk a „haza oltárán”, de közvetve viszont minden nap feláldozzuk magunkat munkaadóinkért, az államért, a tőke értékesüléséért, ahogy a szlogen mondja: „háborúban a vérünket ontja, békében szívja a burzsoázia”. A burzsoázia állandó háborút vív ellenünk, természetes szükségleteink ellen, amelyben nemcsak a rendőrség és a hadsereg monopolhelyzetben lévő fegyvereit használja **minden nap**, hanem az állam minden intézményét beveti az önkormányzatokon, egyházakon, szakszervezeteken stb. keresztül. Ez a háború a tulajdon, az érték védelmében minden olyan valódi emberi szükséglet ellen irányul, amelyik szembe kerül a rendszer bármilyen pillérével. Az éhség, a nélkülözés, a nyomor, az elnyomás stb., nap mint nap szembe állítja a proletárok csoportjait az állammal, ami az ideológia frontján is mindent elkövet, hogy szükségletekkel rendelkező emberek helyett, jogokkal rendelkező állampolgárokat faragjon belőlünk**. A háború nem más, mint mikor a burzsoázia**, **egész életünk helyett** különböző okoknál fogva **a halálunkra tart igényt**. Szemben azzal, ahogy az idealisták elképzelik, a burzsoázia világában a háború és béke egy éremnek két oldala, nem elválasztható vagy választható, és minden háború megvilágítja nekünk proletároknak, hogy csak eszközök vagyunk az értéktermelésben, ha kell egész életünk robotolásával, vagy ha kell feláldozásával szolgálunk.

Az iraki proletárok csoportjai felismerték ezt, és amikor a háború helyett a dezertálást választották, majd az aktív harcot az állam ellen, az egyetlen olyan utat választották, amelyik elvezethet ahhoz, hogy az ember ne eszköz legyen a Tőke értékesüléséhez.

„A kommunizmus szemünkben nem állapot, amelyet létre kell hozni, nem eszmény, amelyhez a valóságnak hozzá kell igazodnia. Mi kommunizmusnak a valóságos mozgalmat nevezzük, amely a mai állapotot megszünteti. E mozgalom feltételei a ma fennálló előfeltételekből adódnak.”

Marx-Engels: A német ideológia

AZ ISMERETLEN LÁZADÁS[1]

FEGYVERES FELKELÉS ÉS MUNKÁSTANÁCSOK IRAKBAN, 1991

AZ IRAKI HELYZET AZ ÖBÖLHÁBORÚ ALATT

Az iraki oldalon általános volt a defetizmus[2]. Az iraki állam proletárok tízezreit küldte a frontokra ágyútölteléknek. De ezzel a helyzettel szemben a proletariátus nem maradt passzív. A harcok már a szövetségesek bombázásai előtt megkezdődtek. Moszulban, Irak északi részén, Kurdisztánban lázadás tört ki a háborús korlátozások okozta éhínség ellen, amit az iraki állam és a Szövetségesek együttesen varrtak a emberek nyakába. Szintén északon Szulejmániában a nők szerveztek háború ellenes tüntetéseket. A Köztársasági Gárda beavatkozott és a tömegbe lőtt. 300 nőt letartóztattak és később kivégeztek. A bombázások és a háború elindítása ellenére, amelyben a proletariátus tudta, hogy semmit nem nyerhet, Dél-Irakban is nagyon feszült maradt a helyzet.

Tehát az általános helyzet Irakban már a szárazföldi háború megkezdése előtt nagyon robbanékony volt, ezért Szaddam Husszein a lázadásoktól való félelmében röplapok ezreit szórta szét repülőgépekkel, hogy emlékeztessen a halabjai mészárlásra. Így akarta emlékeztetni a proletárokat, akik készek voltak fellázadni ellene, hogy az állam nem habozna bombákat vagy gázt vetni be ellenük, ha nem lennének hajlandók alávetni magukat háborús terveinek. Husszeinnek nem volt ideje beváltani a fenyegetést, mivel a szövetséges támadások megkezdődtek, mielőtt leverhette volna a defetista ellenállást.

Így hát amint a szövetségesek légiereje bombázni kezdte Dél-Irakot, az addig barlangokban vagy menedékhelyen rejtőző proletárok elkezdtek Bagdad felé áramlani, elmenekülve az éhségövezetekből; és az éhező dezertőrök ezrei azonnal egyesültek. Az iraki állam számára nem volt más megoldás, mint megbízhatóbb csapatokat küldeni északról a körzetbe, hogy megakadályozzák a proletárokat abban, hogy elérjenek Bagdadba. De mialatt a lojálisabb csapatok délre vonultak, az iraki állam helyzete még jobban megrendült északon, ahol a legerőszakosabbak voltak a lázadások a szárazföldi támadás megkezdése után.

A proletárok ellenállása és a defetizmus volt - már a szárazföldi offenzíva előtt is - az első ok a Szövetségesek és az Irak közti háború befejezésére. Még inkább azóta, hogy a fronton rögtön a háború megkezdése után más proletárok tízezrei adták meg magukat és nem voltak hajlandóak vérüket ontani Szaddam imperialista keresztes hadjáratáért. Ez alatt a néhány nap alatt, mikor a Köztársasági Gárdának egy valóban felfegyverzett ellenséggel kellett megütköznie, könnyen látható volt, hogy a harci kedvük sokkal gyengébb volt, mint amikor azokkal a proletárokkal harcoltak, akik nem akartak kimenni a harcmezőkre. Ez okból proletárok tízezrei kerültek ki teljesen az ellenőrzés alól, és ugyanakkor saját túlélésükért harcolva - miközben megtámadták a magántulajdont-, összeütközésbe kerültek örök ellenségükkel, „saját" államukkal.

1991 március első napjaiban a világ hírügynökségeinek be kellett számolniuk a hivatalépületek és a Baath-pártépületek elleni támadásokról és gyújtogatásokról, de mint már említettük, a harc nem itt kezdődött vagy ért véget: igazából ez csak egy epizódja volt a harc általánossá válásának. A sajtó csak a proletariátus bizonyos állam elleni támadásait említette annak érdekében, hogy mint „közjóléti hadművelet" jobban igazolja a Szövetségesek tömegmészárlását. A koalíció háborúellenes akciókat akart, a proletárok dezertálását, éhséglázadásokat… hogy úgy írhassák le, mint egy gyűlölt zsarnok elleni harcokat, és nem, mint egy általánosabb harcot a kapitalista háború ellen. A koalíció köré szerveződő államok számára a legnagyobb veszély abban rejlik, hogy ezek a defetista harcok megfertőzhetik saját hadseregüket. Tekintettel a dezertálások és a harcok általánossá válására Irakban, a Szövetségesek katonái könnyen felismerhették volna, hogy nem fanatikus szaddamista terroristák ellen harcolnak, ahogy azt elhitették velük, hanem valójában egy mészárlásban vettek részt, amit a proletártömegek ellen szerveztek Irakban és Kuvaitban.

A világ burzsoáziája megérezte az általános terrort, amikor felismerte a Szaddam állama elleni defetizmus forradalmi defetizmussá erősödésének lehetőségét. Ez az egyik oka Bush döntésének – a sok nemzetközi felhívás ellenére, hogy Szaddam katonai potenciálját teljesen meg kell semmisíteni -, hogy befejezik a háborút, alig néhány nappal a Köztársasági Gárda elleni támadás után. Így próbálta meg biztosítani e proletárellenes és elnyomó szerv, a Köztársasági Gárda sérthetetlenségét. Kelly tábornok világosan kijelentette:

„Ez egy hazafelé tartó megvert hadsereg. Egy legyőzött hadsereg mindig politikai fenyegetést képez."

A Washington Post maga közölte az iraki burzsoá ellenzéki vezetők nyilatkozatát, amely ellentmondott az általános elemzéseknek, melyek szerint ami történt, nemzeti vagy vallási probléma. Például ez a lap közzétette Muhammad Bahr Ulum nyilatkozatát:

„Ez nem vallási probléma, hanem az első népfelkelés az elmúlt 20 évben Szaddam Husszein uralma ellen. Kuvaiti veresége megtörte a terror uralmát."

Miközben még egyszer megpróbálták elhitetni velünk, hogy a háború utáni harcok vallási vagy még inkább nemzeti problémák miatt törtek ki – egészen Kurdisztán területéig – ami minket illet, mi tudjuk, hogy ezek a harcok sokkal inkább közvetlen folytatásai

[1] Ez a szöveg egy részlete az angol nyelvű folyóiratunk 7. Számában (1992 április) megjelent „War or revolution" című cikknek.

[2] A forradalmi defetizmus: a "saját" ország vereségét okozni a háború alatt. A ellentétben leninista stratégiával, amely szerint egy kapitalista háborúban a "legelnyomottabb nemzetet" kell támogatni, a defetizmus volt minden forradalmi mozgalom stratégiája a háborúk alatt.

a háború előtti és alatti harcoknak. A koalíció érdeke az volt, hogy Szaddam Husszein maga vállalja a folyamatos elnyomás megszervezését a Köztársasági Gárda eszközeivel.

Amint a háború befejeződött, szinte mindenhol felkelések törtek ki. Délen Baszrában, északon Moszulban, Arbilban, Kirkukban, Szulejmániában a lázadások voltak. A megvert hadsereg maradéka, a dezertőrök, a városok lakosai egyesültek, hogy kinyilvánítsák az állam elleni dühüket és gyűlöletüket, azokkal szemben, akik a háborúba küldték őket. Délen az összecsapások különösen erőszakosak voltak, de a Köztársasági Gárda felkészült volt: már akkorra összevonták erőiket a régióba, mert az állam nagyon jól ismerte az ott uralkodó robbanásveszélyes helyzetet. Szaddam amikor megtudta, hogy számíthat a nacionalistákra remélte, hogy északon haladékot kap. Arra számított, hogy a nacionalisták képesek lesznek befogni és legyőzni a proletariátust, és biztosan tudta, hogy a nacionalisták nem támadnak ellene. Valóban, a háború legelejétől Szaddam Husszein és a nacionalista pártok titkos egyezséget kötöttek, a PFSZ-n és szeretett vezetőjén Jasszer Arafaton keresztül garantálták e két burzsoá frakció békés egymás mellett élését a háború alatt. Ez az, amiért először délen verték le a harcokat.

De a lázadások északon a hivatalos „ellenzék” és a KDP, PUK és az összes többi kurd nacionalista szervezet akarata ellenére és velük szemben mentek végbe. Ezeket a pártokat, kezdettől fogva úgy ismerték, mint a „háború résztvevőit”, és ezért kísérleteik a lázadók megfúrására nacionalista perspektívák előterjesztésével nem lehettek eredményesek. Más felkelő csoportok, mint pl. a „Kommunista Perspektíva” Szulejmániában, ez egy internacionalista szervezet, amelyet az előző harcok tapasztalatai eredményeztek. És más csoportok is, ugyanúgy veszélyes ellenségeknek tartják a nacionalistákat, mint a Köztársasági Gárdát. A lázadó proletárok nem engedték be a nacionalistákat a városokba. Később megpróbálták körülkeríteni a városokat, és így találkozni a frontról hazatérő katonákkal. Ezek a katonák már nem akartak harcolni, de néhány alkalommal a nacionalisták kényszerítették őket, hogy csatlakozzanak csapataikhoz és harcoljanak. Láthatjuk, hogy egy leendő nemzet ugyanazokat a terrorista módszereket alkalmazza, mint a harcoló nemzet. Ekkor Szaddam Husszein és a kurd nacionalista Talabani kéz a kézben küldték a proletárokat a frontra céltáblának. Az, hogy a nacionalista pártok körülvették a városokat, lehetővé tette számukra, hogy elhitessék a világgal, hogy ezek a városok az ő ellenőrzésük alatt vannak; de az egyetlen ellenőrzés, melyet valójában gyakorolhattak, a frontról hazatérő katonák elnyomásának felügyelete volt. Ezek az információdarabkák, melyeket közvetlenül a régióban élő kapcsolatainktól, szimpatizánsainktól és elvtársainktól kaptunk, hitelesítik a tény, hogy Talabani, a PUK főnöke nem volt képes visszatérni Szulejmániába, holott azelőtt ezt a várost tekintették erődjének.

Éppen ebben a városban különösen erőszakos volt a felkelés: itt a proletárok bosszút álltak a sokévi mészárlásért és szervezett terrorért. Megtámadták Szaddam Husszein rémisztő titkosrendőrségét, megölve közel 2000 baathistát, akik a politikai rendőrség épületeiben rejtőztek el. Proletártársaink dühe szembefordult mindennel, amely az iraki államot jelképezte, felgyújtottak, kifosztottak és teljesen lerombolták minden a rendőrséghez, Baath-párthoz, bíróságokhoz stb. tartozó épületet. A nacionalista pártok egész idő alatt próbálták megakadályozni őket, azzal az érvvel, hogy az ezekben az épületekben talált anyagok hasznosak lehetnek a leendő kurd államnak!

Baszra és a többi déli lázadó város leverése után, az általánossá vált proletárfelkelés leverésének érdekében Husszein a leglojálisabb csapatait küldte a régióba. Amint a Köztársasági Gárda észak felé közeledett, és az első beszámolók megérkeztek az atrocitásokról, a proletariátus felismerte, hogy a Köztársasági Gárda részben sikerrel verte le a déli lázadásokat, felismerte, hogy fehér terror észak felé, Kurdisztán felé tart, és hogy a Szövetséges hadsereg sértetlenül hagyta a Köztársasági Gárdát, amely így minden esetben elég erős volt a lázadók elleni terror megszervezésére. E felismerés után a proletárok csomagjaikkal, gyerekeikkel a hegyek felé vonultak vissza, hogy elkerüljék az elnyomás poklát. Már írtunk néhány példát az erőszakról, mellyel a lázadók felléptek a helyi hatalom ellen és könnyű megérteni, hogy a legrosszabbat várták a Köztársasági Gárdától. Évtizedekig voltak az iraki rezsim rohamcsapatai elnyomásának áldozatai, és tudták, hogy semmiféle könyörületet nem várhatnak tőlük.

Ezeket az információkat közvetlenül azoktól az elvtársainktól kaptuk, akik részt vettek ezekben a harcokban. Még nem tudjuk az összes részletet az említett ütközetekről és konfrontációról (könnyen elképzelhető, milyen nehéz ezeknek az elvtársaknak kommunikálni velünk, tekintetbe véve az elszenvedett vereség horrorját!), de természetesen folytatjuk a tőlük kapott információk centralizálását. Amint a háború és a bombázás elkezdődött, ezek az elvtársak terjesztettek egy „felhívást a háború ellen”, melyet a mi csoportunk írt arabul. Egyéb általunk írt anyagokat is terjesztettek a háború előtt és alatt.

Néhány nappal a halabjai mészárlás „évfordulója” után, míg a harc folytatódott Észak-Irakban és Kurdisztánban, a csoportunk kurd nyelvű röplapot küldött oda, melyet szintén terjesztettek ezen a területen. Itt közlünk néhány kivonatot ebből a röplapból, melynek címe: „Sem kurd nemzet! Sem Iszlám Köztársaság!” és amely főleg a nacionalizmus összes formájának kritikájára összpontosított.

„A halabjai mészárlás és az összes többi mocskos nacionalista akció a demokrácia fegyvere. (…) A kurdisztáni proletárok és kizsákmányoltak, mint a világ összes kizsákmányoltja, csak úgy törölhetik el a nyomort, ha fegyvereiket a kurd nacionalisták ellen fordítják, és ugyanúgy bánnak velük, mint a baathista állammal. A burzsoázia bárhol is legyen, az ellenségünk. Tehát milyen lehet a különbség, melyet a nacionalisták tesznek a „külső ellenség”, a „pillanatnyi ellenség” és a „fő ellenség” között, kicsi vagy nagy? (…) A halabjai mészárlás az osztálytársadalom törvényének közvetlen következménye, mint azt a történelem már ezerszer bebizonyította nekünk. Amint

a forradalmi mozgalom harcol a tőke és nacionalistái ellen, amint a tőke elveszti az ellenőrzést, a burzsoázia egyetlen válasza a proletárok lemészárlása lesz!

A történelem sok példát adott nekünk: Kronstadt és Pétervár Oroszországban, Drezda Németországban, Szabra és Satila Izraeltől és az arab államoktól, Halabja a baathista párttól… anélkül, hogy említenénk az összes példát, melyet elrejtettek előlünk.

A világ összes hivatalos médiája, együtt mindenféle marxista-leninista csoporttal, az eseményekről szóló hazugságaik terjesztésével, a halabjai mészárlás nevében gyűjtöttek pénzt. Ebben a munkában összes hazugságukat biztosították Talabani (PUK) és Housiar Zebari (KDP) kutyái. (…) A nacionalista burzsoázia megakadályozta Halabja lakosságát, hogy elhagyják a várost a vegyi támadás előtt, míg a saját rokonaikat és katonáikat kiengedték. (…) A tőke maga idézi elő a háborút, a nyomort, betegséget és elnyomást. A halabjai mészárlás a pénz és a munka közvetlen terméke. Ezt a mészárlást a nyugati országok segítségével állandósították. Úgy intézték, hogy amíg szörnyű képeket tettek újságjaikba, addig az összes felelősséget Szaddam Husszeinre hárították. (…)

LE AZ ÁLLAMMAL!
EGY OSZTÁLYNÉLKÜLI TÁRSADALOMÉRT!
A KOMMUNIZMUSÉRT FOLYÓ HARC GYŐZELMÉÉRT!"

Ha számításba vesszük a lázadó mozgalmakat, melyek spontánul ráztak meg sok iraki várost a háború előtt, alatt és különösen utána, könnyen megérthetjük, miért nem volt érdeke a Szövetséges hatalmaknak a Köztársasági Gárda teljes megsemmisítése, egyszer biztosak voltak saját győzelmükben. Ha a Szövetséges hadsereg leverte volna a Köztársasági Gárdát, akkor nekik kellett volna szembeszállni a lázadókkal és biztosítani a társadalmi békét, és ez számukra nagyon magas politikai és katonai költséget jelentett volna. Mindezen felül a többi iraki burzsoá frakció között egy sincs, amely keresztülvihető alternatívát képvisel az Öbölháborúban részt vevő fő hatalomnak: az USA-nak nevezett imperialista óriásnak.

A kurd nemzeti autonómiát túl destabilizálónak tartották az egész régió számára, és azonkívül – amint a katonai ütközet eredménye világossá vált – a Pentagon befejezte a kacérkodást a kurd nemzeti vezetőkkel. Ugyanígy Washington egy Irán-szerű iszlám köztársaság megalapítását veszélyesnek és a régió többi imperialista érdekeltségével ellentétesnek tartja. Ezért a döntő napokban, mikor Szaddam Husszein bukása a legvalószínűbbnek látszott, az összes megfigyelő meglepődött a segítségen, amit a szövetséges hatalmak adtak az iraki vezetőnek, akit néhány nappal azelőtt még „az új Hitlernek" hívtak. Ez nekünk újabb bizonyítékként szolgál a tőke elemzésénél, ami az imperialista közi szövetségek törékenységét illeti. Persze a koalíció jobban szerette volna, ha ugyanaz a baathista párt Szaddam Husszeinnél hitelesebb vezetővel tartja fenn a törvényt és a rendet.

[…]

FORRADALMI DEFETIZMUS IRAKBAN

Az előző fejezetben írtuk, hogy amíg az iraki elvtársak információval tudnak szolgálni, szándékunkban áll folytatni az információk centralizálását. Azóta új információkat kaptunk közvetlenül elvtársainktól és más proletároktól, akik közül néhányan a frontvonalból írtak. Meg akarják értetni, hogy milyen helyzettel kellett szembenézniük. Az új részletek megerősítik korábbi következtetéseinket: a proletár forradalmi defetizmus és az autonóm harc minden kapitalista frakció ellen, beleértve a nemzeti és iszlám frakciókat, rendkívül jelentős volt.

Ebben a fejezetben megkíséreltük leírni a fő pontokat. Elnézést kérünk a viszonylag rendezetlen közlés miatt – ne felejtsétek, hogy néhány információt nagyon közvetve szereztünk azokkal az elvtársakkal és proletárokkal kommunikálva, akik közül néhányan az állammal szembeni fegyveres konfrontáció kellős közepén voltak.

*

Már említettük, hogy már a háború kezdete előtt jelentős államellenes proletár harcok törtek ki: éhséglázadások, háborúellenes tüntetések stb. Most további információink vannak a bombázás előtti helyzetről, a katonák és általában a proletárok lelkiállapotáról.

Az Irán - iraki háború következményeként az államnak nehéz ellenőriznie a területet, különösen a városokat. 10 év háború szó szerint felfegyverezte a proletárok többségét. A mocsarak például találkozóhelyei lettek a dezertőröknek és más proletároknak. A katonák, akik tíz évig harcoltak, nem tűrnek el többé egy rendszert, amely adókat követel, vagy egy parancsokat osztogató főnököt vagy munkavezetőt. Sőt, mi több, a harcfrontról visszatérő katonák dicsőítésével (elengedhetetlen háborús propaganda) az állam közvetetten bátorította az engedetlenséget és az ellenállást a mindennapi élet feletti ellenőrzéssel szemben. Erre zavartan reagálva megpróbálta fenntartani a társadalmi békét, de képtelen volt megállítani az engedetlenséget és az általános szervezetlenséget.

Magában Bagdadban a bombázások előtt mindenki fel volt készülve a város elhagyására, virágzott a hamis menetlevél kereskedelem és a kiszöktetési szervezet stb. Mindenki megszervezte a kimenekülését jóval mielőtt az első bombát ledobták a városra: magánszemélyek, de néhány tiszt is, akik letépték a rangjelző szalagjukat, néha elsőként kellett, hogy elhagyják a várost. Bagdadban, ahogy az első lövések leestek a legnagyobb barakkok elkezdtek kiürülni, de nem egy lövést lehetett hallani a barakkok védelmében. Dezertálások voltak, és a tiszteket kivégezték. Katonák és más proletárok rohamcsapatokat alakítottak a baathista erők ellen. A háború alatt a város két területét ellenőrizték: Al Szurah-ot és Al So'elát. Bagdadon belül ezek a területek a későbbi dezertőrök mágneseivé váltak. A bagdadi fő barakkokból elszökött katonák százai az egész országból ilyen segítő kerületekbe mentek, ahol a lakosok felkészítették őket a

hazatérésre, menedéket, ételt és civil ruhákat adtak nekik.

Ahogy egy új háború réme egyre valóságosabbá vált, az ellenállás változatos formákban mutatkozott meg – a passzív ellenállástól a toborzók elleni erőszakos és fegyveres akcióig. Döntő szerepet játszott ismét a felfegyverzett proletariátus legjava, amely olyan jelentősen reagált az Irán – iraki háborúra. A háború előtt és alatt a hadsereggel szemben különböző szinteken irányították az ellenállást, így képesek voltak átalakítania kezdeti passzív ellenállást (a jelentkezés, a felettesek parancsának és a frontra vonulás elutasítása – ezeket gyakran támogatták a család és a barátok) tudatos harcos szembenállássá a toborzókkal és azokkal szemben, akik támogatták a hadsereget.

Mint mindig, a proletár besorozottak kezdetben nem támogatták nyíltan a néhány tiszt kivégzését, melyet a legelszántabb kisebbség vitt véghez. Habár szimpatizáltak az ilyen akciókkal, az állami kampányok a defetizmus ellen még fenntartották az állami terrort. Mégis fokozatosan felülkerekedtek a félelmükön, és a tisztek kivégzése tömeges méreteket öltött. A katonák tömegesen akasztották fel a „saját" tisztjeiket, egészen addig, míg a hadsereg összetartásához szükséges hierarchia többé nem létezett. A tisztek meg voltak félemlítve és elvesztették az erőegyensúlyt. A katonák azt csináltak, amit akartak, a tisztek pedig bocsánatért esedezhettek. Megpróbáltak úgy tenni, mintha ők is a háború ellen volnának, de nem tehettek semmit az újramozgósítás ellen.

A hadseregen belüli állapotok olyan kaotikussá váltak, hogy mikor a szövetségesek katonai támadása megkezdődött, a tisztek letépték a rangjelző sávot az egyenruhájukról attól való félelmükben, hogy a dezertőrök felismerik és kivégzik őket. A rangjelzést viselni öngyilkosságot jelentett.

Délen különböző stratégiai pontoknál a defetista egységek még ennél is tovább mentek – megtámadták a hivatalos pártközpontokat, élelmiszerüzleteket foglaltak el és szétosztották az élelmet az éhező proletároknak. Lerombolták a titkosrendőrség központjait, rendőrök százait ölték meg. Felkelés tört ki Baszrában, Nazerijában és Divanijában. Az állam elől bujkáló dezertőrök és más proletárok már régebben is, hagyományszerűen ezen a területen koncentrálódtak. Korábban írtuk, hogy egy évvel az Irán – iraki háború után az iraki állam katonai támadást intézett a mocsárvidéken, amely ezrek halálát okozta. Abban az időben 10 000-re becsülte a kormány az ott bujkáló dezertőrök számát. Most 1 millióról beszélnek, melyből 55 000 fegyveres.

Irak ezen részén a felkelések a szövetségesek szárazföldi támadásával kezdődtek. A proletárok helyzete egyre elviselhetetlenebbé vált Baszra, Ammarah, Nazerija, Nadzsaf és Karbala bombázása miatt. Egy szervezett kisebbség centralizálta a tevékenyvégüket, és harcok kezdődtek e városok környékén. Bármit is mondtak a mozgalom vallási természetéről, a vallás nem játszott szerepet a proletárok harcában. Nadzsaf és Karbala a síiták számára szent városok, de a felkelésnek a burzsoá sajtó hamis beállításai ellenére sem volt semmi köze nem volt az iszlámhoz.. A proletárok a szent helyeket a baathisták felakasztására használták. A mauzóleumokat golyókkal lyuggatták, és a dühös proletárok a mecsetekbe vizeltek. Így nehéz „vallási fanatizmusról" beszélni! A szövetségesek a felkelések idején érték el Nadzsaf és Karbala kapuit. Világos, hogy azért állították le a szárazföldi műveletet, hogy az iraki hadsereg végrehajthassa a lázadók elleni támadást. Ahogy az iraki hadsereg rajtaütött a városokon, káosz alakult ki és a dezertőrök minden irányba menekültek. Néhányan menedékjogot és segítséget kértek a szövetséges csapatoktól, de azt mondták: „Adunk nektek inni, ha szomjasak vagytok, de csak a fegyvereitekért cserébe." Aztán lefegyverezve visszaküldték őket a városba, hogy lemészárolják őket – íme egy példa a szövetségesek és Szaddam közti együttműködésre a felkelés ellen.

Már leírtuk, hogyan hívta vissza Szaddam északra küldött csapatait, mikor fegyveres proletárok nagy egységei kezdtek el délről Bagdad felé haladni, így növelve Kurdisztánban az állam szervezetlenségét.

Militánsok ezrei találkoztak északon – törökök Kirkukból, iraniak, akik elhagyták Iránt a háború és elnyomás miatt stb. Miután az olyan városokat, mint Halabja és Qal'at Dizah Szaddam néhány évvel ezelőtt megtizedelte, Szulejmánia környékén találtak menedéket (több mint 70 000 proletár szervezte magát radikális csoportokba az önvédelemért és a harcért az állami ellenőrzés és kurd vagy más nacionalisták ellen). A proletárok sokféle horizonttal és tapasztalattal való keveredése olyan helyzetet teremtett, ahol a kurd nacionalistáknak nagyon kis befolyásuk volt, és a szokásos szlogenjeiknek: „Szabadságot a kurd népnek", „Jogokat a kurdoknak" nagyon kis hatásuk volt a márciusi szulejmániai felkelésre.

A szárazföldi támadás elindításakor kirobbant nagyarányú felkelések visszaszorítása érdekében olyan városokban, mint pl. Abril, Kirkuk, Moszul és Szulejmánia, Szaddam és a nacionalisták aláírtak egy megegyezést a békés egymás mellett élés érdekében.. Yalal Talabani, a Kurdisztáni Patrióta Unió (PUK) és Maszud. Barszani, a Kurd Demokrata Párt (KDP) vezetője nyilvánosan bejelentették 1991 május – áprilisában, hogy elérték a megegyezést Szaddam Husszeinnel. Sőt, újabban Talabani megerősítette, hogy a háború alatt szervezete szándékosan elutasított minden „nemzeti vonatkozás nélküli" államellenes akciót, garantálva a kölcsönös elismerését bármelyik erő erőszakos monopóliumának a területek ellenőrzése felett. Most már tudjuk, hogy az iráni „Népi Mudzsahedin" szintén részt vett ezekben az egyezményekben, és hogy rohamcsapataikat a proletárfelkelés ellen használták.

Északon a proletár harc kezdettől fogva a hivatalos nemzeti ellenzéki pártokon (KDP, PUK) kívül és ellenük zajlott. Az internacionalista és defetista proletárok élcsapata a háború résztvevőinek nyilvánították őket.

Most több információnk van azokról az összefüggésekről és feltételekről, hogy milyen konfrontációk voltak az állammal szemben, különösen a márciusi szulejmániai felkelés alatt. De mielőtt rátérnénk erre, szeretnénk újabb híreket adni egy

szulejmániai női tüntetésről, amely alatt 300 nőt letartóztattak és később megöltek. A tüntetés erőszakossá vált, amikor egy Iránból érkezett militáns nő megpróbálta elvenni az egyik katona fegyverét, egy másik katona egy figyelőtoronyból agyonlőtte. Ez a militáns a háború és állam elleni proletár harc jelképe lett, egy elismert mártír, tükrözve a szulejmániai harc képét. Az iraki proletároknak nem számít, hogy iráni volt – az számít, amit tett. Nem anekdotaként mondtuk ezt a történetet, hanem mert kifejezi a mozgalom anti-nacionalista tartalmát, egy olyan harc létrejöttét, amelyben a proletárok többé nem sétálnak be a burzsoák által ásott csapdába, és nem harcolunk egymás ellen, mint irakiak, irániak, kurdok, síiták…

*

A média ellenére, amely a szulejmániai felkelés teljesen spontán természetét bizonygatta, most már világos, hogy az egy élcsapat kisebbség intenzív szervezésének eredménye volt. Militáns tevékenységük a felkelés előtti hat hónapban volt intenzív. Megalakult egy Kommunista Perspektíva nevű csoport, kiadványukat, „The Proletarian”*,-t* főként militánsok között terjesztették. A militánsok közötti kapcsolatot erősen korlátozták az elnyomás évei és a közelmúlt mészárlásainak emléke. A militánsok titokban szerveződtek. Mikor Kuvait megszállása alatt a zavargások törtek ki, a Kommunista Perspektíva elvtársai vitákat szerveztek más militáns kisebbségekkel. A helyzet elemzéséből és a „mit kellene tenni” folyamatából megszületett a sura mozgalom („sura” perzsául és kurdul „munkástanácsot” jelent). Kezdetben kb. 300 militáns (Iránból és Irakból) határozta el, hogy megszerveződnek, egységesítik az álláspontjukat, technikai és orvosi problémákkal foglalkoznak, katonai fegyverekkel…

Szulejmániában úgy döntöttek, március 8-án 13 órakor támadnak. Csoportokat alakítottak és különböző célpontokat határoztak meg – laktanyákat, rendőrállomásokat, titkosrendőrség- és információközpontokat, az „Egyesült Nemzetek Hotelt” (ezt az ENSZ használta, de titkosrendőrségi bázissá vált), a város és a környező területek fő bejáratait, hogy megelőzzék a nacionalisták és újságírók bevonulását… Az összes proletár örült ennek az akciónak – érezhető volt az izgalom, és mindenki várta, hogy valami történjen. A hadsereg érezhette a növekvő gyűlöletet és feszültséget, előre jelezte, hogy valami történni fog. Ennek ellenére a támadás meglepte őket – Szulejmániát minden oldalról egyszerre támadták.

Elvtársaink általános példákat adtak nekünk arról, hogy a proletár tömegakciók segítségével, osztályérdeküktől és -gyűlöletüktől vezérelve, hogyan léptek túl önmagukon. Ez bármilyen lázadó folyamatban megjelenik, az események illusztrálják, ahogy néhány száz fegyveres forradalmár betört Szulejmániába, a proletártömegek üdvözölték őket, és mind fegyvert fogtak. A proletárok egyetlen célja az volt, hogy saját érdekeiket erőszakosan érvényesítsék elnyomóik ellenében, és ennek érdekében -a forradalmi lázadók meglepetésének köszönhetően- nem csak könnyű kézifegyverekkel szerelkeztek fel, hanem neháztüzérséget is szereztek, hogy használják az állam ellen.

A város elleni támadás folyamán egyre több és több proletár csatlakozott a harchoz. Mikor a laktanyákat átvették, a fegyvereket szétosztották a harcolni kész proletárok között. Parancsot adtak nekik a tejboltok megtámadására (a tejet élelmiszer-jegyre adták), a bebörtönzöttek kiszabadítására. Bárkit, akin katonai egyenruha volt, azonnal lemészároltak.

A felkelés különösen erőszakos volt, a proletárok bosszút álltak a mészárlás és a szervezett állami terror éveiért. Megtámadták Szaddam titkosrendőri erejét.

Kétnapi harc után a politikai rendőrség búvóhelye a lázadók kezére került. A harc nagyon erőszakos volt, mert a magas rangú katonák védték az épületet. Mivel a proletárok növekvő számban csatlakoztak a harchoz, győzelmet értek el, és az épületben bujkáló baathista rendőrök százait ölték meg.

Szulejmánia elfoglalása kiteljesedett, kezdve a gépek, titkos dokumentumok és fegyverek kisajátításával – és ez megmagyarázza néhány nacionalista vezető nyilatkozatát a nyugati újságokban:

„A zűrzavar senkinek sem jó… kétségtelenül vannak agitátorok azok között, akik a zűrzavar magját vetik el… mindent lerombolnak, nem csak Szaddam titkos rendőrségének tagjait támadják és ölik meg, ami érthető, hanem minden rendőrségi aktát, tulajdon- és polgáristátusz-jegyzéket elégetnek… Világos számunkra, hogy ezekért az agitátorok – baathisták – felelősek, mert képzelhetik, ezekre később szükségünk lesz – minden államszervezetnek szüksége van ezekre a dokumentumokra!”

Amit ezek a burzsoák elmulasztanak megérteni, vagy pontosabban nem ismernek el, hogy a lázadás célja nem az állam és a tőke adminisztrációjának újjászervezése vagy a nemzet megtűrése, hanem mint minden jelentős proletár lázadás, maga az állam ellen harcolt, és annak minden megjelenését támadta: katonai, rendőrségi és középületeket, a pártokat, biztonsági és tulajdoni dokumentumokat.

Hallván, hogy a baathisták egy városon kívüli parkban bújtak meg, a proletárok rajtuk ütöttek és azt kiabálták:

„Éljen a Sura – töröljük el az államot!”

„Szovjeteket akarunk!”

A kurd autonómiát támogató jelszavak gyakorlatilag nem léteztek. A proletárok milíciákba szerveződtek, hogy megelőzzék a Pesmergák (nacionalista szervezetek harcosai) benyomulását Szulejmániába. Minden felkelő számára világos volt, hogy a nacionalisták Szaddammal kéz a kézben dolgoztak.

A nacionalisták Kirkukba mentek, hogy ellenőrizzék a várost. Ők érkeztek elsőként, de szorosan utánuk érkeztek Sura állig felfegyverkezett militánsai. Kirkukban a PUK és a KDP többségben volt, és nagy erőkkel harcoltak a kormány és a Sura ellen.

A Szaddam és a nacionalisták közti egyezmény a lázadás elfojtása érdekében tartalmazta azt a feltételt, hogy az „araboknak” (dezertőrök délről, akik részt vettek az északi felkelésekben) vissza kell térniük „saját” területükre.

A felkeléseket követően a „Szabad Kurd Rádió” napi közleményeiben kivégzéssel fenyegette azokat, akiknél fegyverek vagy sura röplapok vannak.

Szakadás jött létre a Kommunista Perspektíva és a surák között, mert nem egyeztek álláspontjaik. Erről nem tudunk semmi részletet. A szakadás miatt sok proletár szimpatizáns leszerelt és eltávolodott, habár megmaradt a nacionalista elnyomás elleni szolidaritás a csoportok között.

Röviden a surákat internacionalista proletár szervezetekként jellemezhetjük, ellentétben a kurd és más nacionalistákkal. Azért harcoltak, hogy erősítsék a forradalmi mozgalmat nem csak Irakban, hanem az egész világon.

A tőkét világméretű társadalmi viszonyként határozzák meg, melyet csak egy világforradalom törölhet el.

A felkelés után a mozgalom mélypontra került, és, hogy elkerüljék a mészárlást a surák újra föld alá kényszerültek.

A hadsereg és a nacionalisták április közepén visszafoglalták Szulejmániát. A kormány és a nacionalisták közötti szövetség tökéletes volt – a nacionalisták elítélték a surák militánsait, és minden információt megadtak az államnak: neveket, címeket, tevékenységeket…

A surák a nacionalisták megvádolására hívta fel az egész világot. A kurd nacionalisták rádiókampányt szerveztek, azt állítva, hogy ők szabadították fel Kurdisztánt, hogy a városok a PUK-nak és a KDP-nek köszönhetően voltak szabadok, és hogy követni kellene az ő példájukat, hogy megtisztítsák a várost az anarchistáktól, bajkeverőktől stb.

Május 30-án és 31-én több zavargás volt Szulejmániában. Fosztogatást szerveztek, és sok katona a mészárlástól való félelmében leadta a fegyverét. A kormány és a nacionalista erők utánpótlást kértek. A nacionalistákkal szembeni gyűlöletük ellenére a proletárok nem ölték meg őket. A PUK kijárási tilalmat rendelt el, este 7 után bárkire rálőhettek az utcákon. Ezzel a PUK ura maradt a helyzetnek.

Jelentős proletárfelkelések voltak Rabijában, Kirkukban és Abrilban is. A dezertőrök és a fegyveres kisebbségi csoportok fontos részt játszottak ezekben. Ezek a kisebbségek álláspontjukat úgy határozták meg, hogy minden burzsoá frakció ellen vannak (kormány és nacionalista), és Karadak területén koncentrálódtak és képezték ki őket. Konfrontáció nyílt volt a nacionalisták és internacionalisták között. Az internacionalista elvtársak tudták, hogy a vereség mészárlást jelent, és hogy a nacionalista milíciák könyörület nélkül cselekszenek.

*

Hazugság, hogy az Öbölháború alatt a Szövetségesek csak katonai célpontokat és „járulékos” civil célpontokat bombáztak. Két lehetőség van: vagy a hazugságaik a Szövetségesek erejéről és technikai potenciájáról sokkal nagyobbak voltak, mint gondoltuk és írtuk az előző fejezetben, vagy nem a katonai felszerelések voltak a bombázások elsődleges célpontjai. Most már tudjuk, iraki internacionalista elvtársainknak köszönhetően, hogy a bombázások 80%-ának civil célpontja volt. Azt is tudjuk, hogy az iraki katonai felszereléseket gyakorlatilag sértetlenül hagyták, és a vegyi fegyverekhez és nukleáris kutatóközpontokhoz hozzá sem nyúltak. Bagdadnak megvan ugyanaz a kapacitása a vegyi fegyverek és nukleáris robbanófejek gyártásához, mint a háború előtt.

A véres háború, amelyben a Szövetségesek „hőseit” és a Köztársasági Gárda katonáit ölték, meg sokkal kevesebb áldozatot követelt az államcsapatoktól, mint a proletárok harca .

Ahogy vártuk, a burzsoá érdek fenntartása sokkal inkább volt kizárólagos és meghatározó tényező a Szövetségeseknek, mint konfliktusaik az „ Őrült Szaddammal”. Ma (1991. július) a Köztársasági Gárda még mindig lényeges szerepet tölt be a régióban. Nem kétséges, hogy Szaddam likvidálására érzett vágyukon túl a Pentagon és általában az internacionalista kapitalizmus leghatalmasabb erői felismerték, hogy a Baath párt jól biztosítja a rendet a régióban (ez nem zárja ki a kapcsolatokat a nacionalista és vallási frakciókkal – éppen ellenkezőleg). Világos, hogy a döntést, hogy ne támadják meg a Köztársasági Gárda kritikus szektorait, és hogy befejezzék a háborút, egy helyi erő abszolút szüksége motiválta, amely képes garantálni a társadalmi békét. Ezt a médiában képekkel illusztrálták, melyeket szürreálisnak tartottak: észak-amerikai tengerészek védik a katonákat és a Köztársasági Gárdát a proletár dühtől és felforgatástól.

Ugyanígy alapvetően a humanitárius missziók minden erejüket a proletariátus lefegyverzésére fordították.[3] A táborokban az ENSZ a nacionalistákkal

---

[3] Humanitárius segély: egy elvtárstól a *Wildcat*-ből: Az ENSZ szerepe tekintettel az élelmezési segélyre Iraki-Kurdisztánban valami ilyesmi. Az ENSZ kioszt egy bizonyos mennyiségű ingyen élelmet, és bizonyos összeget ad a boltoknak. Az ár elvileg adott és szigorúan ellenőrzött. A bolttulajdonosok gyakorlatilag olyan árat szabnak, amilyet a piac megenged, és az ENSZ hivatalnokok szemet hunynak efölött. Az ENSZ-nek vannak hatalmas raktárai is, tele élelemmel, amit szándékosan nem osztanak ki – ezt alacsony rangú ENSZ tisztviselők elismerték, akik ilyesmiket mondanak: „Nem akarjuk, hogy az emberek túlságosan függjenek tőlünk.”, azaz az ENSZ segít fenntartani a magas élelmiszerárakat. Mi ennek az oka? Nyilvánvalóan nem idegenkednek attól, hogy segítsék a helyi burzsoáziát a spekulációs tőkegyűjtésben, sőt, amikor élelmet osztanak, ez maga után vonja a kapcsolatot a helyi tiszteletreméltó polgárokkal (gazdag kurd nacionalistákkal), akik csapataik ellátására használhatják az ételt stb. De Kurdisztánban (és Szomáliában is) a további ok, hogy ez arra kényszeríti a proletárokat, hogy eladják fegyvereiket, hogy élelmet tudjanak venni. A jobban politizált típusok számára ez éppúgy vonatkozik az újságnyomásra, másolásra, könyvekre… A magas élelmiszerár így a növekvő elnyomás eszköze. Ahogy Szomáliában is, a magas élelmiszerárak kéz a kézben haladtak a nacionalisták drákói fegyverellenőrzési intézkedéseivel, habár a legtöbb embernek még mindig van otthon fegyvere. Az ENSZ azzal is segíti a nacionalistákat, hogy veszélytelen átjárást biztosít az

dolgozik, és a beleegyezésük nélkül semmi nem történhet. Ételt csak azok kaphatnak, akik átadják fegyvereiket! A nacionalisták folyamatosan rádióközleményeket adnak néha fenyegető, néha bátorító hangnemben, felszólítva a körözött militánsokat, hogy adják fel magukat. Felolvasták a neveiket, azt mondták, tudják, hol bujkálnak, amnesztiát és élelmet ígértek nekik fegyvereikért cserébe… A „humanitárius" segélyt így azoknak juttatják, akik készek elfogadni az államfegyelmet és alávetik magukat a rendnek… A Szövetséges erők kiegyenlítik a tartozásukat egy falat kenyérrel és orvosi ellátással.

Sem a kormány, sem a nacionalisták, sem a Szövetséges erők nem vállalkoztak a helyzet kézben tartására. Ezért kellett szövetséget alakítaniuk. A kormány néhány őrjáratot küldött ki minden északi városba azzal a paranccsal, hogy a délről jött proletárokat küldjék vissza. De a helyzet olyan feszült volt, hogy a katonák levették fegyvereiket és szolidaritásukat fejezték ki a proletárokkal, valahányszor valamelyikük megtagadta papírjai megmutatását.

Tudatlanságból – és a félretájékoztatás szándékos politikájaként – az északi proletárlázadást azonosították a kurd nacionalizmussal, a délit pedig az iráni iszlám állammal.

Anélkül, hogy alábecsülnénk a nacionalista és vallási erők elnyomó ideológiai erejét, hangsúlyoznunk kell, hogy a cikkben leírt összes harc ezeken az erőkön kívül és ellenük szerveződött. A mollák és a nacionalisták soha nem hirdetnek állam elleni harcot, a valóságban az állam legmegbízhatóbb védőit alkotják.

1991. április 20.

Ó, szegény Yorick, sorsod rádtalált!
Fejed tankon, fanyélbe ütve itt.
A Domei bankért haltált tűzhalált.
De még tartoznak neki szüleid.

Bertolt Brecht: Háborús kiskáté

„A tőkés termelési .folyamat tehát saját menete révén újratermeli a munkaerő és a munkafeltételek szétválását. Ezzel újratermeli és megörökíti a munkás kizsákmányolásának feltételeit. Állandóan arra kényszeríti a munkást, hogy munkaerejét eladja azért, hogy élhessen, és a tőkésnek állandóan lehetővé teszi a munkaerő megvásárlását azért, hogy meggazdagodjék. Most már nem a véletlen állítja szembe a tőkést és a munkást az árupiacon, mint vevőt és eladót. Magának a folyamatnak a kettős malma az, ami az egyiket állandóan, mint munkaerejének eladóját visszadobja az árupiacra és saját termékét állandóan a másik vásárlási eszközévé változtatja. A valóságban a munkás a tőkéé, még mielőtt magát a tőkésnek eladta volna. Gazdasági jobbágyságát közvetíti és egyszersmind eltakarja önmaga eladásának periodikus megújulása, egyéni bérurainak változása és a munka piaci árának ingadozása. A tőkés termelési folyamat, összefüggésében, vagyis újratermelési folyamatként tekintve, tehát nemcsak árut, nemcsak értéktöbbletet termel, hanem termeli és újratermeli magát a tőkeviszonyt, az egyik oldalon a tőkést. a másikon a bérmunkást."

K. Marx: A Töke 1. Kötet

újságíróknak, akiket mindig bemutatnak a helyi nacionalista vezetőknek, habár persze az ENSZ tisztviselők „elvileg" nem vehetnek részt semmilyen politikai vitában!

Egy elvtárs tanúvallomása:

UTAZÁS IRAKBAN

1991. augusztus 1.-én éjszaka, Teheránban hangos robbanás hallatszott – egy élelmiszerraktárt robbantottak fel az élelmiszerszállítmányok szétosztásának késése ellen tiltakozva. Az emberek már két hónapja vártak élelemre. Nyilvánvaló, hogy általánosak az éjszakai robbantások, a leggyakoribb célpontok a tömegközlekedési buszok.

Teheránnak 11 millió lakosa van, és az éjszakai városi közlekedés ill. tevékenység élénkebb, mint a legtöbb európai városban napközben. Szinte mindegyik iráni, akivel találkoztunk, hitetlenkedve kérdezte: „Miért jöttetek ide?", és elmondták, hogy utálják a rendszert, és elmesélték, milyen nehéz az élet Iránban. Mégis nehéz volt bármiféle írott kifejezését találni az osztályharcnak. Az ott élő elvtársak megerősítették, hogy ez a helyzet, és elmagyarázták, hogy a Pasdarant („Forradalmi Gárda" – kormánykatonák) kifejezetten a kormányellenes és vallásellenes graffitik lemosására alkalmazzák. Képtelenek voltunk bármilyen politikai röplapot vagy kiadványt találni.

A Pasdaran leglátványosabb vállalkozása a nők iszlám szerinti ruhaviseletével volt kapcsolatban. Bármelyik férfi Iránban, legyen hivatásos Pasdaran vagy sem, az iszlám erkölcsi értékek önkéntes őrévé nevezheti ki magát, megfeddheti bármelyik nőt, akiről úgy gondolja, hogy túl sokat mutat meg magából. Ott vannak az utcákon, boltokban, hotelekben… mindig azt figyelve, kinek a kendője csúszott túlságosan hátra, vagy ki nem hordja a kötelező zoknit vagy harisnyát a felsőruhája alatt. A „célszerűtlenül öltözött" nőket kitiltják a hivatalokból, múzeumokból, nem szolgálják ki a boltban vagy az étteremben.

A nők egyetlen előnye ebben a férfi-nő apartheidben az, hogy ritkán igazoltatják őket, és ritkán nyomoznak utánuk. Az itt hozott példák megmutatják a ruházkodási törvény jelentős enyhülését. Korábban a nőknek egy szál hajuk sem látszhatott ki, és kötelező volt a fekete csador. Mostanra az emberek fokozatosan hátrább szorították a rájuk erőltetett korlátokat, és „nyugati" ruhákat hordanak európai stílusú esőkabáttal takarva a csador helyett. Megmutathatják frufrujukat a kendő alatt, és a férfiak hordhatnak rövid ujjú inget. Ez a változás is az általános iszlám buzgalom határozott csökkenését mutatja. Egészen 1987-ig a pénteki imákat egy nagyon hosszú és széles főutcán tartották, amit Forradalom utcának hívnak. Emberek ezrei mehettek oda, és az utcát lezárták a közlekedés elől. Egyik pénteken visszamentünk oda, és csak egy embert találtunk, aki rekedtre prédikálta magát 8 ember előtt, mialatt autók és buszok közlekedtek. A kormány tudja, hogy ha megfordítja ezt a folyamatot, az veszélyes.

Teheránban a légkör nagyon feszült. Sok ember mondta nekünk, hogy „Irán forradalommal terhes", és biztosan így is éreznek. Az emberek türelmetlenek, könnyen dühbe jönnek, és csak ritkán mosolyognak vagy nevetnek. A hajléktalanság, a munkanélküliség, az élelmiszerárak, a kábítószerfüggők száma és a proletárok dühe láthatóan növekszik. Majdnem mindenki, akivel beszéltünk, azt mondta: „Az élet nagyon nehéz itt…Minden drága… A mi forradalmunk nem azért volt, hogy ezek a szemetek kerüljenek hatalomra…" Ahogy egy taxisofőr mondta: „Néha arra kényszerítenek, hogy olyan sok munkát vállaljak, hogy nem látom a feleségemet és a gyerekeimet egy egész hétig, és biztosan így van ezzel a legtöbb kollégám is."

1991 júliusában volt egy tüntetés, ahol az emberek több élelmet követeltek. Ezt a szlogent használták: „Koldusokká váltunk, a mollák pedig milliomossá." A tüntetés szétterjedt Teheránban, Asfahanban és Hamadánban. Hét nőt megöltek Teheránban, mikor eldobták a fátylukat. További tüntetések zajlottak 1991. augusztus 18-án, ezek szétterjedtek Tuysarkanban, Hamadanban, Zinjanban, Teheránban és Asfahanban. Ugyanaz volt a szlogen, és összecsapások voltak, melyek kétezer letartóztatást és öt ember halálát eredményezték Zinjanban, öt letartóztatást Asfahanban és további ötven ember halálát Hamadanban. Teheránban egy tüntető felgyújtotta a városházát, és megölte a polgármestert.

A növekvő osztályharc eredményeként a kormány határozottan két fő frakcióra oszlott – teljesen ellentétesen az állítólagosan egységes „Isten Pártja" filozófiával. Rafszandzsáni felismerte, hogy liberalizáció és növekvő tolerancia szükséges ahhoz, hogy elkerüljenek egy újabb forradalmat. Khameini és követői még mindig a keményvonalas megközelítést részesítik előnyben.

Miután néhány napot eltöltöttünk azzal, hogy a különböző útvonalak relatív biztonságáról kérdezősködtünk, átmentünk Szulejmániába.

Az Irán-iraki határt nem ellenőrzik, gyakran csak egyetlen Pasdar ül egy nyilvánvalóan tetszőleges helyen. Őt nem nagyon érdekli, hogy megakadályozza az emberek áthaladását, vagy hogy megvizsgálja az útleveleket, hanem kiveti a „kenőpénz potenciálját", elrejtett dollárokat és árukat keres, nyilvánvalóan azért, hogy eladja Irakban. Megfélemlíti a csempészeket, hogy azok lefizessék őt, hogy elhagyhassák a határt. Ez egy további példa a változó társadalmi klímára, ami által a korábbi „iszlám erkölcs őrzői", akik készek voltak bárkit megölni, aki korrupcióval fenyegette a muszlim államot, most már jobban érdekeltek a személyes gazdasági haszonban. Nem motoztak meg – szerencsére, mivel röplapokat rejtettünk az alsónkba és dollárokat a cipőnkbe.

Az első város, ahova bementünk, Nizara, egy letarolt terület, most tele van menekültekkel Szulejmániából, Kirkukból, Erbilből. Van néhány Vöröskereszt és ENSZ tábor, de emberek ezrei árasztották el a hegyoldalakat. Menedékeik csupán olyan fészerek, amelyeket ágakból és levelekből építettek.

A határ és Nizara között van két ellenőrző pont, amelyet a Kurd Frontból a Pesmerga állított fel. Adót hajtanak be a csempészett árukból, és arabokat keresnek, akik a területen utaznak, akiknek legtöbbje dezertőr és kormányellenes militáns. Megpróbálják megosztva tartani az „arab" és „kurd" kommunista militánsokat úgy, hogy az arabokat erőszakkal kiűzik Kurdisztánból (kivéve azokat, akiket ki tudnak

használni). Veszélyes az araboknak Kurdisztánban utazni, és ahhoz, hogy bármilyen fokú védelmet élvezzenek, tudniuk kell bizonyítani, hogy ők Pesmergák a Kurd Frontból (KF). Az egyetlen párt a Frontban, amelyik elfogadja őket, az Iraki Kommunista Párt. Azt az arabot, akit KF-iratok nélkül talál a nacionalista Pesmerga, börtönbe csukják, és aztán az iraki hatóságnak adják át, ahol valószínűleg kivégzik őket. Mégis, a kockázat ellenére néhány a surákkal dolgozó arab elvtárs megszervezi a Kurdisztánba és onnan kiutazását, találkozókat tartanak a kurd elvtársakkal, és információt visznek a bagdadi militánsoknak.

Egyszer mikor Talabani Iránba utazott, a kocsiján sok menekültet vitt be. Először senki sem ismerte fel őt, de amikor megállt egy idős nő mellett, az felismerve őt lehajolt, felmarkolt egy csomó sarat, amelyben mezítláb járt, és megkérte Talabanit, hogy hajoljon ki az autó ablakán, hogy az arcába tudja vágni a sarat. Talabani nyugodt maradt. „Természetesen" felelte, „azt fogom tenni, amire Kurdisztán anyái kérnek engem". A nő eldobta a sarat, és azt felelte: „Mit tettünk, amiért ezt érdemeltük? Miért teszed ezt velünk?"

A kormány és a KF egyezkedései óta a Szulejmánia körüli ellenőrző pontokat iraki katonák és a KF Pesmergája (főleg KDP és PUK) együttesen ellenőrzik. A katonák, akiket az ellenőrző pontokra és őrjáratokra küldtek Szulejmánia kerületbe, fiatal újoncok és a KF által megfélemlítettek voltak. Először felismerték, hogy egy törés az egyezkedésben azt eredményezheti, hogy az új harcokban mindannyiukat megölik. Másodszor tudták, hogyha megpróbálnak dezertálni, a KF körözni fogja őket, és visszaküldi őket a saját harci egységükbe – a biztos halálba. Harmadszor, ami a legfontosabb, egy centralizált és jól szervezett proletár csoport hiánya Kurdisztánban azt jelenti, hogy nagyon kevés hely van, ahova a katonák szolidaritásért és kölcsönös támogatásért fordulhatnak.

Július végén további harc volt, és Kirkuk visszakerült a surák és egyéb felkelők ellenőrzése alá. A militánsok kormánydokumentumokat találtak „Bizalmas - nagyon titkos, 1991. június" jelzéssel (mikor a KF - Baathista egyezkedések még folyamatban voltak), az egyik titkosrendőr-állomáson. Ezek tűzparancsot adtak „a bajkeverők ellen a surákból, az Iraki Kommunista Pártból és iszlám szervezetekből, és azonnal megölni azokat a katonákat, akik dezertőröknek látszanak, vagy akik nem tudnak elszámolni a fegyverükkel…".

Mikor megérkeztünk Szulejmániába, rögtön sura kapcsolatokat kerestünk. Vártunk egy elvtársra, aki elvitt volna minket az egyik sura bázisra. Hirtelen besietett a házba, megragadta a fegyverét, kibiztosította, jelenlétünket egy sietős köszönéssel vette tudomásul, és kisietett. Mindannyian követtük, azt gondolva, hogy a harc újra elkezdődött. Kinn az utcán láttunk egy embert, aki puskát tartott egy csoport földön guggoló nőre. Az elvtárs mögé futott és azt kiáltotta: „Dobd el vagy lövök!" Az emberek kifutottak a házukból pisztolyokkal és körülvették az embert, elvették tőle a puskáját – de a tömegverekedésben néhány lövés eldördült, és ezt meghallotta a városban járőröző KF Pesmerga.

Kiszálltak a dzsipjükből, és megkérték elvtársunkat, hogy mutassa meg a fegyverviselési engedélyét. Elvtársunk gúnyosan felelte: „Akár egy évet is várhattok, és még egy golyóra való engedélyt se fogok mutatni." A tömeg felé fordult és azt mondta: "A KF el akarja tőlünk venni a fegyvereinket, és vissza akarja adni a Baathistáknak, éppúgy, ahogy a tankjainkat visszaadták." A Pesmergák hamuszürkék lettek, érezték a tömeg gyűlöletét. Rövid megbeszélés után visszamásztak a dzsipbe és elhajtottak. Ekkor az elvtársunk elvitt minket egy surába. Azt mondták, rossz időben érkeztünk, és a maradásunk hosszát meghatározza az örökké változó helyzet szeszélye. Azt hallották, hogy 250 000 katona halad Szulejmánia felé, úgyhogy életbe vágó volt nekik, hogy folyamatosan kövessék az eseményeket. Figyelmeztettek minket, hogy hosszú beszélgetésekre nincs lehetőség, mivel rendszeres időközönként ellenőrizniük kell a helyzetet, különösen napközben.

Kezdetben 56 sura volt, kerületenként felállítva. A meglévő surák felszólították az embereket, hogy további surákat állítsanak a saját területeiken. Viszont közülük sokaknak nagyon ütköző álláspontjuk volt, és így az emberek inkább ahhoz a surához csatlakoztak volna, amelyik leginkább képviseli az ő elveiket.

A surák és a többi szervezet összes röplapja és kiadványa kisebb–nagyobb mértékben demokratikus tendenciákat tartalmazott. A mozgalom, ami a „gyakorlati cselekvéseket" illeti, kiemelkedően antidemokratikus volt, ezt a proletárdiktatúrát mégis nagymértékben elhallgatták, még azoknak az elvtársaknak a kiadványaiban is, akik a legradikálisabbak között voltak a felkelés alatt. Például, mikor titkosrendőröket ejtettek foglyul a surák, az egyik sura szervezői konzultáltak a PUK-kal arról, hogy miként bánjanak velük; néhány tag pert akart indítani ellenük, és annak megfelelően ítélni el őket. Amíg eldöntötték, hogy lehetne ezt a legjobban megszervezni, a radikális sura tagok saját kezükbe vették a dolgot, betörtek az épületbe és megöltek minden titkosrendőrt.

A felkelés alatt a lázadók minden kormányépület felett ellenőrzést gyakoroltak, kivéve a titkosrendőrség fő központja felett. A titkosrendőrök találomra lőtték a várost, sok embert megöltek, de világos volt, hogy nem sokáig tudják megvédeni központjukat. Nagy hibát követtek el a surák, ami főként az információ centralizációjának hiányából következett. A nacionalista surák a nacionalista Pesmergáért küldtek, akik a Szulejmánia melletti hegyekben voltak, és segítségüket kérték az utolsó baathista erőd megdöntésére. Ezek a surák a Pesmergákat a nap hőseként ünnepelték. De a proletár surák, pl. a Kommunista Perspektíva Szervezete[1], nem tudtak a nacionalisták bevonásának tervéről, és dühösek voltak.

---

[1] Communist Perspective Organisation – CPO (kurdul; Rawti). A legtöbb militánsuk Kurdisztánban és Dél-Irakban van. A felkelés előtti hónapban sok csoport volt, amely avantgárd szerepet töltött be, a CP volt közülük az egyik. Egy proletár újság megjelenítésén, és a csoportok militánsai közti elterjesztésén dolgoztak. Mikor a lázadás továbbfejlődött a kuvaiti invázió alatt,

Még ma is óriási problémák vannak a cselekvés és az információ centralizálásának hiánya miatt. A proletár sura néhány tagját, akik nem hallottak a nagyon erős anti-nacionalista tevékenységről, más surák megnyerték maguknak, és így már nem tudtak együttműködni velük. A város néhány részén a surák a nacionalista Pesmergát „fivéreikként" üdvözölték, amíg más területeken a sura tagok azt kiabálták: „Le a Baath rezsimmel, a nacionalizmussal és a kurd burzsoáziával!"

Mégis, a mozgalom általában „spontán" volt, és a munkásosztályért folyt Irak szegényeiről és kizsákmányoltjairól szóló szlogenekkel stb. A nacionalizmus kezdetben nagyon gyenge volt. Amik a nacionalistákat képessé tették arra, hogy ráüljenek a mozgalomra, ezek voltak:

1. A suráknak nem volt világos politikai irányultságuk, pl. röplapjaikban és szlogenjeikben a „munkásosztály" vagy „proletariátus" helyett olyan fogalmakat használtak, mint Kurdisztán „népe" stb. Nem értették meg, hogy a „néphatalom" – a „proletárhatalom" ellenében – annak a szabálya, hogy az emberek állampolgárokként vesznek részt a kapitalista társadalomban. Így a pénz és a profit szabályát jelenti, hozzájárulva a tőke egészséges működéséhez.

2. A surák nem szerveztek és centralizáltak stratégiákat a felkelés alatt, és nem tettek elég megelőző intézkedést a nacionalisták ellen. Például nem vették át a bankok ellenőrzését, és csak akkor ismerték fel ezt a hibát, amikor a nacionalista Pesmerga megtette. A bankok elfoglalásának eredményeképpen a Pesmerga nagyon megerősödött, mert meg volt az eszköze arra, hogy ételt és egyéb árukat vegyen és osszon, így növelve az emberek tőle való függését.

3. Az összes surának és szervezetnek voltak demokratikus tendenciái. Még a proletár surák is követelték a szólásszabadságot, a jogot a tüntetésekhez, kiadványokhoz stb. Minden tevékenységükből látható, hogy nem úgy fogták fel az államot, mint egy társadalmi viszonyt, megtámadták az állam konkrét megjelenését a baathista pártirodák formájában stb., de elmulasztották célba venni az antikommunista mozgalmakat, pl. a nacionalizmust. Ez mutatta az ellenforradalmat a sura mozgalmon belül.

4. A nyugati média és a nyugati segélyszervezetek propagandával és gyakorlati segítséggel felépítették a nacionalista mozgalmat. A nacionalisták arra használhatták a helyi médiát, hogy „leleplezzék" a surákat mint „éretlen bajkeverőket és fosztogatókat".

A militánsok nyílt részvételének a felkelésben veszélyes következménye, hogy legtöbbjüket most már jól ismerik, mint kommunista militánsokat, és a jelenlegi vert helyzetükben óriási veszélyben vannak. Emlékeztettük őket miltánsok lemészárlására az iráni Szanandajban 1980-ban. Figyelmeztettük őket, hogy fordítsanak nagy erőket a védekezésre, ha a KF elleni támadó akciók többé nem lehetségesek. A szulejmániai tartomány földrajza miatt a tél megakadályozza a támadás elől elmenekülést. Csak a hegyekbe menekülhetnének Szulejmániában, és a várost egy 60 mérföld széles körút veszi körül. Ezt katonai stratégiaként építették a város jobb ellenőrzésére, válaszul a tömeges dezertálásra és az erős harciasságra.

Két fő terület volt, ahol az Európában lévő elvtársak segíthettek:

1. Gazdasági. Azt tervezik, hogy külföldre küldenek néhány elvtársat, ahonnan könnyen elérik Irakot, de ahol kapcsolódási pontot tudnának létrehozni. Ennek nagyon örültünk és egyetértettünk abban, hogy támogatnunk kell ilyen lépéseket a kommunista tevékenység centralizálásáért és fejlődéséért.

2. Írott anyag – Azt mondták, hogy Irakban olyan a politikai légkör, hogy nagyon nagy az igény a proletárkiadványokra. Rengeteg gyakorlati akadálya van annak, hogy röplapokat stb. írjanak, és szeretnék, ha küldenénk nekik röplapokat, amiket másolhatnak és terjeszthetnek. Kértek még a proletár történelemről szóló könyveket, amelyek még mindig be vannak tiltva Irakban és Iránban, és a munkásosztály irodalma Marxra és Engelsre korlátozódik.

Mondtuk nekik, azért jöttünk (azon kívül, hogy gazdasági segítséget adjunk, és információkat kapjunk), hogy lépéseket tegyünk tevékenységünk centralizálása felé, és hogy folyamatos kapcsolatba lehessünk, és hogy fejlesszük a kommunista tevékenységet a tapasztalatok megosztásával, és hogy irányt adjunk a mozgalomnak. Egyetértettek ezekkel a pontokkal. Ám nem gondoltak ki világos politikai elveket, és vitáink nagymértékben egyoldalúak voltak, mi beszéltünk, ők meg hallgattak. Gyakran ellentmondásba kerültek magukkal, ami a dolgokat összezavarta. Elmagyarázták, hogy évekig gyakorlatilag lehetetlen volt tevékenyen szerveződni, egészen 6 hónappal a megszállás előttig. Szándékosan el kellett kerülniük az elvtársakkal vita céljából való találkozást, hogy a titkosrendőrség ne tudja meg, hogy kapcsolatban vannak. Bármilyen 3 fősnél nagyobb gyűlés nagyon gyanús volt a rendőrség szemében. Egy tubus „TIPEX", főként egy írógép birtoklásáért kötél általi halál járt, ha nem volt rá engedélyed. Még a titkároknak is minden nap munka után át kellett adni az írógépüket egy magán rendőrirodának… Így nagyon nehéz volt röplapokat stb. előállítani. Mégis, 6 hónappal a megszállás előtt úgy tűnt, hogy az állam lazít a szorításon, és viszonylag egyszerűbbé vált találkozni az elvtársakkal stb. Ezután a viták arról szóltak, hogy fegyverezzék fel magukat, hogy szervezzék meg a fizikai támadásokat, és később, hogy hogyan állítsák fel a surákat. Világos, hogy nem volt

---

a CP, együtt néhány másik csoport militánsaival létrehozott egy SURA (Tanács) csoportot. Később a CP saját Surákat - Communist Perspective Shura CPS - szervezett különböző városokban. A surák megpróbáltak proletárirányítást adni a mozgalomnak, védték az internacionalizmust, harcoltak a nacionalista ideológia és az olyan nacionalista csoportok ellen, mint KDP és a PUK. A felkelést követően a kapcsolatunk a CP-vel megszakadt, a militánsaikra hatalmas elnyomás nehezedett sokakat közülük megöltek, mások megpróbálnak Irakban élni. Mikor utoljára Kurdisztánban voltunk, a CP visszafejlődéséről kaptunk negatív híreket; sokan közülük maoistává stb. váltak.

sok lehetőségük fejleszteni „politikaelméleti" véleményüket.

Ez megmagyarázza az írott anyagok iránti nagy igényüket. Arra kértek minket, küldjünk nekik kommunista irodalmat, mikor visszatérünk. „A háború előtt, melyet nyilvánvalóan azért terveztek, hogy megakadályozzák és manipulálják a várható felkelést, a munkásosztály elkezdett államellenes tevékenységeket vezetni. Az események részben a háború miatt sokkal gyorsabb iramban fejlődnek, mint amire a proletariátus felkészült" - mondta egy elvtárs.

★

A FŐ VITÁK

Itt közöljük összefoglalva a vita fő pontjait.

1. A kapitalizmus létezése óta a világ két szemben álló osztályra bomlott, és minden állam a közöttük folyó verseny ellenére egy közös érdekért egyesül – a proletariátus kizsákmányolásáért.

2. A kommunizmust nem lehet egy országban felépíteni. az iraki államot nem tudja eltörölni egy csak Irakban lezajló fegyveres felkelés. Az olyan felkelések, mint ez az iraki is, a munkásosztály történelmi tapasztalatának termékei, a forradalom egy állandó – és nem elszigetelt - folyamat.

3. Nem javasoljuk a gerilla hadviselést, mint a kommunista forradalom egyetlen eszközét. Mivel ki vagyunk téve a kapitalista erők közvetlen fegyveres támadásának, és alkalmilag osztályunknak szüksége van arra, hogy visszavágjon, és ha lehetséges, támadjon. Nyilvánvalóan néha a harc érdeke ellen van, hogyha felvesszük a fegyvert, és további kapitalista támadásoknak tesszük ki magunkat. Mi történelmi osztály vagyunk, amely társadalmi mozgalom keretében harcol a tőkés osztály ellen, nem pedig mint az egyik gépezet a másik ellen.

4. A nacionalizmus kapitalista politika a kommunista mozgalom leverésére, célja az osztályharc valódi természetének elrejtése. Sem a munkások, sem a tőkések nem nemzetiek, hanem internacionális szembenálló osztályokhoz tartoznak. A „nemzeti" munkások agymosáson mentek keresztül.

Nem értettünk egyet abban, hogy a nacionalizmus tervezett kapitalista politika. A nemzet a kapitalista termelési mód eredményeként létezik. A Nemzet és a Nacionalizmus, a különbségtétel Fehér és Fekete, Férfi és Nő, Homo- és Heteroszexuális, Arab és Kurd stb. között a kapitalista társadalom szükségleteire reflektál, és nem cinikus politika. A patriotizmus a burzsoázia valódi tulajdonsága. Innen nézve az internacionalista tőkések látszólag egymással szemben állnak, de ez csak a versenyt alakítja, amelyre szükségük van. A nacionalizmusuk nemzetközi osztállyá egyesíti őket a proletariátus ellen. A nacionalizmus nem valami olyasmi, amit az állam ráerőszakol a társadalomra. Ez a tőkés társadalmi viszony szerves része, és nem korlátozódik az uralkodó osztályra. Munkások milliói haltak és halnak meg a Nemzet védelmében. Nem mondhatjuk, hogy kimosták az agyukat, és feláldozzák magukat az államnak. Őszinte patriotizmusuk a kapitalista társadalmi viszony és az osztályellentétek eredménye. Gyakran ellentmondásba keveredtek, de továbbra is ragaszkodtak ahhoz, hogy a nacionalizmus inkább tervezett kapitalista politika, mint a kapitalista társadalmi viszonyok alá vetett emberek evidens mozgalma.

5. Időnk nagy részében a szulejmániai események történeteiről beszéltünk.

6. Párt és osztály.

<u>Párt</u>: Minden kommunista harc és cselekvés célja lerombolni a kapitalista életmódot, mivel megjelenése a proletariátus pártjának cselekvését képviseli… így részvételetek a felkelésben, utazásaink stb., akár akarjuk, akár nem, a párt cselekvését képviseli, noha az nagyon gyengén centralizált. Az IKCS például a létező osztályharc egy centralizáló ereje. Az ok, amiért a múlt forradalmárait legyőzték, nem a párt hiánya volt, hanem a proletariátus és a tőke közötti osztályerő egyensúlya.

<u>Osztály</u>: Számunkra a „proletár" nem szinonimája a „munkás"-nak. A proletariátust, mint internacionális osztályt, meghatározza harca a kapitalista társadalom ellen, és mély értelme van, melyet nem lehet csupán a jövedelem, a kizsákmányolás mértéke stb. alapján meghatározni. Röviden a kommunista mozgalom a proletariátus antikapitalista tevékenységéből áll. Azzal egyetértettek, hogy habár ez egy internacionális osztály, de globálisan a proletariátus nagyon gyenge, és nem centralizálja magát internacionalista „osztályként" és „pártként". Kifejtettük, hogy a proletariátus ereje bármely országban hogyan függ a világszerte jelenlévő erőinktől. Ugyanez a függés igaz a kapitalizmusra – ha Bush megfázik, Szaddam tüsszent.

7. Volt egy vitánk a marxizmusról és Marxról. Egy elvtárs azt mondta, Marx munkáját az osztályharc termékének tartja, Marxot pedig egy esendő militánsnak. Abban mind egyetértettünk, hogy a kapitalizmus úgy ábrázolta Marx munkásságát, mint a kommunista teória összességét és végét, Marxot pedig mint a munkásosztály istenét. A kommunizmus dialektikus és társadalmi folyamat, és se nem kezdődött, se nem végződött Marxnál. Ez egy folyamat, amely megássa a bálványimádás sírját. Hogy ezt alátámasszuk, beszéltünk a Marx előtti osztályharcról, pl. a Qaramita és Mazdaq forradalmakról, és a Marx idejében létező személyekről és szervezetekről, akik nem voltak az I. Internacionálé tagjai, nem ismerték Marxot, mégis hozzá nagyon hasonló programjaik voltak, pl. az El Productornak Kubában.

8. Béke és háború. Teljesen egyetértettek a röplapunkban az IKCS által használt állítással: „Úgy vonszolnak munkába, ahogy háborúba." Egyetértettek azzal, hogy a kapitalizmus létezése önmagában háborút jelent, és a proletariátus számára soha nem létezhet „békeidő". Mégis kritizáltak minket, mikor azt mondtuk: „Se békét, se háborút", amit úgy magyaráztunk, hogy ez reakció volt az Európában nagyon erős békemozgalomra, amely a háborút csupán mint katonai konfliktust látja, nem pedig mint betegségeket, baleseteket, elszigetelést, munkát stb.

9. Erősen kritizáltuk és elutasítottuk kiadványaik tartalmát (amivel néhány elvtárs teljesen egyetértett). Írásaik semmi esetre sem tükrözik az iraki mozgalom természetét, sem a szemtanúk beszámolóit, amiket

nekünk elmondtak. Azzal próbálták igazolni cikkeik gyengeségeit, hogy olyan nyelven akarták írni, melyet az emberek megértenek, és amelyet a helyzet látszólag követelt. Válaszunk az volt, hogy nem lepődtünk volna meg ezen a magyarázaton Nyugat-Európában, ahol „társadalmi béke" uralkodik, és ahol a „kommunista üzenet tömegekhez való eljuttatásának" aránytalan mértékű fontosságot tulajdonítanak. Mégis bosszantó volt Irakban hallani ezt, ahol az osztályharcos kiadványok részét képezik a mindennapi beszélgetéseknek. A burzsoázia nem csak börtönökkel, mészárlásokkal, kínzással, elszigeteléssel… próbál leverni minket, hanem azzal is, hogy azt érezteti velünk, hogy meg kell változtatnunk a kommunizmus nyelvét azért, hogy „az emberek megértsék". Az eredmény: történelmünk és álláspontunk eltorzítása. Felhívtuk a figyelmüket az összes röplapra, amelyben követelték a „szabad politikai vitához való jogot, a politikai gyűlések tartásához való jogot". Néhány elvtárs azt mondta, hogy lehetetlen találni akár egy ideológiai hangot, vagy kommunista szempontból jó röplapot Szulejmániában.

Megkérdeztük tőlük, mikor és hol láttak olyat, hogy az állam biztosította a kommunistáknak „a jogot minden állam lerombolásához" (!), amely mozgalmunk egyetlen történelmi programja lehet. Sok helyen „népet" írtak „proletariátus" helyett, amely nem csak egy szó, hanem ideológiát tükröz, és rámutattunk ennek veszélyére. Kifejtették, hogy ami őket illeti, nekik a „nép" proletariátust jelent, és hogy a burzsoázia nem „nép"!! A legmeglepőbb dolog az ellentmondás aközött, amit mondanak, és amit tesznek. A gyakorlatban a demokrácia, a nemzet és szabadságjogok ellen vannak… Ahogy korábban említettük, az elmúlt politikai légkör eltiltotta őket a kommunista irodalom olvasásától, a vitáktól stb. A másik ok az volt, hogy alábecsülték a mozgalmat, azt gondolva, hogy a „nép" sosem értene meg olyan fogalmakat, mint „proletariátus".

★

AMI KUVAIT MEGSZÁLLÁSÁHOZ ELVEZETETT

* Kb. 8 hónappal Kuvait megszállása előtt a kormány kihirdette, hogy azoknak, akik jogosultak a szociális juttatásokra, kiosztanának 250 gramm olajat, 500 gramm rizst, 1 csomag szappant és 5 kg lisztet havonta, fejenként. Azelőtt az állami alkalmazottak (tanárok, banki alkalmazottak stb.) napi bére elegendő volt 2 kg rizsre, egy átlagos munkásé pedig 14 szelet kenyérre. Az Irán – Iraki háború előtt a havi élelmiszer-fejadagok ennél sokkal nagyobbak voltak. A háború alatt nem osztottak élelmiszert, és erre az újrakezdésre, habár sokkal kisebb szintű volt, rettenetesen nagy szükség volt. Az adagokat mégis csak 2 hónapig osztották, és az emberek most egyáltalán nem kapják meg juttatásukat. Az emberek, hogy élelemhez jussanak, kezdték eladogatni tévéjüket, hűtőszekrényüket, rádiójukat stb. 80 kg liszt csak 6 Dinárba szokott kerülni, de 400 Dinárra nőtt az ára Északon, és 800 Dinárra Délen. A legtöbb rohadt, rozsdás gyár, amely évekig zárva volt, újra kinyitott. A legolcsóbb étel, a krumpli, a gazdagok eledele lett. 1980-ban 1 Kuvaiti Dinár (1000 Fil) 950 Iraki Filt ért, de 1991-ben az Iraki Dinár úgy leértékelődött, hogy 1 Kuvaiti Dinár 10 Iraki Dinárt ért.

* Röviddel a megszállás előtt a kormány abbahagyta a farmerek és fiaik besorozását, és amnesztiát hirdetett sok elítéltnek, azzal a feltétellel, hogy visszatérnek földjeikre, és megkezdik a mezőgazdasági termelést.

* A sorozás (17-45 éves korig) újraindult, amint Kuvaitot megszállták. Mégis rengetegen dezertáltak, különösen Szulejmániában és a Lápvidéken. Sokan nem tudtak dezertálni, mert egyáltalán nem volt pénzük és hivatalos papírjuk. Általában a legtöbb ember, annak reményében, hogy megszabadulnak a Baath rezsimtől, nem akarta, hogy a kormány kivonuljon Kuvaitból. (Újabb jele a mozgalom reménytelenségének és kétségbeesésének.)

* Február elején a Klán Hadsereg vezetői Kurdisztánban megpróbálták lecsillapítani a lakosságot, azt a pletykát terjesztve, hogy felállítottak egy Köztársasági Gárda egységet Szulejmániában. Figyelmeztettek arra, hogy a Köztársasági Gárda bármiféle népfelkelés esetén megtizedelné azon területet, ahol kitört.

* 1991. március 5-én (épp a felkelés előtt) volt egy találkozó Szulejmániában a Klán Hadsereg[2] vezetői és a Baath Párt képviselői között. A suráknak megvan a dokumentum, amely bizonyítja, hogy a kormány szabad kezet adott a Klán Hadseregnek, hogy megölhetnek mindenkit, aki részt vesz bármiféle felkelésben.

* A felkelést megelőző éjszaka militánsok (akik surák megalakítására készültek) meglátogatták a Jasht, hogy segítse őket fegyverekkel. Szereztek két pisztolyt és egy Kalasnyikovot, hogy meg tudják támadják a Jash házait és lefegyverezzék őket. A Jashból néhányan azonnal és önként átálltak hozzájuk.

* A Kommunista Perspektíva Szervezetet már kb. hat hónappal a felkelés előtt megalakult. Röviddel a felkelés előtt létrejött egy másik szervezet, „Felkelő Csoport" (Uprising Group) néven. Ez utóbbi pusztán direkt akciók végrehajtására, nem röplapok kiadására stb. jött létre.

A Kommunista Perspektíva Szervezete már a felkelés előtt kialakította politikai programját és szervezetét. Tevékenységüket más militánsokkal is

---

[2] Klán Hadsereg - Clan Army: Clan (kurdul-Jash), a Klán hadsereg felelős a helyi közösség társadalomi békéjének fenntartásáért. Ezért ők pénzt kapnak a kormánytól. A kapott pénzért azonban függnek a támogatóiktól. A klánokat többnyire azok az emberek alkotják, akiket „törzsi", családi, vagy vallási kötelékek kötnek össze. Habár formálisan ellenőrzésre és elnyomásra szerveződtek az irak-iráni háború ideje alatt, a családi és vallási kötődések fennmaradtak. A klánok segítették, védték, és hamis dokumentumokkal, pénzzel, fegyverekkel látták el a szökevényeket. A klánt felfoghatjuk akár helyi szinten működő maffiaként. Néhány klán mindig az államot, mások társadalmi helyzetüknek megfelelően az osztályharcot támogatták.

egyeztették, és világos politikai célokat határoztak meg. Néhányukat már a felkelés előtt letartóztatták militáns tevékenységért.

A militánsok, akik fegyvereket szereztek a Jashtól, kapcsolatban voltak a Kommunista Perspektíva Szervezettel, és kérték, hogy működjenek együtt a gyakorlati államellenes akciókban. A Kommunista Perspektíva Szervezet ezek felett el akarta kerülni, hogy populista szervezet legyen, amely csak a kormány elleni támadások megszervezését szolgálja, tekintet nélkül a felkelők helyzetére. Csak proletárokkal akartak együttműködni, akik ugyanannak a célnak szentelték magukat.

* A szövetségesek bombatámadása folyamatban volt, és még nem tört ki a felkelés Szulejmániában. Dezertőrök jöttek vissza Kurdisztánba délről, és elmondták az embereknek, hogy felkelés tört ki Kútban, Amarában, Nászírijában, Szamávában és Hillában.

* 1991. február 29-én a dezertőrök beszámoltak arról, hogy Bászrát elfoglalták a felkelők, és hogy a katonai egységek fegyverekkel és tankokkal átálltak hozzájuk. Bagdad Al-Tavra kerületében is lázadás volt. Az elvtársak és emberek, akiket láttunk, is biztosítottak arról, hogy a déli mozgalmat egyáltalán nem a síiták vezetik. Az őszinteség egyik ritka pillanatában – és a kapitalizmus legjobb érdekei ellen – a média kifecsegte, hogy:

„Az összes kárt anarchisták és szabotőrök okozták… Anarchisták, bűnözők. Whiskyt ittak és szeretkeztek a szent helyeken…”

(London Independent, 1991. július)

* Március 5-én Raniját elfoglalták a felkelők. Fő jelszavaik surák felállítására szólították fel az embereket.

* 6-án Csvar Korna városa csatlakozott a felkeléshez.

* 7-én militáns csoportok és egyének előkészületeket végeztek a kormányhivatalok és berendezések megtámadásához Szulejmániában. Néhány lázadó, aki nem tudta, hogy a militánsok már hónapok óta tervetek egy felkelést, és hogy a támadás sok pontját már megszervezték, megpróbálta rávenni a többieket, hogy csatlakozzanak a lázadáshoz. Ezt úgy tették, hogy elterjesztettek egy szóbeszédet, hogy a Pesmerga elfoglalta a rendőrségi főhadiszállásokat, így véletlenül nagyon hasznos propagandát terjesztettek a nacionalisták számára (amely nagyon sikeres volt!).

* Fegyveres felkelők voltak Szulejmánia egész területén. Néhányuknak Jash szimpatizánsok adtak fegyvereket, mások kényszerítették a Jashokat fegyvereik átadására, ha elutasították, hogy harcoljanak velük. 2-3 órával a harc kezdete után 7-én a felkelők „elhatározták”, hogy surákat alakítanak, amely tulajdonképpen a múlt és a jelen kommunista harcainak, és az 1979-80-as iráni sura (tanács) mozgalom hatásának az eredménye.

★

A SURÁK ALAKÍTÁSÁNAK ÖSZTÖNZŐ TÉNYEZŐI:

1. A mozgalom nagyobb szervezettségének és gyakorlati irányításának szüksége a militánsok által, hogy megelőzzék, hogy a nacionalista Pesmerga kisajátítsa a harcot saját céljaira. Mégis, ugyanakkor a lázadók egy másik csoportja, szintén a surák nevében, felhívta a pesmergát, hogy harcoljon a felkelésben. Azt gondolták, hogy követhetnék azt a leninista ideológiát, amely szerint kihasználhatnák a helyi nacionalista burzsoáziát „a nagyobb gonosz”, az iraki állam ellen. E felkelők legtöbbje most a Kurd Fronttal dolgozik.

2. A tömeges fosztogatás megelőzésére. Opportunista cápák megtisztították a várost pl. a kórházi ágyaktól, elektromos felszerelésektől, és Iránba vitték eladni. Ahogy a kórházak a felkelők kezére kerültek, és egyre több lázadó sebesült meg, ezek a cikkek létfontosságúvá váltak a harc számára.

3. Látták a militáns akciók megszervezésének szükségességét – hogy mik legyenek a fő célpontok, és hogyan támadják meg azokat. Például 48 besorozott katonát szedett fel és bújtatott az egyik sura, hogy megvédje őket a nacionalisták válogatás nélküli gyilkolászásától. Később elengedték őket egy biztonságosabb területen. Céljuk volt még tevékenységük fejlesztése és kiterjesztése a többi részen is.

* Közel 30 000 ember, fegyveresek és nem fegyveresek, gyűlt össze a sura főhadiszálláson az avati iskolában, ahol a sura-tagok hangszórókon keresztül beszéltek a tömegekhez. „Ez a főhadiszállásunk, a kizsákmányoltak tanácsainak alapja. Állítsátok fel munkástanácsaitokat. Legyen a sura hosszú távú harcotok alapja. Hozzátok ide a megszerzett javakat, és mi majd elosztjuk. Az osztálytudatosság a szabadság fegyvere. A forradalmi nép, a forradalmi kizsákmányoltak, a forradalom eredményei a mi saját vérünkbe került! Folytassuk tovább! Ne hagyjuk kárba veszni!”

* A sura támogatói elfogtak 600 titkosrendőrt és bevitték a főhadiszállásra. Néhány sura-tag elment a hegyekbe konzultálni a PUK vezetőivel, tekintettel a 600 fogolyra. Nosirvan, egy katonai parancsnok azt mondta, hogy nem kéne megölni őket: „még hasznosak lehetnek később. ”Maguk a sura-tagok fel akarták vonultatni a rendőröket, felsorolva kínzásaik lajstromát, mielőtt megölik őket. Azonban a tömegek felháborodtak Nosirvan javaslata miatt, és megelőzve felvonultatást, beözönlöttek az épületbe és megölték őket.

* Amikor a várost elfoglalták, 56 sura létezett, beleértve a szemétszállítók, a cement-, ruha-, cigaretta- és cukorgyári munkások suráit.

* A Kommunista Perspektíva Surája (CPS), amely magában foglalta ezek néhány tagját és sok szimpatizánst, szoros kapcsolatban voltak a fenti 5 munkás-surával. Gyűléseket tartottak, ahol megvitatták, hogyan vették át a munkások a gyárakat, baathista menedzsereket és munkaadókat megölve stb. A CPS hangsúlyozta, hogy a gyártó gépsorokat meg kell védeni, nem pedig lerombolni a felkelés hevében. Számítottak arra az időre, amikor a felkelés el lesz

vágva minden külső támogatástól, és magának kell majd előteremteni az élelmet, ruhákat stb.

* 1991. március 10. - Erbilben surákat állítottak fel, és 3 óra alatt átvették a város irányítását; 42 sura volt.

* Március 12. – A sura képviselői Szulejmániából Erbilbe mentek és gyűléseket tartottak a munka centralizációjának ügyében. Az avati sura azt mondta az összes többi surának, hogy központi bizottságot kellene alakítani. Ezt meg is tették, és elkezdtek sura tagsági kártyákat gyártani, hogy azonosítani tudják azokat, akik részt vesznek a gyűléseiken és fegyveres sura militánsok. Azonban volt közöttük néhány konfliktus és az egység három különböző álláspont miatt bomlott fel:

1. A központi bizottság tagjai csak politikailag a munkásosztályért valók lehetnek.

2. A surák a „népet" képviselik, és bárki tagja lehet a központi bizottságnak, nem csak kommunista militánsok.

3. A tagokat demokratikusan kell megválasztani, és bárki, aki a Baath rezsim ellen van, szavazhatna.

* A pesmerga megérkezett a városba nem sokkal azelőtt, hogy az teljesen a lázadók kezére került. Elfoglalták az összes katonai célra igénybe vett kormányjárművet, a bankot, és elvették a kormány tulajdonát, így az embereket arra késztették, hogy a fosztogatásra koncentráljanak a harc helyett.

* Március 16. – A halabjai mészárlás évfordulója. A surák, a Kurd Front, a vallási pártok, az Iraki Kommunista Párt, és néhány kisebb baloldali csoport megemlékezést szervezett. Több mint 10 000 sura szimpatizáns volt ott, és az első beszédeket különböző sura csoportok mondták. A CPS a munkásosztály törökországi, brazíliai stb. harcairól beszélt, arról, hogy a proletariátus és a kommunizmus minden nacionalista mozgalom ellen van, és hogy a kurdisztáni konfliktus ugyanaz, mint a többi munka és a tőke közötti, burzsoázia és proletariátus közötti harc. A fő jelszavak:

„Kenyeret, munkát, szabadságot"
„Bombák, tankok, repülők nem fognak minket kiűzni ebből a városból."
„Csak a munkások tudnak más életet létrehozni."

A Kurd Front, a nacionalista surák és a vallásos emberek közbekiabáltak, gúnyolva és nevetségessé téve politikai álláspontjukat.

* 1991. Március 17 – A megemlékezés napján a Kurd Front nem kapta meg azt a tiszteletet, amiről úgy gondolta, kijár neki, és felismerték, hogy a suráknak széleskörű tömegtámogatottságuk volt. Elkezdtek hazugságokat terjeszteni a surákról a rádióban, hogy sokan közülük ex-Baathisták, fosztogatók, bajkeverők, és hangsúlyozták a surák vallásellenességét, annak érdekében, hogy egyetlen moszlim se támogassa őket. Megpróbáltak szóbeszédet terjeszteni, hogy a surák összeomlottak, mert képtelenek vezetni az embereket és irányítani a várost, és bejelentették a Kurd Békeerő megalapítását.

* 1991 március 18 – Ezt hallva a surák megszerveztek egy találkozót és úgy határoztak, hogy 5 képviselőt küldenek a Kurd Fronthoz, hogy megvitassák a pletykákat, és megoldják a problémákat. Csakhogy ezzel sok sura nem értett egyet, és tüntetéseket szerveztek, ahol hangszórókat használva leleplezték a Kurd Front reakciós és veszélyes politikáját.

A CPS világossá tette, hogy nem csak a Kurd Front, hanem a kurd nemzet ellen is vannak, és a Haszta és a Militáns Front (anti-nacionalista szervezetek) tagjaival együtt szétzüllesztették a gyűlést…

Ez a vita tisztázta a különböző surák és tagjaik álláspontját, és három fő részre szakadtak:

1. CPS
2. Radikális baloldali szervezetek
3. PUK és KDP vagy Kurd Front

* 1991 március 18 – Harc kezdődött Kirkukban. A CPS és a baloldali surák odamentek támogatni a harcot. Sok pesmerga is odament, és drága lopott autókkal stb. tértek vissza.

* 1991 március 20 – Kirkukot elfoglalták, és 6 surát állítottak fel.

Ugyanakkor a rádió bemondta, hogy Dzsalal Talabani Szulejmániában volt, és minden lakost felszólított arra, hogy menjenek a pesmerga főhadiszállásra, hogy meghallgassák, „milyen jó híre van számukra". Csak a Pesmerga támogatói mentek el, és mikor felismerték, hogy a surák támogatottsága nőtt, és átterjedt más városokra, arról kezdtek el pletykálni, hogy a kormány és Mudzsahedin Kalk csapatok értek Csamcsamalba. Rémisztgették az embereket, hogy tömegesen elmenjenek; először, mert nagyon féltek a Mudzsahedin Kalktól, másodszor, mert hallották, hogy akkor este Talabani Szalari Havidsz sejk házában volt és azt mondta neki, hogy tanácsolja minden pesmerga családnak, hogy minél hamarabb menjenek el. Aznap a pesmerga és családjaik elhagyták a várost, és azt mondták az embereknek, akikkel találkoztak, hogy „Jön a hadsereg…" Harmadszor, a surák propagandája a Kurd Front és a nacionalisták ellen súlyosan alkalmatlan és elégtelen volt, nem tudták meggyőzni az embereket arról, hogy a Kurd Front hazudik, és megnyugtassák őket – különösen a régebbi mészárlások fényében.

Ugyanazon a napon a surák tüntetést szerveztek, hangosbeszélőn mondták az embereknek: „Maradunk és harcolunk tovább… azok, akik elmennek, gyávák, és e város sírásói…"

A város lakosságának 70 %-a elmenekült. Másnap 5000 katona és 60 tank vonult be. Szulejmániát visszafoglalták, de a Pesmerga nem követett el további „indokolatlan" gyilkosságokat a lakosság ellen. Hogyhogy nem, Kirkukban és Csamcsamalban bosszút álltak a felkelőkön, még az öregeken, gyerekeken, sőt kórházi betegeken is…

* Kirkuk, Szulejmánia, Csamcsamal stb. városokat hamarosan újra elfoglalták. Ezt főleg az Iraki Kommunista Párt, a CPS és más sura militánsok tették. Tankokat és katonai teherautókat gyújtottak fel. A végeredmény mégis ugyanaz maradt, az állam (a Kurd Front, és a nacionalisták) visszatértek és megszerezték a megmaradt tulajdont, „hogy biztonságba helyezzék", azaz, hogy visszaadják a kormánynak. Néhány sura-tag „nagyon mérges" lett, (és teljesen hatástalanul),

vitatkoztak a Kurd Fronttal; azt mondták nekik, hogy ez már élet-halál kérdése, és nem lehet úgy játszani, mint egy parti sakkot.

* Szulejmániában 5 nappal a felkelés kezdete után a surák napi gyűléseket tartottak az Amin Zaki Bak iskolában, kb. 1000 ember részvételével. Az összes surából érkeztek képviselők, és különböző vitapontokat vetettek fel. Sok vita volt, és néhány képviselő kiviharzott a gyűlésről. A fő pontok ezek voltak:

1. A déli surákkal való szolidaritás szükségessége.
2. A vallást el kellene választani az államtól.
3. A politikai szabadság szükségessége (demokrácia).
4. Sura-kormányzat vagy parlamentáris demokrácia?
5. A kurd nemzet önmeghatározása.
6. Ugyanazokat a jogokat férfiaknak és nőknek.
7. A szövetségi erőknek távozniuk kell.
8. Osztályharc vagy nemzeti harc?

* Március 21 – az egyik sura túszként fogva tartott 9 titkosrendőrt, de megölte őket anélkül, hogy a Kurd Fronttal konzultált volna.

* Március 23 – a kirkuki sura elfoglalta a városi rádióállomást, és közvetített. Valamint kiosztották az összes ételt, amit a kormányszupermarketekben találtak, és felosztották a titkosrendőrök házait a hontalanok között.

* A második felkelés alatt Kirkukban a lázadók el akarták foglalni a városon kívüli olaj- és gázműveket. Nekünk azt mondták, hogy egy kb. 2 órán át tartó harc volt az egyik gyár körül. Lőttek a lázadókra, ahogy közeledtek, de ők túlerőben voltak a gyár védőivel szemben. Egy idő után a lövöldözés abbamaradt, és az emberek meglepve látták, hogy a nacionalista Pesmerga jött ki az épületből, jelezve, hogy ne lőjenek, erre nem is lőttek. A Pesmerga elmagyarázta, hogy a gyárakat nem szabad kifosztani, mert a kurd államnak szüksége van rájuk.

* Április 3 – A CPS, a SWE és a proletár surák tüntetést szerveztek. Megpróbálták ellensúlyozni az iraki erők közelgő előrenyomulásáról és a bászrai felkelés összeomlásáról pánikszerűen terjedő híreszteléseket, hogy megkíséreljék a menekülő népáradatot visszatartani. „Maradunk és harcolni fogunk!” volt a jelszó, a rádióban információkat közöltek a surák erejéről nem csak Szulejmániában, hanem egész Irakban, ezzel maradásra és a mozgalom támogatására biztatták az embereket.

Azon a délutánon Szulejmániában ismét elkezdődött a harc. A hadsereg csak rövid ideig tartott ki a lázadókkal szemben, akik egy heves támadásban lefegyverezték őket. A Kurd Front ismét visszajuttatta a zsákmányolt nehéztüzérséget a hadseregnek.

* 1991. június 29. – Mialatt a nacionalisták demonstrációkat tartottak Duhokban és Panjvinban a Kurdisztánban állomásozó szövetséges erők visszavonása ellen (szemben a surák demonstrációival, amelyeken éppen azt követelték, hogy tűnjenek el), folytatódtak a hivatalok, üzletek és rendőrőrsök elleni támadások Erbilban, Szulejmániában és Duhokban, a lázadók újabb élelmet és fegyvereket zsákmányoltak a Pesmerga folyamatos tüzelése alatt. Hasonló harcok folytak Bagdad Al-Tavra kerületében is.

* ’91. július – Az Iraki Kommunista Párt Peshmerga, a surák és más baloldali radikális csoportok tagjai Kalarba (város a Szulejmániába vezető főút mentén) mentek, amikor megtudták, hogy Mudzsahedin Kalk, Tcsiman város egész lakosságának lemészárlója nemrég haladt keresztül Szulejmánián. Kalar egy nagyon kis város a központját kettészelő főúttal. A lázadók az út menti házak tetején rejtőztek el, és szóltak mindenkinek, hogy addig maradjanak csendben, amíg az egység be nem ér a városba. De amikor egy asszony meglátta, hogy a katonák kurd ruhát viselnek és Dzsalal Talabani képe van kifüggesztve a tankokra, örömében (a hülye) elkezdett feléjük szaladni. Ebből azok megértették, hogy a házak lakottak, a tankok fegyvereit rájuk fordították és elkezdtek tüzelni, az első célpont és áldozat az asszony volt… a lázadók ekkor kezdtek el támadni, felrobbantották a tankokat és megöltek minden mudzsahedint. Néhányan közülük csak akkor hitték el, hogy a katonák mudzsahedinek voltak, amikor átkutatták őket és megtalálták az irataikat.

* 1991. július 03. – A Kurd Front élelmiszersegélyt kapott, hogy szétossza a „rászorultak” között. Természetesen ebből a Pesmerga közeli barátai részesültek és éltek jól, mialatt a szegények több mint egy hónapot vártak élelemre és gyógyszerekre.

13-án az embereket már nem lehetett tovább megtéveszteni… Zakóban megtámadták a Kurd Front főhadiszállását, sok Pesmergát megsebesítettek és lefegyvereztek, szétosztották az élelmiszerkészleteket, majd felgyújtották a főhadiszállást és az élelmiszerraktárakat. Néhány Pesmerga Ranijába menekült segítségért, visszaérkezésük után házkutatásokat tartottak, hogy bebörtönözzék, megbírságolják a feltételezett „főkolomposokat”, és hajuk leborotválásával megalázva elengedték őket.

* 1991. július 17. – Erőszakos tüntetés volt Erbilben, melyet a Pesmerga megpróbált az ellenőrzése alá vonni; a békés demonstrációk előnyeit dicsőítve azt tanácsolta az embereknek, várják meg a kormánnyal folytatott tárgyalások eredményeit. Ők ezt nem vették tudomásul, és a sura „Kenyeret, Munkát, Szabadságot” jelszavakkal támadásokat indított a kormányépületek ellen.

* 1991. július 18. – Néhány sura gyűlést tartott Szulejmániában, ahol eldöntötték, hogy hasonló akciókkal támogatják az erbili harcokat. Megpróbálták titokban tartani a terveiket, de a KF kémei, akik beépültek a surákba, tudták, hogy a felkelések folytatása elkerülhetetlen, de eltökélt szándékuk volt megakadályozni, hogy az erbili események, ahol a mozgalom lehagyta őket, megismétlődjenek. Olyan megoldásokban gondolkodtak, amelyekben a harcok az ő kívánságuknak megfelelő irányt vennének:

1. A surák önszerveződésének meghiúsításával.
2. A mozgalom pusztán erőszakos harccá manipulálásának (gerillaháború, osztály az osztály ellen helyett fegyverek a fegyverek ellen) sikeres politikájával elvonni a nép figyelmét a harc valódi természetéről.
3. Rádiópropagandában tagadni, hogy támogatták az iraki hadsereget, megelőzték a fosztogatást és segítették a rendőrséget Erbilben, ezzel hazugokként

lejáratni a sura tagokat, akik a Pesmerga hasonló erbili akcióiról jelentettek meg beszámolókat.

A Pesmerga a katonák lelövésével és járműveik felgyújtásával taktikát változtatott, de hamarosan rájöttek, hogy közel sincs olyan nagy támogatottságuk, mint a surának, melyek befolyása napról napra növekedett. Egy másik taktikával is megpróbálkoztak; a vérontás megállítására szólítottak fel, győzelmi menetben parádézva vonultak végig az utcákon, aztán kihirdették, „Aláírták a megállapodást. Kurdisztán autonómiát, Irak demokráciát kapott!"

* 1991. július 20. – A CPS, az SWP és más baloldali szervezetek újabb tüntetést szerveztek Szulejmániában. A legfontosabb jelszavuk ismét a „Kenyeret, Munkát, Szabadságot" volt. A sura tagok megtudták, hogy Barzani engedélyt adott a kurd titkosrendőrségnek, hogy beszivárogjanak a tüntetők közé. A tüntetés a városon keresztülmenő békés menet maradt, visszahúzódó sura tagokkal, akik csendesen beszélgettek az emberekkel, ellenségnek nevezték a Kurd Frontot, és anti-nacionalista surák alakítására szólították fel, de ezúttal csak a háttérben maradva. A surák a tömegtámogatás szerepének alábecsülésével hibát követtek el, amit főként a Közép és Dél-Irakban lévő sura militánsokkal való elégtelen kapcsolat eredményezett. A KF a tüntetés alatt megtámadta őket, összetörték a transzparenseiket, összeverték őket, és sokukat letartoztatták. A sura elszalasztotta az esélyét arra, hogy egy KF elleni általános támadást keltsen életre, amelyet néhány militáns gyújthatott volna, ha a Pesmergára fordítja a fegyvereit. Ehelyett a sura tagok megfordultak és elfutottak – és még mindig nem találnak szavakat arra, hogy eléggé kifejezzék sajnálatukat egy ilyen durva hiba miatt.

* Szeptember elején a CPO levelet kapott a suráktól, amelyben kérték, hogy beszéljenek meg egy találkozót Halabjában. A találkozó napján a CPO emberei a főhadiszállásukon vártak rájuk. Amikor egy elvtárs észrevette, hogy körülbelül 400 fegyveres Pesmerga halad a terület felé, az elvtársak megértették, hogy cselekedniük kell. A tetőkön helyezkedtek el, hogy megvédjék magukat, és sok sura és CPO szimpatizáns csatlakozott hozzájuk.

A PUK azt tervezte, hogy lefegyverzi őket, azért írt egy hamis levelet, hogy biztos legyen benne, hogy az összes aktív CPO tag az épületben lesz az adott időben… A Pesmerga megértette, hogy készek a megtorlásra, és azt üzente csak beszélni akarnak velük, de erre a CPO azt válaszolta, hogy semmi közös vitapont sincs közte és a Pesmerga között. Amikor a Pesmerga megértette, hogy a tömeg a CPO oldalán áll, azt mondta az embereknek, hogy nagyon agresszívek, és visszafordultak…

★

A SURÁK ÁLTAL HASZNÁLT JELSZAVAK

1. Kenyeret, Munkát, Szabadságot, Sura Kormányt.
2. Éljen a surák uralma.
3. Minden hatalmat a suráknak.
4. A surák a baathista rezsim egyetlen alternatívája.
5. Szólás-, vélemény- és szervezeti szabadságot.
6. Feltétel nélküli politikai szabadságot.
7. Fegyverrel fogjuk megvédeni a surák hatalmát.
8. Egyenlő jogokat a férfiaknak és a nőknek.
9. Munkástanácsokat követelünk, nem parlamenti demokráciát.
10. Halabja és Budenan Kurdisztán Hirosimái.
11. 35 órás munkahetet.
12. Forradalmi Nép! Kelj fel és csatlakozz a surákhoz.
13. A jogfosztott falusiak visszatérhessenek az otthonaikba.
14. Kelj fel és harcolj! Rombold le a félelem intézményeit!
15. Ki a megszálló csapatokkal Kurdisztánból.
16. Éljen a kurd nemzeti önmeghatározás.
17. Éljen a szolidaritás minden munkás surával.
18. Nem akarunk újjáépített rendőrőrsöket, Jasht és népi milíciákat.
19. A surák fogják begyógyítani a kurdisztáni kizsákmányoltak sebeit.
20. Minden adminisztratív szervezetet demokratikusan kell megválasztani.

★

A KÜLÖNBÖZŐ SURÁK ÁLTAL TERJESZTETT RÖPLAPOK FORDÍTÁSAI

„Közösek-e az érdekei a Kurd Frontnak és a Nacionalistáknak a Baathistákkal? Ha nem, hogyan magyarázható az, hogy amikor megtámadtuk a titkosrendőrség főhadiszállását, úgy tűnt, hogy a KF együtt érez a rendőrökkel, és felszólított minket 'Nyugalom... csak kerítsétek be őket...' Miért lehet az, hogy a KF lelövi a katonákat, de megkíméli a titkosrendőrök életét? És hogyan alakíthattak ki állásokat a főhadiszállás elleni támadást követő napon felfegyverzett rendőrök az épület tetején? Mi láttuk, hogy a Pesmerga visszaadta az elkobzott tankokat és lövegeket a kormányerőknek. Ez nem azt jelenti, hogy a KF valójában védi az államot és a baathista rezsimet? A válasz igen, és fel kell ismernünk, hogy ők a nép ellenségei."

(NEW LIFE - SSFA)[3]

★

„A proletariátusnak meg kell magát különböztetnie a nacionalizmustól és Isten Pártjaitól, és a proletár szocializmus nem maradhat életben, ha nem realizálja ezt az elkülönülést. De nem maradhat életben erős autonóm szervezet nélkül sem, ami hatékonyan vállalja a proletariátus és általában a kizsákmányoltak feladatait. Napjaink osztályharcaiban a proletariátusnak és a kizsákmányolt tömegeknek ki kell terjeszteniük autonómiájukat, meg kell mutatniuk mindenkinek, hogy van saját társadalmi mozgalmuk, egy különböző társadalmi perspektíva, és hogy ők nem a kapitalizmus és a szabad piac követői. Ők nem hozhatók kapcsolatba semmilyen amerikai stratégiával (új világrend), sem az arab és kurd nacionalizmussal vagy isten pártjaival.

Ellenkezőleg, meg kell mutatniuk, hogy szemben állnak mindezekkel, hogy céljuk teljesen különböző - a proletárdiktatúra és az általános felszabadítás. Ezért lényeges a proletáriátus számára, hogy mindennapi tevékenységében, gyűléseken és sztrájkokon, követeléseikben és jelszavaikban… politikai érdekeik felé haladjanak. Ebben a folyamatban a szocialista proletároknak, a radikális pártoknak és a mozgalom avantgárdjának gyakorlati feladata: a megalakulás, a propaganda és a proletariátus megszerveződésének biztosítása egy másmilyen kereten belül. Szembe kell szállnunk a nyomor feltételeivel, a gazdasági blokáddal… Ha azt mondták ránk, hogy egységünk és tiltakozásunk alkalmatlan és a baathista hatalom érdekeit szolgálja, akkor világos a szocialista proletariátus válasza:

Nem akarjuk feláldozni magunkat a burzsoáközi antagonizmusoknak, és amíg a gazdasági blokád ellen a proletárok megfelelő béreket követelnek azoknak, akik hozzájárulnak a termeléshez... A proletároknak Kurdisztánban és délen harcolniuk kell az imperialista Egyesült Nemzetek rendőri erőinek elnyomása ellen, mert ezek az erők nem csak hogy nem segítenek az embereken, hanem ellenkezőleg, a kapitalista politika gyakorlásával megsemmisítik a forradalmi erőket.

Nem kérdéses a tény, hogy a munkásosztály harcának folyamata világszerte, és különösen Irakban megmutatta, hogy a proletariátus nem érhet el semmit, amíg megosztott. Ezért össze kell tartanunk, és harcolnunk általános gyűléseken, meg kell szerveznünk egy centralizált mozgalmat, ami erőt ad a proletariátusnak, hogy a „világ színpadára" lépjen és valóban cselekvővé váljon, bemutatva ezzel harcuk szükségességét… Csak mint centralizált és egységes mozgalom lehet képes a proletariátus szembeszállni a burzsoáziával, és csak így juthat el üzenetük a világ többi proletárja felé. Csak ezen az úton lehetséges, hogy a mozgalmon belül létező más tendenciákkal szemben a szocialista proletárok és a szocialista csoportok képesek legyenek fejlődni és realizálni a proletárok harcának kommunista tartalmát…"

(WORKERS' VIEW #1, CAG)[4]

★

„A burzsoázia és a munkásosztály közötti ellentmondás, a proletár perspektíva fejlődése és a szociális változás volt a márciusi felkelés lényege. Azóta az iraki kizsákmányoltak kapitalista életforma elleni harca nyilvánvaló az állam elleni agitáció megismétlődésében.

Az önszerveződések megerősödése és a munkás surák alakítása széles körben elterjedt, amely egy fontos minőségi lépést jelentett a proletár politikai cselekvés forradalmi fejlődésében.

Sok felszabadult városban a munkások teljesen bekapcsolódtak a surák felállításába. Erbilben a cigarettagyári munkások, a baromfitenyésztő farmerek és a takácsok alapítottak surákat, aztán egy központot hoztak létre a munkás surák számára. A cél egy főhadiszállás létrehozása volt, amely a különböző surák tevékenységét koordinálta. Ehhez hasonlóan Szulejmániában a cigarettagyárak, az elektromos művek, a ruhagyárak és a városi közigazgatás munkásai a „Tahir" és „Hmurabi" gyárak munkásaival együtt alakítottak surákat a „Nasszir" táborban. Szulejmániai baromfitenyésztő farmerek és munkanélküliek közös surát hoztak létre a kirkuki olajmunkásokkal.

Az első munkásgyűlések vitáin a fő téma az önszerveződés szükségessége és fontos szerepe az osztályharcban volt. Megbeszélték a Surák és azok alakításának kérdéseit.

Az ezt követő gyűléseken a munkások, akik felvillanyozva vettek részt, képviselőket választottak, szabad és közvetlen szavazással. Gazdasági és politikai javaslatokat tettek, alapvető célokban és elvekben állapodtak meg. A szulejmániai közigazgatási dolgozók felolvastak egy beszámolót a munkások és a

---

[3] SSFA (Solidarity Socialist Action) Szocialista Szolidaritás Akciója. New Life – Az SSFA lapja.

[4] CAG – (Communist Action Group) – Kommunista Akciócsoport, a proletariátus avantgárdjának csoportja, amely a proletariátus fegyveres védelmére szerveződött a kurdisztáni felkelés alatt. Surákat szerveztek a fegyverek… kisajátítására (találkoztunk velük és közösen megpróbáltuk fejleszteni a harci közösséget, ami nagyon nehéz volt, mert képtelenek voltunk kordinálni a közös tevékenység szervezését). Workers' wiew – A CAG lapja.

politikai pártok közti kapcsolatokról, amelyet később kiadtak. Ezek a gyűlések mutatták meg a munkásoknak az egységben rejlő erő nagyságát, és ők kezdték azt érezni, hogy a „Nagy Testvér” többé nem figyeli őket.

Időről időre minden sarokból munkások léptek elő, hogy leírják a szegénységet és nyomort, amely a kapitalizmus, az elnyomás és a megfélemlítés következménye, és hogy hogyan szenvednek a főnökök és a kapitalisták alatt. Beszámoltak a barbár és embertelen viselkedésről, és az elviselhetetlen munkáséletről. A világ megelőző történeti tapasztalatait követve a szabadság, az egyenlőség, és a munkáskormány harangja kondult meg egész Irakban… A surák alapítása nem csupán a munkáshatalom kiterjesztése a burzsoázia ellen az önszerveződések elindításával, hanem a kezükbe adott egy hasznos és nélkülözhetetlen eszközt, politikai egységet, szociális követeléseket, és a politikai szervezetek kiépülésének elterjedését hozta létre.

Egy felszabadult város jó képet ad azokról a harcokról, melyeket a munkások a szabadságért és a valódi egyenlőségért vívtak. Társadalompolitikai erőként emelkedtek fel a munkások a társadalom mélyéről, hogy komoly társadalmi és politikai szerepet töltsenek be. A surák hatalmas militáns társadalmi szervezetekként és a munkáshatalom bázisaiként váltak valósággá, precedenst állítva az iraki munkásosztály történetében. Ez több mint 10 év társadalmi változásainak Irakban, és a munkástanácsok világtörténetének közös eredménye.

A zsarnok Baathista rezsim meggyengülésével a munkások könnyebben juthattak levegőhöz, és még nagyobb mértékű osztályaktivitásba kezdtek…

A sura mozgalom evangéliumként terjedt a munkások között… A mozgalom a gyengeségei ellenére is fejlődött. Ezek a szervezet gyengeségei voltak, amik az elszigeteltségből, a radikális szocialista avantgárd militánsoktól való elkülönülésből, és a kommunista szemlélet és a szocialista perspektíva hiányából adódtak, amelyek teret engedtek a reformistáknak. Ennek következménye, hogy az állam brutális ellentámadása, a városok újra lerohanása és a felkelés rövidsége miatt a munkásoknak nem maradt elég idejük, hogy úrrá legyenek a surákra vonatkozó gyengeségeken.

Kurdisztán szabad övezetének legtöbb városában, falujában és táborában a kizsákmányoltak surákba szerveződtek, de a munkás surák gyengesége rossz hatással volt a „szegény nép” suráinak alakulására és működésére.

A burzsoá ellenzéki pártok elszántan próbálták politikájukat a gyakorlatba ültetni, nehogy a surák gazdasági, társadalmi és politikai osztálykövetelései a munkásoknak juttassák a hatalmat. Az ellenzéki pártok a korábbi rezsim elnyomó intézményeit és szerveit használták fel.

Irak déli részén a reakciós „Síita” mozgalom saját „iszlám surákat” hozott létre azért, hogy hiteltelenné tegye és manipulálja az egyedül radikális munkás surákat. Kurdisztánban a nacionalisták nem haboztak bevetni minden lehetséges erőt a munkás szervezetek ellen. Rálőttek a sztrájkoló munkásokra, megfenyegették a vezetőiket, megvédték és felfegyverezték a főnököket, és a rádióban „anarchistának” és „felforgatónak” minősítették a munkások követeléseit. Ez a nacionalista erők és a munkás surák közti antagonizmus meghatározta Kurdisztán politikai légkörét.

Most, azt követően, hogy a Barbár Baathista rezsim visszafoglalta a városokat, a társadalmi és politikai perspektívák ugyanazok, mint korábban: éhínséggel, nyomorral, szegénységgel, munkanélküliséggel fenyegetik a munkások életét, még inkább, mint korábban. Mégis, az elégedetlenség, amely jóval a felkelés előtt támadt fel, tovább fogja sarkallni az e világ elleni harcokat, magával hordozva a lázadás tapasztalatait.

A rezsim katonai ellentámadása, a Kurd Nacionalisták és a központi kormány közötti szövetség sem tudja kitörölni a munkásokból az emlékeket és a cselekvést…

(PROLETARIAT#6, CPO)

★

A sura tagok helyzete most eléggé bizonytalan. Naprakésznek kell lenniük, óráról órára a nacionalisták és a Baathista hadsereg akcióiról. A surák már rendelkeznek a városok közti információs hálózattal, amelybe nagymértékben vannak olyan egyének, akik könnyedén tudnak közlekedni a területen. Aggódnak, hogy a KF titokban beengedi a hadsereg csapatait Szulejmániába, vagy bizalmas értesülései vannak a kormánycsapatok mozgásáról.

Néhány sura tag a sandaji forradalom tapasztalataiból tudja, hogy amikor a nacionalisták szétszélednek és elhagynak egy várost a lakosok figyelmeztetése nélkül, mészárlás következik. Ezért kísérik figyelemmel a KF tömegmozgásait.

Egy nap lelőttek egy kurd ruhás embert, akiről tudták, hogy titkosrendőr. A nála lévő dokumentumok szerint Maszud Barzani engedélyével adta ki magát pesmergának. Az nem tisztázódott, hogy ki ölte meg, de egész biztos, hogy nem a nacionalisták.

Visszautunkon egy érdekes dolgot hallottunk: a Baathisták és a KF közti megegyezést már jóval korábban aláírták. Titokban tartották, mert a „kompromisszum” és az „autonómia” bejelentése komédiává vált, és a PUK és a KDP tisztában volt a sura mozgalom tömegtámogatottságával. A proletároknak elegük van a kompromisszumokból, és inkább folytatni akarják a harcot.

1991. augusztus

★

Bevezető az „Interjú egy veteránnal” című cikkhez

Ez az interjú csak egy azok közül, amelyek leírják az Irakban zajló osztályharc történetét, ahol csakúgy, mint mindenhol máshol, óriási proletár mozgalmak állnak a burzsoázia hatalmas kísérletei mellett. Ezek a kísérletek keretbe foglalják és szétrombolják ezeket a mozgalmakat. A „Kar” csoporthoz tartozó proletár beszámolójának az az érdekessége, hogy leírja azt a szakítási folyamatot, amelyet a proletariátus megvalósított a szociáldemokráciával (Iraki „Kommunista” Párt, marxista-leninista gerilla mozgalmak, trockizmus, leninizmus, stb.). Egy másik fontos aspektusa a szövegnek, az, ahogy ez a „veterán” védi a proletár mozgalmat, mint egyetlen osztályt, amely szembeszáll az osztályunkat megosztó kategóriákkal: „arabok”, „kurdok”, „parasztok, „ipari munkások”, kézművesek”, stb..
Mindazonáltal alá kell húzzunk néhány, a szociáldemokrata ideológiával szemben fennmaradt engedményt, különösen azokat a kifejezéseket, amelyeket ez az elvtárs az iraki társadalom olyan analíziséből ad vissza, amelyben még léteznek úgynevezett „feudálisok” vagy „félfeudálisok”. Teggyük világossá, hogy Irakban úgy, mint a világ bármely pontján, 1950-ben és ma is csak a Tőke uralkodik. Az is világos, hogy a proletároknak a „nagy földesurak” általi kizsákmányolása mögött csak ugyanezeknek a földesuraknak a profit iránti cinikus kutatása és következetes kísérlete áll, azért, hogy ott koncentráljon és fektessen be értéket , ahol annak legtöbb lehetősége van az értékesülésre.. Az úgynevezett „maradványai a feudális társadalomnak a kapitalista társadalomban”, egyike a tipikus szociáldemokrata analíziseknek, amely megpróbálja sikeresen igazolni és elősegíteni a szövetségeket a burzsoázia néhány frakciójával. Magukat, „progresszív” erőként meghatározva kérik a proletariátust, hogy támogasson burzsoá frakciókat az úgynevezett reakciós „feudális erők” megsemmisítése érdekében, úgy, hogy a forradalmi mozgalmakat burzsoáközi háborúvá oldják fel, alakítsák át...

A következő interjút először a *’Workers Scud – egy hazafi sem kaphat el minket’* közölte (London 1991. január) egy az Öbölháborúról szóló cikkgyűjteményben. A fordítás a „Practical History„ (http://www.geocities.com/CapitolHill/Senate/7672/) gyűjteményben található angol szöveg alapján készült.

- OSZTÁLYHARC IRAKBAN - INTERJÚ EGY VETERÁNNAL

Kérdés: beszámolnál nekünk a monarchia 58-as megdöntése előtti iraki osztályharcokról?
Válasz: A 40-es években és az 50-es évek elején osztályharc főleg a vidéki területeken zajlott. Parasztfelkelések[1] (*Aali-azarchi*-ban pl. 3 évig tartott mielőtt leverték) okoztak állandó fejfájást a félfeudális földtulajdonosoknak és az államnak.
A városi harcok a kirkuki olajmunkások 1946-os 9-napos sztrájkjával erősödtek fel (a sztrájk leverésekor 10 ember halt meg). A városokban a munkanélküliek és hajléktalanok szerepe volt még meghatározó. *Sarifak* (sárból és pálmaágakból épült kunyhók) ezrei voltak Bagdadban és környékén.
1956 (Szuezi Válság) a britek cinkosaiként feltűnő iraki rezsimmel szembeni tüntetéseken keresztül gyakorolt nagy hatást Irakra. A palesztin kérdés szintén hozzájárult a radikalizálódáshoz. Még mindig csodálkozom miért nem volt forradalom 56’-ban! Ezek a belső és külső események vezettek el a *Szabad Tisztek* (nacionalista/Nasszerista) szervezetének megalakulásához, akik kapcsolatban voltak az Iraki Kommunista Párttal (IKP), és a Baathal is.
K: Ahogy én látom két fő ellentmondás volt az iraki társadalomban ebben az időben (1946-58). Egy a felemelkedő proletár mozgalom és a kapitalizmus közt, és egy, amely a múltból eredt, pedig a kapitalizmus és a feudális földesurak közt. Egyetértesz ezzel?
V: Nem, nem értek egyet ezzel az egyszerű és tankönyvszerű analízissel, mert már 58’ előtt a feudálisok nem csak vidéken, hanem a városi régiókban is temérdek területet birtokoltak. Hotelek, gyárak és lakónegyedek éppúgy tartoztak hozzájuk, mint falvak.[2] A parasztság nagy része így proletár volt, de sokkal rosszabb életkörülményekkel, mint városi társaik.
K: 1958-ban Kasszem és a Szabad Tisztek magukhoz ragadták a hatalmat és megdöntötték a monarchiát.
V: Ez igaz, azonban a lényeges dolog az osztályharc szintje volt. Az uralkodót és néhány

---

[1] A mezőgazdaságban 1958-at megelőzően 840000 földműves családból csak 125000-nek volt földje, ezek a megművelhető terület 3 százalékát birtokolták, miközben a föld 97 százaléka 270 nagybirtokos kezében volt. A vidéki nincstelenek a városokba tódultak, hogy a munkanélküliek és a sárkunyhókból álló nyomornegyedek számát növeljék Bagdad, Bászra és a többi iparvidék körül.
[2] Irakban a burzsoázia nem független a nagybirtokosoktól. A tőkések többsége maga is földbirtokos, vagy földbirtokba fekteti pénzét, vagy mezőgazdasági termékekkel kereskedik, vagy a „parasztok” rovására uzsoráskodik. Az ipari tőkések a burzsoázián belül kisebbséget képeznek.

miniszterét saját prostituáltjaik ölték meg. Körülbelül egy évig senki sem tudta irányítani a munkásokat. Még az IKP melynek sajnos nagy bázisa volt a populáción belül (a munkásosztály elleni támadásaik ellenére) sem tudta ellenőrzése alá vonni a dühös proletariátust, alapvetően azért, mert a munkások már felfegyverkeztek. Az emberek fizetés nélkül távoztak az élelmiszerüzletekből. Számukra a pénz már elavult dolog volt.

K: Azt hallottam, hogy a munkások még a Koránt is megszentségtelenítették.

V: Igen, ez teljesen igaz. Megértették az iszlám reakciós természetét. Kirkukban is kb. 90 tábornokot, kapitalistát és földesurat vittek az utcára, kötelet tettek a nyakukba és addig húzták őket autóval ameddig meg nem haltak. Az IKP elárulta az akciókat és megpróbálta magát távol tartani a munkások „kegyetlenkedéseitől". De a kormánynak a földreformmal, az olajárak emelésével és a Szovjetunió kölcsöneivel fokozatosan sikerült stabilizálni a helyzetet délen. Kurdisztánban viszont nagyobb volt az ellenállás, fegyveres parasztok csoportjai (pl. Halabjaban) nem hagyták magukat megfélemlíteni az államtól vagy az IKP-től, és elfoglalták a tulajdonosaik (akik többnyire a szomszédos Iránba menekültek) által elhagyott földeket. A távol lévő földbirtokosok orgyilkosokat akartak küldeni Irakba, hogy a hadsereg hallgatólagos beleegyezésével megöljék a forradalmárokat.

K: Reakciós politikájuk ellenére miért volt mégis olyan nagy támogatottsága az IKP-nak és a kurd nacionalistáknak?

V: Ez nehéz kérdés. Az emberek nem voltak megelégedve egyik csoporttal sem, és különösen az IKP-ban csalódtak, de mivel nem volt valódi forradalmi alternatíva, hajlamosak voltak mégis megadni a lehetőséget az IKP-nak a bocsánatkérésre a „hibáikért". Azt gondolhatták naivan: „Az IKP még fiatal ezért elkerülhetetlen, hogy hibákat kövessen el, de hamarosan megérik majd, mint orosz és kínai megfelelőik"(!!) Úgy gondolom akkor még nem volt meg az ahhoz szükséges tudat, hogy megértsék mik is ezek a pártok valójában.

1963-ban a Kasszemot megdöntötték a Baathisták, és egy nagyon erőszakos korszak kezdődött, amely aktivisták ezreinek a halálát eredményezte. A Baath valószínűleg a CIA segítségével összeállította az ismert „bajkeverők" listáját. Kasszem utolsó napjaiban az emberek fegyvereket követeltek, hogy védekezzenek a Nemzeti Gárdával szemben, de ő elutasította kérésüket.

Ekkor a hadsereg sem volt túl népszerű, csak az embereket becsapva tudtak bejutni a városokba. A Kasszem fényképét rakták a tankjaik elejére, amiről az emberek azt gondolták, hogy a Baath ellen akarják megvédeni őket, így addig nem volt ellenállás, ameddig nem lett túl késő.

K: A Baath első diktatórikus kísérlete sikertelen volt, de 1968-ban ismét hatalomra kerültek[3]. Tudnál beszélni nekünk Szaddam Huszein hatalom felé vezető útjáról?

V: Szaddam egy piti kis torokmetsző gengszter volt, amiért valószínűleg először senki sem vette túl komolyan. A Kasszem elleni merényletben való szerepét is csak később nagyították fel. Fokozatosan szerezte meg a hatalmat saját *Tikriti* törzse és befolyásos földbirtokosok segítségével.

A 60-as években volt egy kritikus újraértékelése az IKP Egyesült Front politikájának az iraki vezetőkkel, amely végül a Mao és Che Guevara hatása alatt álló Aziz al-Hajj-al való szakadáshoz vezetett. Aziz gerilla akciói sikertelenek voltak, és a csoport elbukott, de ideológiája nagyon népszerű maradt. Ő most a Baath nagykövete Franciaországban!

K: Nem úgy, mint a szomszédos Iránban, ahol a baloldali gerillatevékenység soha nem veszélyeztette a rezsimet.

V: Igen az iraki fegyveres harcok széles körben elterjedtek. A kapitalisták elleni merényletek széles körű fegyveres összetűzésekhez vezettek, és azt kell mondanom, hogy ezek az akciók különösen népszerűek voltak a nép körében. Azonban az igazság az, hogy a biztonságunk nem volt megfelelő. Ideiglenesen ellenőriztük az utcákat, mert voltak fegyvereink, de mikor a 68'-as államcsíny sikerült, nagyon nagy veszélybe kerültünk. Még vezetőink is borzasztó hibákat követtek el, sok elvtársunkat letartóztatták és kivégezték.

Nem akarom azt mondani, hogy a rezsim csak elnyomást alkalmazott az osztályharccal szemben. Nem, ők a szokásos szalámi taktikát alkalmazták, ami működött. 1968 és 1974 között az állam hatalma egészen megerősödött. 1972-ben az IKP ismét paktumot kötött a Baathal. Hihetetlen, hogy mennyire degeneráltak ezek a sztálinisták. 1975-ben az Algír Egyezmény Szaddam és a Sah közt azt jelentette, hogy mindkét vezető a belső problémákra tudta fordítani a figyelmét. A kurd felkelés nagyon gyorsan elbukott és Szaddam még nagyobb hatalmat szerzett magának.

K: Tudnál beszélni most arról, te személyesen hogyan szakítottál először a sztálinizmussal, majd a leninizmussal?

V: Ismertünk néhány elvtársat Bagdadban, Bászrában és Kurdisztánban akik szintén elégedetlenek voltak az uralkodó ideológiával. Abban az időben mi úgy gondoltuk a fegyveres gerillaharc a forradalom eleje és vége, de fokozatosan, az iráni forradalom hatására, nagyon

[3] 1963. február 18.-án a baathisták vezetésével döntötték meg Kasszem kormányát, de november 18.-án a nasszerista Aref testvérek leverték a baathistákat. Több államcsínyt követően 1968. július 30.-án kerültek ismét kormányra.

kritikussá váltunk a gerilla tevékenységgel szemben.

A forradalom alatt kétszer voltam Iránban és új eszmékkel tértem vissza. Először a sztálinizmus trockista kritikájával ismerkedtünk meg, később pedig bagdadi elvtársaink segítségével megismertük az anarchista ideológiákat. Volt egy libanoni újság a *Darasat al-arabie,* amely a Leninizmust és a Marxizmust is kritizálta. Mi nem értettünk mindig egyet ezekkel, de mégis nagy hatással voltak ránk.

K: A forradalmárok saját független leninizmus-kritikát hoztak létre, vagy nyugatról kölcsönözték?

V: Szerencsétlenségünkre mi 'keleti' kommunisták, mindig meg voltunk félemlítve a 'nyugati' elvtársaink által, és úgy néztünk feléjük az isteni sugallatért, mint a muszlimok *Kiblahra* (az irány, amerre a muszlimok ima közben fordulnak). Tehát mindig rájuk hagyatkoztunk a kapitalizmus megértésében.

De fokozatosan felismertük, hogy a korábbi pártok ketrecbe zárták a gondolkodásunkat, és elfojtották függetlenségünket. Tehát, visszautasítottuk a 'Harmadik világ' és a 'Szocialista' forradalom ideológiáját, és megértettük, hogy az egyedüli megoldás a kommunista forradalom (a bérrabszolgaság, a pénz és az állam megszüntetése). Kritizálni kezdtük Lenint, és később a leninizmust.

Ezen a ponton határoztuk el egy új szervezet a *Fasileh* (későbbi nevén *Kar*) megalapítását. A programunk nagyon eklektikus volt. Egyszerre tartalmazott jó és rossz dolgokat. Néhány anarchista segítségével elkezdtük egy arab és kurd nyelvű lap kiadását. Irakban az osztályharc szintje nagyon alacsony, a rezsim elnyomása viszont nagyon heves volt ebben az időben. Az állam nagy energiákat fektetett abba, hogy megtaláljon minket, de mi nagyon óvatosak voltunk. A *Mokhaberat* (titkosszolgálat) csak a fejünkre kitűzött jutalom segítségével tudott rajtunk ütni.

Nekem sikerült elmenekülnöm, de egy elvtársamat letartóztatták, majd valószínűleg kivégezték. Ekkor úgy döntöttünk, hogy néhány elvtársunkat külföldre küldjük, hogy a világ proletariátusának tapasztalataiból tanuljanak, és internacionalista kapcsolatokat létesítsenek. De amikor ide érkeztünk csak az osztályharc még alacsonyabb szintjét találtuk! Ami a szokásos menekültproblémákkal párosult és kicsinyes szőrszálhasogatáshoz vezetett és elfelejtette velünk külföldre jövetelünk valódi céljait. A dolgok mostanában kezdtek el rendbe jönni; újra elkezdtük megszervezni magunkat, és rendszeresen találkozunk.

K: Nálunk a média világosan bátorítja a kurd nacionalistákat. Tudnál beszélni nekünk a kurd nacionalizmus eredetéről?

V: Az 50-es évek közepén olyan, hogy kurd nacionalista mozgalom nem létezett Irakban. Néha a válságok ideje alatt a kapitalizmus pénzzel ösztönözte a kurd feudális földesurakat, hogy szervezzenek valamit, amit 'nacionalista mozgalom'-nak nevezhetnek. Azért, hogy ezek a vezetők hitelessé váljanak, a központi kormányzatnak fel kellett lépnie „ellenük". Ebben az időben nem volt valódi kurd patrióta öntudat, mesterségesen kellett létrehozni. Arabok és kurdok a harcukat egynek tekintették. A kurd nacionalista vezetők, akik részt vettek a központi kormányban, azonnal megszakították az együttműködést a kormánnyal, amikor a nyugattól és a sahtól támogatást kaptak. De mivel nem volt tömegbázisuk, kénytelenek voltak a hegyekbe menekülni. A milícia, amit szerveztek, először súlyos vereséget szenvedett, mert katonái nem önkéntesek voltak. Tanulva a hibákból megszervezték a Pesmergát (gerillacsapat), amit jobb fegyverekkel láttak el. Ezzel elkezdődtek a szektás gyilkosságok. Például feltartóztathattak és kivégezhettek egy arab sofőrt csupán azért, mert arabnak született.

K: Hasonlítható ez valamennyire az ír nacionalizmushoz, ami ideát van?

V: Igen nagyon hasonló, ártatlan munkásokat és diákokat gyilkoltak meg, és a kurd atrocitások publikálásával a kormány tőkét kovácsolva felerősítette a kurdellenes érzéseket. Az iraki tábornokok szándékosan fiatal és tapasztalatlan katonákat küldtek a kurd területekre, jól tudva, hogy csak ágyútöltelékek lesznek a Pesmerga számára. A következő napon pedig bosszúból az iraki reguláris hadsereg lerombolt egy kurd falut. Ez a taktika segített megosztani a proletariátust.

De mindezek ellenére sem tudott a nacionalizmus áthidalhatatlan akadályokat létrehozni. Ezt bizonyítja a legutóbbi felkelés is. Amikor délen az irakiak a háború után fellázadtak Szaddam ellen, erőfeszítéseiket az északiak is támogatták. És az arab katonák északon önként átadták fegyvereiket a kurdoknak.

K: Végül beszéljünk az iraki osztályharc jövőjéről. Én úgy gondolom, hogy az amerikaiak még mindig egy romániai forgatókönyvre számítanak, egy népfelkelést követő, felülről előre eltervezett államcsínnyel akarják elűzni Szaddamot. Egyet értesz ezzel?

V: Igen ez valószínű. Azonban az iraki helyzet sokkal bonyolultabb, mint a romániai volt, a megosztottság arabok és kurdok, arabok és törökök, szunnita és síita muzulmánok közt könnyen a polgárháborús helyzet meghosszabbításához vezethet. És a következő rezsim valószínűleg még inkább a vallás felé fog orientálódni. Tehát ebben különbözik Romániától.

A legerősebb pártnak az Al-Dawa (síita) látszik, amit Iránból támogatnak. A Radikális Baath nem nagyon népszerű, és vannak kapcsolatai Szíriával. Az IKP-nak nincs meg az a hatalma, ami egyszer már volt, de nem szabad alábecsülni. Mindazáltal bázisát az idősebb generáció, nem a fiatalok alkotják.

A Kurd Patrióta Unió (PUK) és a Kurd Demokrata Párt (KDP) az utóbbi eseményeket megelőzően 5000 felfegyverzett Pesmergára támaszkodhatott, ez azonban mégsem annyira jelentős erő, mint amilyennek a média beállítja. A kurd városokat nem a politikai pártok, hanem a tömegek tartják a kezükben. Az *Akhvan al-muslimin* az utolsó erős szunnita szervezet, amelyet Egyiptom és az USA közösen támogatnak.

Mindent egybevetve azonban azt kell mondanom, hogy a proletár autonómia jövője nem túl fényes Irakban.

★

A munkásoknak nincs hazájuk, nem lehet tőlük elvenni azt, ami nem az övék. A nemzet minden nemű védelme, akármilyen ürüggyel, támadás a munkásosztály ellen. A burzsoázia uralma alatt minden háború imperialista háború, melyben a világtőke két vagy több frakciója, érdekcsoportja harcol egymással. A proletariátus csak egy háborút vall magáénak és vív meg: a totális társadalmi háborút a burzsoázia egésze ellen. Függetlenül a résztvevők közvetlen szándékaitól, a háborúk alapvető szerepe a tőke uralmának megszilárdítása, a társadalmon belüli felforgató osztály objektív/szubjektív megsemmisítése. Ebből a szempontból a háborúk soha nem „egyszerűen" a nemzeti államok közti, „nemzeti felszabadítók" és „imperialisták" közti, vagy imperialistaközi háborúk: lényegénél fogva minden ilyen háború **a tőke háborúja a kommunizmus ellen**.

Szemben minden burzsoáközi ellentéttel, a „haladó" és a „reakciós" burzsoá frakciók vetélkedésével, „fasiszták" és „antifasiszták", „baloldaliak" és „jobboldaliak" viszálykodásaival, (melyeknek logikus folytatása az imperialista háború), a proletariátus számára csak egy válasz lehetséges: rendíthetetlen küzdelem saját osztályérdekeiért, mindennemű áldozathozatal ellen, (mindenféle „fegyverszünet" ellen az osztályharcban, mindennemű nemzeti szolidaritás ellen); a forradalmi defetizmus a fegyvereknek „saját" kizsákmányolók ellen, a közvetlen elnyomók ellen fordítása. A proletariátus célja az, hogy ennek a tőkével szembeni harci közösségnek a nemzetközi centralizálásával átalakítsa a kapitalista háborút, a világproletariátusnak a világburzsoázia ellen vívott forradalmi háborújává.

IKCS, Programorientációs Tézisek 26.

AZ IRAKI OSZTÁLYHARC XX. SZÁZADI KRONOLÓGIÁJA.

1900.
Irak mai területe a 16. századtól a török Ottomán Birodalom része. A hatalom a városokra épül, a vidék hagyományaiban a törzsi csoportok[1] dominálnak.

1914.
Megalakul a Török Olaj Társaság (Turkish Oil Company), - az Angol-perzsa olajvállalat (50%), a holland Royal Dutch Shell (25%), és a Német Bank (25%) részvételével, - amely engedélyt kap az olajkutatásra Moszul és Bagdad környékén.

1914-18.
Törökország Németország mellé áll az I. világháborúban, Anglia stratégiai érdekei és az olajmezők védelmében 1914 novemberében elfoglalja Bászrát majd később 1917-ben Bagdadot. A háború végére Irak legnagyobb része angol megszállás alá kerül. Ezzel megszilárdul a gyarmati irányítás „Angol Mezopotámiában", britekkel a legmagasabb fokú közigazgatásban.

[1] A szövegben több esetben előforduló törzs, törzsi lázadás fogalmakhoz kapcsolódva szeretnénk leszögezni, hogy: önálló törzsi közösség a kapitalista társadalomban nem létezik. Mivel a kapitalista társadalom minden összefüggését az osztályviszonyok határozzák meg az úgynevezett törzs stb. megfogalmazások is csak ezen összefüggés alapján értelmezhetők. A törzsi kötelék, ha működik, akkor lényegében nem a kapitalista termelési és társadalmi viszonyok mellett és ezzel párhuzamosan, hanem, azoknak szigorúan alárendelve működik.
Önálló törzs stb. létének igazolása a burzsoázia osztályérdeke. Funkciója lényegében nem más, mint a proletariátus osztályának megosztása, ami konkrét esetekben az adott események lázadások, felkelések, összességében pedig az osztályharc befogására irányul. A forradalmi, - a kapitalista rendszer elleni - eseményekben a törzsi jelleg hangoztatása a nemzet, vallás, család stb. mellett egy osztályunk megosztására irányuló újabb tényező. A kapitalizmus (burzsoázia) osztályérdekeik helyett álérdekeket (törzsi stb.) próbál rákényszeríteni a rendszer ellen lázadó proletárokra, hogy valódi céljaikat (a kapitalizmus megdöntése) hamis célokkal helyettesítsék.

1919.
1919 és 1920 között állandó felkelések vannak Észak-Irakban, amelyekben sok angol katonatisztet és tisztviselőt ölnek meg. Ez az angol uralom elleni felkelés sorozat, nem nemzeti jellegű, mert a térség különböző törzsei osztoznak ugyan a „kurd" kultúrán és nyelven[2], de ekkor még nagyon kicsi az igény egy különálló kurd nemzetállamra. Aminek az összes kívülálló államhatalommal szembeni ellenállás lesz a következménye.
A RAF[3] kurd területeket bombáz. A repülők parancsnoka Arthur Harris (a későbbi „Bombázó Harris", akinek jelentős szerepe volt a II. világháborúban Drezda elpusztításában) így dicsekedett: *„Az arabok és kurdok tudják, hogy mit jelentenek a bombák és a háborús veszteségek, mivel 45 percen belül a legnagyobb város is eltűnhet és minden harmadik lakos meghalhat vagy megsebesülhet."*
Gerald Loechmann ezredes (egy magas rangú angol tiszt) kijelentette, hogy az egyedüli bánásmód törzsekkel kapcsolatban a „nagyüzemi mészárlás".
Winston Churchill angol hadügyminiszter így kommentálta a háborút: *„Határozottan támogatom a mérges gázok bevetését a civilizálatlan törzsek ellen… Nem feltétlenül szükséges a legveszélyesebb gázok bevetése, olyan gázokat kell alkalmazni, amelyek óriási kellemetlenségeket okozva terjesztik szét az eleven terrort…"*
Mások viszont azt bizonyították, hogy az ajánlott gáz „gyengéket és gyerekeket öl", és tartósan károsítja a látást.

[2] A kurdok különféle iráni nyelvű nomád csoportok laza halmazából alakultak ki, ma is számos és egymás számára is érthetetlen nyelvjárást beszélnek. Habár voltak kísérletek a kurd írásbeliség megteremtésére, egységes köznyelvről és irodalmi nyelvről nem lehet beszélni. A szokásaikban és kultúrájukban az araboktól teljesen különböző - részben még nomád, de részben már falusi és városlakó - kurdokat tehát nem olyan egyszerű egységes nemzetnek, vagy etnikumnak tekinteni. Ebből kiindulva az is felvetődik, hogy a kapitalizmusnak nem más a célja, mint kreálni egy új nemzetet, hogy a lázadásokat nacionalista befogás alatt tarthassa, azáltal, hogy közös zászló alá vonja a kurd proletariátust és a kurd burzsoáziát. Két meghatározó kurd nacionalista szervezet; Maszúd Barzani Kurd Demokrata Pártja (KDP), és a Dzsalal Talabani vezette Kurd Hazafias Unio (KHU). Amelyek saját érdekeiknek megfelelően hol közösen, hol egymás ellen lépnek fel.
[3] Royal Air Force (Angol Királyi Légierő)

(Bertolt Brecht: Háborús kiskáté)

1920.
A háború után a győztes imperialista hatalmak megegyeznek, Anglia megkapja Irakot (valamint Palesztinát), Franciaország (aki olajérdekeltség fejében hajlandó volt lemondani területekről) pedig Szíriát és Libanont.
A Török Olaj Társaság összetétele a következőképpen alakul: Angol-perzsa (British Petroleum) (23,75%), Royal Dutch Shell (23,75%), Compagnie Francaise des Pétroles (23,75%), The Near East Development Corporation (USA) (23,75%), és Gulbenkian nevű olajbáró „Mister Five Percent" (ő segédkezett a koncesszió megszerzésében) (5%).
Az új iraki állam határait, és egyben az évszázad határkonfliktusainak színhelyét (pl. Irak-Irán) a nagyhatalmak hozzák létre. Az angol hatalom erős ellenőrzést vezet be, szigorúbban hajtja be az adókat, mint elődei és kényszermunka bevezetését tervezi. 1920 júniusában fegyveres felkelés tör ki az angol burzsoázia uralma ellen (az „1920-as Forradalom") amely továbbterjed a dél és közép iraki területekre. A lázadók sorra támadják meg és foglalják el az angol helyőrségeket. Három hónap alatt az angolok elveszítik a vidék nagy része feletti ellenőrzést.

1921.
A felkelést az angol csapatok véres terrorral leverik, 9000 ezer lázadót öl vagy sebesít meg az angol hadsereg. Egész falvakat pusztít el a brit tüzérség, a lázadásban való részvétellel gyanúsítottakat pedig tárgyalás nélkül kivégezik. Egy beszámoló szerint a RAF ismét főszerepet játszik a lázadás leverésében „a levegőből rajtaütve géppuskázza le a falvakból menekülő férfiakat, nőket és gyerekeket".
Anglia 1921. augusztusában, a közvetlen gyarmati irányítást egy remélhetőleg angol burzsoázia érdekeit szolgáló arab kormányzattal helyettesíti. Az új államszervezet alkotmányos monarchia, az élen Fejszál királlyal, amelyben a vezető pozíciókat, az irakiak töltik be, de a brit tanácsadók szava a döntő.
1922. október aláírják az első angol-iraki egyezményt, amelynek alapján Irak független státusú állam de jogait a Népszövetség mandátuma alapján Anglia gyakorolja.

1924.
Anglia „Munkás Kormánya"[4]szentesíti a RAF bevetését a kurdok ellen, beleértve a bombák és gázok használatát is decemberben Szulejmániában. Lord Thompson ír a „megdöbbentő" hatásról, ahogyan a rettegő „bennszülöttek" a sivatagi szomjhalálba menekülnek.

1925.
Moszul tartományt az újonnan alakult Irak államhoz csatolják, azzal, hogy Irak további 25 évig angol fennhatóság alatt marad, és hogy az esetleg feltárandó olajból Törökország ez idő alatt évi 10%-ban részesül.

1927.
A Baba Gurgur dombon lobogó „örök tüzek"[5]mellett felfedezik a kirkuki olajmezőket.
1929-ben a vállalat (TOC) Iraki Kőolaj Társaságra (Irak Petroleum Company IPC) változtatta a nevét.

1930.
Az iraki proletariátus sorozatos angol burzsoázia elleni lázadásainak, ellenállásának leszerelésére megkötik a második angol-iraki egyezményt. Az egyezményt úgy szövegezték, hogy kitűnjék „Irak teljes függetlensége", ugyanakkor biztosították Angliát, hogy megóvhassa érdekeit. A szerződés egy sor politikai és gazdasági koncesszió mellett intézményesít egy „védelmi barátság" formulát, amely egészen 1958-ig marad érvényben. Két légitámaszpont létesítésével és az iraki külpolitikára való befolyásának fenntartásával az angol ellenőrzés lényegében csak formailag változott.
Az angol burzsoázia érdekeinek megszemélyesítője és kiszolgálója testesül meg Nuri asz-Szaid[6] személyében.

---

[4] 1923-ban lépett hivatalba az első Munkáspárti kormány Angliában Ramsay McDonald vezetésével.
[5] A kirkuki „örök tüzeket" (a földből kiáramló és meggyulladt földgáz) már 4000 éves írásos feljegyzések említik.
[6] Nuri asz-Szaid, volt török zsoldostiszt, aki hol miniszterelnök, hol szürke eminenciás, de

1931.
Általános sztrájk tör ki a hatósági illetékről szóló törvény ellen, amellyel új adóformát vezetnek be, - ez háromszor nagyobb terhet jelent, mint ezelőtt – és a munkanélküli juttatásokért. Munkások ezrei – köztük 3000 olajmunkás - vonul ki az utcákra, és egy részük összecsap a rendőrökkel. A város felett pedig ott lebeg a RAF, hogy sztrájkolókat és támogatóikat megfélemlítse.

1932.
Irak felvétele a Népszövetségbe.

1933.
Az Iparosok Egyesülete (szakszervezet) megszervezi az angol tulajdonú Bagdadi Elektromos Művek egy hónapos bojkottját. Válaszul a hatalom betiltja és a következő tíz évre illegalitásba kényszeríti a szakszervezeteket, és a munkásszerveződéseket, a vezetőket pedig bebörtönözi.

1934.
Az Iraki Kőolajtársaság megkezdi a Kirkuk-mezők olajának kereskedelmi exportját.

1935-36.
Szórványos lázongások robbannak ki, főleg az ország déli részén. Az ok; a kormány megpróbálja bevezetni a sorkatonai szolgálatot. A felkelés egyik központja a Jazidi közösség. A parasztokat a 1932-ben született Land Settlement Act elnevezésű törvény értelmében megfosztják törzsi tulajdonú földjeiktől, és egyéni tulajdonba veszik azokat. A lázadásokat a légierő bombái és a gyorsított eljárással végrehajtott kivégzések zúzzák szét. Ugyanekkor északon a „kurd” proletárok fognak fegyvert.
1936 őszére a felkelés már a hadseregen belül is érezteti hatását. A fővárosi helyőrség elfoglalja Bagdadot, és megdönti a kormányt. Az új kormányban „haladó” polgári erők is részt vesznek, és legalizálják a szakszervezeteket. Ebben az időben az országon sztrájkhullám söpör végig, sztrájkolnak a bászrai kikötőmunkások, a vasutasok, a nedzsefi takácsműhelyek proletárjai, és az állami alkalmazásban lévő munkások. A sztrájkok sajnos jelentős részben nacionalista felhangon, és többnyire a külföldi tulajdonban lévő üzemekben zajlanak. A sztrájkolók azt hiszik, hogy győzelmet arattak, mivel a kormány minden szépet és jót megígér, de igen keveset tart be közülük.

valójában Irak tényleges uralkodója. Semmilyen eszköztől nem riadt vissza, hogy az angolok bizalmát élvezhesse, sorozatos letartóztatások, bírósági tárgyalás nélküli tömeges kivégzések ellenére mégis hat felkelés volt ellene. 1958-ban a Szabad Tisztek kivégezték.

1935 tavaszán hatalmas felkelés tör ki a két agrárválság sújtotta tartományban Divanijjában és Muntafikban. A felkelők a közvetlen parlamenti választások és egyéb demokratikus követeléseken kívül a föld- és víz adó csökkentését követelik. De megszólalnak a törzsfők és a vallási vezetők is, akik saját hatalmuk kiterjesztése érdekében követelik a „nomád törzsek” földhöz juttatását, és a síiták bebocsátását az államgépezetbe. A tüntetők megrohanják a rendőrőrsöket, és a vasútállomásokat, elvágják az összeköttetést Bagdad és Bászra között. A felkelés "vezetői", tárgyalásba kezdenek a királlyal. A tárgyalások során a síita burzsoázia eléri a kívánt követelések egy részének teljesítését, ezzel ők befejezettnek tekintik a harcot. A proletárok tovább harcolnak. A felkelés alatt megalakul az Imperialista Ellenes Front Központi Bizottsága, amelyben számos demokratikus-nacionalista szervezet vesz részt így a „Kommunista Párt”[7]is. A bizottság a felkelés további "vezetése" érdekében létrehozza az Eufráteszi Irodát. Kidolgoz egy programot, amelyben (az iraki burzsoázia igényeinek megfelelően) többek között követelik az angol burzsoázia számára kedvezőbb angol-iraki szerződés hatálytalanítását, a külföldi olajkoncessziók feltételeinek megváltoztatását, az angol csapatok kivonását, a földek felosztását stb. A kormány hadsereg nyárra leveri a felkelést.

1936-37.
Bakr Sidki tábornok (Mussolini híve) iktatja be a háborús kormányt, és kezdeményezi a nyomást a baloldalra. Tiltakozó sztrájkokat szerveznek az országban (pl. Iraki Kőolajtársaságnál - Kirkukban és a Nemzeti Cigarettagyárban - Bagdadban).

1939.
Ghazi király autóbalesetben meghal. Sok iraki azt hiszi, hogy összeesküvés áldozata lett, mivel köztudott volt a király angol-ellenessége. Közben egy dühös tüntetésen megölik az angol konzult.

1940.
Rashid Ali az új miniszterelnök az angol-barát politikusok kárára. Az új kormány semleges álláspontra helyezkedik a II. Világháborúban, és visszautasítja Anglia támogatását, hacsak az nem hajlandó függetlenséget adni Szíriának és

[7] Iraki „Kommunista” (**bolsevik!**) Párt (IKP): 1934-ben alakul, 34-71-ig illegálisan ill. féllegálisan működik, kivéve 58-60-ig. 71-78-ig legálisan működik és a Baath hatalmat támogatja. Valódi szerepe, (mint minden bolsevik pártnak) - forradalmi frázisaik ellenére, - végeredményben a kommunista tevékenység befogására, a kommunisták félrevezetésére és megtévesztésére irányul.

Palesztinának. Ezzel nyilvánvalóvá vált a német kormányzattal való kapcsolat.

1941.
Brit csapatok bevonulnak Bászrába. Az iraki kormány követeli, hogy azonnal hagyják el az országot. Anglia a harminc napos háború után, Irak megszállása helyett újra az őt támogatókat helyezi vissza a hatalomba. Az angol megszállás alatt életbe lépnek a haditörvények. Az arab nacionalista vezetőket felakasztották vagy bebörtönözték, több mint 1000 embert tárgyalás nélkül internáltak. Ennek ellenére az angol haderő nem avatkozott közbe, amikor Rashid támogatói pogromot szerveznek Bagdad zsidó lakta részén - 150 zsidót öltek meg.

1943.
Éhségsztrájk. Sugalmazza: a hiány és az áremelés. Leveri: a rendőrség.

1945.
A két éve tartó „kurd" felkelés elfojtása. (Musztafa Barzáni)

1946.
Kitör az angol ellenőrzésű Iraki Kőolajtársaság (Kirkuk) olajmunkásainak sztrájkja a magasabb bérekért és más juttatásokért. A munkások összecsapnak a rendőrséggel: július 12.-én egy tömeggyűlésen a rendőrség tüzet nyit és 10 embert öl meg. A következő hónapban az olajmunkások sztrájkba fognak az iráni kikötővárosban, Abadanban, válaszul az angolok még több csapatot küldenek Bászrába (iráni határhoz). Az iraki kormány elhallgattatja az ellenzéki lapokat (amelyek bírálják a katonai mozgást, és sztrájkra buzdítják a nyomdászokat és vasutasokat). A kabinet kényszerűen leköszön.

1946-47.
Sztrájkok és tüntetések Izrael tervezett megalapítása ellen.

1948.
Az angol csapatok visszavonultak Irakból, de fenntartják a jogot, hogy visszajöhessenek háború esetén. Január 16-án a Portsmouthnál megkötött szerződés utáni napon a rendőrség agyonlő 4 „diákot" a szerződés-ellenes tüntetésen. Ez felkelésre buzdít, amely „ugrássá" (közismerten al-Watba) válhatott volna. Fegyveres tüntetések és lázadások söpörtek végig az egész országon, amelyek nemcsak a tervezett szerződés, hanem az élelmiszerhiány és az áremelések ellen is szóltak. Pár nappal később több proletárt megölnek: a rendőrség tüzet nyit a vasúti munkások és a nyomornegyed lakóinak menetére. Január 27-én 3-400 embert öl meg a rendőrség és a katonaság, a tüntetők égő autókból emelnek barikádot. A kormány ismét lemond és elutasítja a szerződést.
Májusban 3000 munkás leállítja az IKT K3-as szivattyúállomását, és a magasabb bérekért sztrájkol. Két és fél héttel ez után a kormány és az IKT megvonja az élelmiszer és vízellátást a sztrájkolóktól, akik elhatározzák, hogy Bagdadig (250 km) vonulnak. Ez ma "nagy menetelés" (al-Masira al-Kubra) néven ismert. Az út menti kis falvak és városok lakosai védték és etették a sztrájkolókat, amíg 70 km-re Bagdadtól, Falludzsában le nem tartóztatták őket. Az angol katonák visszavonulnak az Irakból. Bevezetik a katonai bíráskodást (állítólag a Palesztin háború miatt), és betiltják a tüntetéseket.

1949.
A „Kommunista Párt" vezetőit nyilvánosan felakasztják Bagdadban, a testüket pedig otthagyják egy időre, figyelmeztetésül a rendszer ellenségeinek.

1952.
A kikötői munkások sztrájkba lépnek a magasabb bérekért, jobb szállás- és munkakörülményekért. A sztrájkolók elfoglalják a bászrai generátort, és elvágják a várostól a vizet és az áramot. De a rendőrség betör és megöli a sztrájkolókat.
Októberben „diák" sztrájk tör ki a vizsga szabályok megváltoztatásáért. A mozgalom elterjed, és tömeges lázadások alakulnak ki a legnagyobb városi központokban - közismerten: az al-Intifada. Bagdadban porig ég a rendőrállomás és az Amerikai Tájékoztatási Iroda (American Information Office). A katonai vezetés átveszi az irányítást, és bevezeti a hadiállapotot. Az intézkedéseket tömeges letartóztatások, és újság betiltások kísérik. A katonai akcióban 18 tüntetőt ölnek meg.

1954.
Irak-USA katonai egyezmény.
A politikai pártok betiltása. A kormányhatározatok megengedik a minisztertanácsnak, hogy embereket deportáljanak kommunizmus, anarchizmus, és idegen hatalmak javára való kémkedés vádjával.[8] A rendőrség új egységeket állít fel a gyűlések megakadályozására.[9]

1956.
Egyiptom államosítja a Szuezi csatornát. Anglia, Izrael és Franciaország katonai támadást indít Egyiptomban. A kormány bezárat minden kollégiumot és középiskolát Bagdadban, mint a tüntetések, sztrájkok és lázadások terjesztőit. Két

---

[8] Nuri Szaid hírhedt 89/a. törvénycikke, amely értelmében e szervezetek tagjait halállal büntették.
[9] A rendőrség 24000 besúgót fizet ebben az időben.

lázadót halálra ítélnek a rendőrséggel való összecsapás után al-Havy városának déli részén.

1958.
Az országban állandósul a társadalmi nyugtalanság, - júniusban 43 rendőr és nem tudni hány tüntető hal meg egy 3 órás összecsapásban Divanijában.
Egy hónappal később az államellenes harcoknak a fejlődése és általánossá válása véget vet a régi monarchikus uralomnak, mely képtelen a társadalmi béke kikényszerítésére. Kitört a "július 14-i forradalom". Néhány alternatív burzsoá frakció, a "Szabad tisztek", hogy megelőzzék a komolyabb forradalmi fejlődést, puccsot hajt végre. A királyi család összes tagját és a női ruhában menekülő Nuri Szaidot kivégezik, "leleplezik" az imperializmust és kikiáltják a köztársaságot. Ez egy egyértelmű kísérlet a forradalmi düh mederbe terelésére, amely végül is nem tudja megállítani a mozgalmat. Ellenkezőleg, a proletariátus erősebbnek érzi magát és független kezdeményezéseket tesz: tömegek szállják meg az utcákat, megölnek pár amerikai üzletembert és kivégeznek egy jordán minisztert. Proletárok fizetés nélkül szereznek élelmet a boltokból és akcióikat megvédik azzal, hogy a pénzt idejétmúltnak nyilvánítják. Hogy meggátolja a forradalom továbbterjedését az új kormány kijárási tilalmat vezet be. De az elég világos, hogy ezek a köztársasági burzsoák, anti-monarchista puccsuk ellenére, még nem képesek lecsendesíteni a helyzetet. Ez további balratolódást idéz elő. Rövid hatalmi harc után az új kormány elnöke Abdel Karim Kasszem lesz, őt támogatja a sztálinista Iraki Kommunista Párt és más balos szervezetek. Az iszlám hatalma erősnek látszik , de nyilvános kifejezést kapott a vallásellenesség (pl. Korán égetés). A proletárok nem várják meg, amíg Kasszem beváltja földreform ígéreteit, és délen a saját kezükbe veszik a dolgok irányítását. Kutban és Amarában kifosztják a földbirtokosokat, házaikat felégetik, megsemmisítik a számlákat és a nyilvántartásokat. A lázadás közel-keleti továbbterjedéstől való félelmében 24 óra elteltével az USA 14 000 tengerészgyalogost küld Libanonba, az angol hadsereg pedig ejtőernyősöket dob le Jordániában. Az Irakban zajló lázadás elleni közös USA/UK invázió azonban megbukik, és mindkét állam kénytelen elismerni, hogy Kasszem kormánya nagyobb eséllyel tudja kezelni a helyzetet.

1959.
A baathisták[10]és a nacionalisták kommunistaellenes földalatti osztagai IKP képviselőket, és radikális munkásokat végeznek ki. 1961-ig több mint 300 embert ölnek meg így Bagdadban, és kb. 400-at Moszulban. Arab nacionalista tisztek Savaf ezredes vezetésével sikertelen puccsot kísérelnek meg a kormány ellen Moszulban. A proletár ellenállás kerekedik felül, a gazdagokat megtámadják, házaikat kifosztják. Hasonló helyzet alakult ki Kirkukban, ahol 90 tábornokot és kapitalistát (földbirtokost) ölnek meg az erőszakos összecsapásokban.

1960.
Kasszem fokozatosan szembe kerül a pártokkal, először az IKP segítségével a nasszeristákat, a baathistákat és a mérsékelteket távolítja el a hatalomból majd novemberben a bolsevikokra is sor kerül.
Kasszem szigorúan elbánik a radikális ellenállókkal. 6000 militáns munkást bocsát el állásából. Néhány KP tagot halálra ítél a kirkuki összecsapásokban játszott szerepük miatt. De ennek ellenére az IKP - Moszkva[11]ösztönzésére - továbbra is a kormányt támogatja.

1961.
Kitör a kormány és a kurdok közötti háború, amely megszakításokkal 1975-ig tart.[12] Az első évben 500 települést bombáz az Iraki Légierő, ezzel 80 000 embert űz el lakhelyéről.
Irak bejelenti igényét Kuvaitra.[13] Erre Anglia Kuvaitba küldött csapatokkal válaszol.

1963.
Januárban államcsíny dönti meg a Kasszem rezsimet. Az államcsíny az iraki nasszeristák és az iraki baathisták összefogásának eredménye. Először kerülnek hatalomra a baathisták.[14]
A Baath egyre jobban megerősíti az USA-val való kapcsolatát. A puccs közben a tüntetőket tankokkal löveti szét, ez a bevezetése egy olyan időszaknak, mely alatt több mint 10 000 embert bebörtönöznek, és még többet kínoznak meg. A CIA segít kémkedni a kommunisták és a radikálisok után,

---

[10] Baath: Arab Újjászületés Szocialista Pártja. 1947-ben alapították szíriai nacionalisták Michel Aflak vezetésével az arab egység, felszabadulás és „szocializmus" elvein. 1954-ben alakult iraki részlege 1968-ban került hatalomra Bagdadban.

[11] Az 1955 évi megszakítás után, 1958-ban állítja helyre Irak a Kapcsolatait a Szovjetunióval.

[12] Kasszem az első ígéreteket követően végig a kurdok beolvasztására törekedett.

[13] Kuvaitot 1899-ben Anglia szakítja el a baszrai területtől és alapít sejkséget, amelyet 1961-ig védnökség alatt tart. Az önálló állam megalakulását azonnal egy Nagy-Britanniával létesített szerződés kísérte. Kuvait ekkor évi több mint 80 millió tonna nyersolajat termel, kétszer annyit, mint Irak.

[14] A Kasszemet megbuktató ún. Szocialista Tömb nevű csoportosulást a Baath, az Isztiklál Párt, az Arab Nemzeti Mozgalom és az Aref-testvérek vezette katonatiszti csoport alkotta.

hogy rajtuk üthessenek. Ráadásul a 149 hivatalosan kivégzetthez képest több mint 5000 embert öl meg a terror, és sokakat élve tömegsírokba temet.
Megszületik a Forradalmi Parancsnoki Tanács (FPT), melynek első elnöke Abdel Szalam Aref nasszerista ezredes.
Az új kormány folytatja a kurd háborút: tankokkal, tüzérséggel, légierővel löveti őket, letarolja falvaikat.
Novemberben Aref - az egyiptomi arab nacionalista Nasszer támogatásával - eltávolítja a hatalomból a Baathot.

1967.
A „Kommunista” Párt szétválása után az egyik csoport vezetője, Aziz al-Hajj, Che Guevara és a maoisták hatására gerillaháborút kezdeményez az állam ellen. Az egyes kapitalisták orvgyilkosokkal való kivégzésétől kezdve a fegyveres harcok széles skáláját használják.

1968.
Ismét a Baath Párt kerül hatalomra. Az FPT Ahmed Hasszan al-Bakr tábornokot nevezi ki köztársasági elnöknek, kormányfőnek és hadügyminiszternek. A Baath szisztematikusan foglalja el az államapparátus minden területét, ami képessé teszi arra, hogy több mint 30 évig hatalmon maradjon. Ezzel kezdetét veszi a tikriti[15]klán (szunnita nagycsalád) uralma, amely Irak történetének leggyilkosabb időszaka.
A Baath csapata, a Nemzeti Gárda[16]letöri a tüntetéseket és sztrájkokat. Novemberben két sztrájkolót lőnek agyon egy Bagdadhoz közeli növényiolaj-gyárban, és másik hármat ölnek meg az oroszországi proletárforradalom emlékére szervezett tüntetésen.

1969.
A rezsim elkezdi a kommunista gyanús elemek összeterelését. A gerillamozgalom megbukik, sok tagját halálra kínozzák. Aziz al-Hajj áruló lesz - mindent letagad a TV-ben, később ő az iraki nagykövet Franciaországban.
A légierő kurd területeket bombáz, azonban a fennálló katonai patthelyzetet egy év múlva, Szaddam Husszein[17]a kurd Demokrata Párttal kötött egyezménye változtatja meg. A korlátozott autonómiáért cserében a KDP vezetői megegyeznek, hogy a peshmerga[18]harcosokat beintegrálják az iraki hadseregbe.

1973.
Irakban államosítják az olajipart.

1974.
Miután a SZU nyomást gyakorol rá, az Iraki Kommunista Párt, a Baath-tal és a KDP-vel együtt létrehozza a Haladó Nemzeti Frontot. Ahol a tagok az FPT-t kivéve minden állami szervezetben reprezentálva vannak. Tehát az ország ellenőrzése a Baath kezében marad.
A kurd autonómiatörvényhez kapcsolódó viták miatt a KDP-vel kötött egyezmény felbomlik, és újra kitör a háború Kurdisztánban[19]. A KDP elveszíti (eddigi) hagyományos szövetségeseit mert az IKP és a SZU, most már a Baath-ot támogatja. Ehelyett, az USA-tól és az iráni Sahtól kérnek és kapnak is segítséget. Ugyanakkor a kurd fegyveres erők egy része szembefordul Barzánival és a kormány mellé áll.
A Baathisták napalmbombákat vetnek be kurd városokban: Halabjában és Kalalzében.

1975.
Az iraki hadsereg tovább folytatja a „kurdok” lakta proletár területek bombázását, Kula Duzban 130, Halabjában 43, Galalában 29 ember halálát okozza áprilisban.
Irak és Irán megköti az Algíri Egyezményt, Irak visszavonja a segítséget az iráni kurdoktól és más Sah-ellenes erőktől, ennek fejében, Irán nem támogatja többé az iraki KDP-t. Határainak lezárásával és fegyverszállítások leállításával, utat nyit az iraki hadsereg kurdisztáni hódításának. A felkelés elbukik, és a kormány reformokat léptet életbe a térségben, (infrastruktúra fejlesztése, agrárreform, utak erőművek építése stb.)

1978.
Újra felszínre kerül az IKP és a Baath közti antagonizmus, s az összeütközésből az utóbbiak kerülnek ki győztesen. (Ettől kezdve nincs aktualitása a többpártrendszernek Irakban)

---

[15] Tikrit: Szaddam Husszein egykori szülőfaluja, ma százezres város. Innen származnak azok a szunnita tisztviselők, akik meghatározzák a hadsereg, a rendőrség, a biztonsági szolgálat és az államapparátus kulcspozícióit. Az iraki legfelsőbb vezetésben több mint 2000 tikriti van.

[16] Nemzeti Gárda: Kasszem megbuktatása után megalakult Forradalmi Parancsnoki Tanács hozta létre militáns baathista fiatalokból. A fő feladata a megdöntött rendszer híveinek és a kommunisták üldözése volt.

[17] Szaddam Husszein: (1937-200?) 1964-től a Baath Párt regionális szervezetének főtitkára. 1979-től az Iraki Köztársaság és a Forradalmi Parancsnoki Tanács elnöke…

[18] Pesmerga (halálra szánt): „Harcos”, „gerilla”, akiknek a legnagyobb része nacionalista szervezetekhez tartozik, de akadnak köztük, akik az osztályalapon harcolnak.

[19] Habár az iraki kormány csak északi tartományokról hajlandó beszélni, a helyi lakosság, a „kurdok” Kurdisztánnak nevezik a területüket.

Tömeges letartóztatások kezdődnek a rendszert bíráló IKP tagok ellen, akik közül 12-t kivégeznek a hadseregben folytatott politikai tevékenységük miatt. Mindenféle nem Baathista politikai aktivitást (akár egy politikai lap elolvasása), letartóztatás, és halálos ítéletet követ. Általános sorozást vezetnek be, ami minden politizáló felnőtt férfit halállal fenyeget.

1979.
Szaddam Husszein lesz a köztársasági elnök.

1980.
Kitör az Irak és az új Iráni rezsim közötti (melynek vezetője Khomeiny Ayatollah) háború. A probléma középpontjában határ-viták állnak és az, hogy nehogy az „iszlám” forradalom réme megfertőzze Irakot és az öböl államokat. Irán iraki városokat kezd bombázni: Kanakint, Mandalit, Irak pedig bombázó különítményt küld Teheránra.

1982.
A kurd területeken kormányellenes felkelések zajlanak. A kormány határozatot hoz, hogy minden dezertőrt (a hadseregből 5 napnál tovább hiányzó katonát) ki kell végezni.
Az iraki hadsereg a déli mocsarak térségébe küldi nehéztüzérségét és a légierőt, hogy a letarolják a dezertőrök ezreit és támogatóikat. A lázadók nem pusztán a háború elől menekülnek, hanem szabotázsakciókat szerveznek (pl. Egy egész fegyverarzenált felrobbantanak nem messze Amarától). Douruban felfegyverzett lakosok megakadályozzák a rendőrséget abban, hogy azok házról-házra járva dezertőröket keressenek. Kasemnél (egy hasonló területen) felfegyverzett lázadók megütköznek a katonasággal. A lázadókat támogató településeket lerombolják, lakosait lemészárolják.

1984.
A háború alatt egyértelműen kiderül, hogy az USA Irakot támogatja, ami kitűnik a két ország diplomáciai kapcsolatainak visszaállításából.[20] Iraknak elfogadott haditervei voltak Franciaországból, rakétái a SZU-ból. Szaúd-Arábia és Kuvait anyagilag támogatja az iraki háborús erőfeszítéseket. A nyugati és a keleti blokk egy óhajban egyesült: látni, ahogyan Irak megkurtítja, Irán és az iszlám fundamentalizmus terjeszkedését.
A háborúban 57 ország szállít fegyvereket a háborúzó feleknek, 27 mindkettőnek.

1985.
Elkezdődik a „Városok háborúja”, Irak és Irán egymás fővárosaira lőnek ki rakétákat. Az iraki hatóságok „kurd” tüntetők gyerekeit tartóztatják le Szulejmániában, hogy szüleik a bíróság előtt megjelenjenek. Később az így elfogott szülők (tüntetők) közül több tucatot kivégeznek.

1986.
A franciák, amerikaiak, szovjetek gazdasági, tudományos és technikai szerződéseket kötnek Irakkal.

1987.
Májusban dezertőrök vezetésével felkelés robban ki a kurd Halabjában. Egy szemtanú beszámolója szerint; „a kormányerőket megbuktatták, a rendőrséget és a hadsereget megfutamították a proletárok kezébe került a hatalom. Csak tankok és páncélozott hadosztályok segítségével tudták leverni a lázadókat.” Emberek százait ölik meg amikor a lázadás megbukik.

1988.
Dezertőrök elfoglalják a Halabjához közeli Sirvant. Az iraki légierő bombákkal és rakétákkal lerombolja a várost. Először az irániak bombázzák Halabját, majd május 13-án az iraki kormány vegyi fegyvereket vet be a város ellen, ezzel több mint 5000 proletárt öl meg. A lakosok a mészárlás előtt megpróbálnak Irán felé elmenekülni, azonban ezt a kurd nacionalista pesmerga megakadályozza.
Az USA egy tartályhajót ért támadást követően hadihajókat vezényel az öbölbe. 1981-től 543 olajszállító ellen történik támadás (420 halott 425 sebesült). Az USA Flottája gyakorlatilag az iraki oldalt segíti.
Az amerikaiak lelőnek egy iráni utasszállító repülőgépet - 290 halott.
Augusztusban Irak és Irán tűzszünetet köt, amely véget vet a háborúnak. A tűzszünet megkötése után Bagdad a csapatait Kurdisztánba irányítja…
A britek titkos egyezményt kötnek Irakkal a fegyverembargó lazításáról.

1990.
Júliusban az angol kormány támogatja a Mátrix Churchill társaságot, hogy bombák és lőszerek gyártására alkalmas technikát exportáljon Irakba. A következő hónapban Irak megszállja Kuvaitot.

1991.
Januárban az amerikai hadsereg, Anglia és a „Szövetségesek” támogatásával megindítja a „Sivatagi Vihar” hadműveletet, amely támadás Irak és a Kuvaitban lévő iraki csapatok ellen.
A hadműveletek során a Szövetségesek mindössze 131 katonát veszítenek (sokat közülük baráti tűzben), a 250000 irakival szemben.
Az amerikaiak - Norman Schwarzkopf nyilvános kijelentése ellenére - fegyvertelen önmagukat

[20] Az USA – miután elveszíti közel-keleti érdekeinek legfőbb védelmezőjét, az iráni Sahot - figyelmét Irak felé fordítja. A háborúban Irak képviseli az amerikai érdekeket, amiért az USA ki is fejezi „háláját” Szaddamnak.

feltétel nélkül megadó iraki sorkatonákra és civilekre támadnak, miközben Kuvaitból visszavonulnak. A háború befejezése előtti napon a bászrai országúton civileket és fegyvertelen katonákat mészárolnak le – ahogyan egy jókedvű pilóta nevezte „kacsavadászatban".
Sok civilt ölnek meg a bagdadi Amirija bunkernél, amely emberek százait védi, addig ameddig direkt be nem célozzák két rakétával.
Februárban és márciusban az egész országra kiterjedő kormány ellenes proletárfelkelések zajlanak. Az elsőként Délen kirobbanó zendülések példáját követik a kurd területeken. Rendőrőrsök, katonai helyőrségek, kormányépületek dőlnek le és válnak fáklyává. A boltokat kifosztják. Az élelmiszereket szétosztják. Északon Szulejmániában a lázadók megtámadják a börtönöket és kiszabadítják a rabokat, aztán megrohamozzák a titkosrendőrség főhadiszállását, ahol korábban sokakat megöltek és megkínoztak. A baathista tiszteket és titkosrendőröket megölték. Néhány területen önszerveződő munkástanácsok (sura) vették a kezükbe a dolgok „irányítását". Saját rádióállomást, elsősegélyhelyeket, véradóállomásokat és a kormánycsapatokkal szembeszállni képes milíciát állítottak fel.
Bagdadban a háború alatt a katonák tömegesen dezertálnak a központi laktanyából, azokat a tiszteket akik megpróbálják ebben megakadályozni őket lelövik. A város két kerületében Al Sourahban és Al Sho'elaban a dezertőrök és támogatóik kezébe kerül a közvetlen ellenőrzés.
A déli lázadások leverése után (amit a szövetségesek a bászrai országúti akciói megkönnyítnek) a kormányerők Kurdisztánra koncentrálnak. Áprilisban visszafoglalják Szulejmániát, de a lakosok a hegyekbe menekülnek.
A nyugati média a lázadásokat, északon a kurd nacionalisták, délen pedig a síiták felkeléseként tünteti fel, ami azonban a valóságban a proletártömegek felkelése volt. A legfontosabb kurd pártok (a KDP és a KHU) szemben a lázadások radikális irányvonalával megpróbálják lerombolni a sura mozgalmat, és közvetlenül a lázadások után bejelentik, hogy Szaddammal egy új megegyezésről tárgyalnak.

1991-99.
Habár a közvetlen hadműveletek befejeződnek a háború más formában ugyan – szankciókkal -, de tovább folytatódik az iraki proletárok ellen. A szövetségesek bombái által szétrombolt vízellátás és csatornarendszer megjavítását a szankciókkal megakadályozzák. Mindez vérhas-, kolera-, és tífusz-járványhoz vagyis baktériumháborúhoz vezet. Az ENSZ adatai szerint 1997-ben 1.2 millió ember - közülük 750000 öt éven aluli gyerek - hal meg, mert nem megfelelő az élelmiszer és a kórházi ellátás.

1996.
Az Egyesült Államok 27 rakétát lő ki iraki célpontokra.

1998.
Februárban erős angol amerikai katonai felvonulás az Öbölben, új háborúval fenyegeti Irakot. Ez alkalommal a fegyveres konfliktus elmarad, az utolsó pillanatban ENSZ fegyverzetellenőrei megérkeznek Irakba.
Október 1.-én 119 irakit és 3 egyiptomit végeznek ki a Bagdadhoz közeli Abu Ghraib börtönben. Közülük 29-en a hadsereg tagjai voltak, 50-et pedig az 1991-es Öböl Háborút követő lázadásokban való részvétel miatt börtönöztek be. Ez a tömeges kivégzés folytatása a kormány egy évvel korábban meghirdetett „börtönök kiürítése" kampányának melyben kb. 2500 rabot végeznek ki.
Decemberben Fegyverzetellenőrök kiutasítását követően Az USA elindítja a Sivatagi Róka Hadműveletet (Operation Desert Fox). Négy nap alatt 600 légi bevetést hajtanak végre, és 400 rakétát lőnek ki Iraki célpontokra. A brit légierő szintén részt vesz a légitámadásokban. Irak szerint ezrek haltak vagy sebesültek meg a támadásokban.

1999.
Márciusban – a gyanú szerint kormányügynökök - megölik Mohammed Sadiq al-Sadr Ayatollaht Irak legöregebb síita vallási vezetőjét. Egy nagyméretű lázadást százak megölésével és tömeges kivégzésekkel fojtanak el Bászrában.
A nyugati katonai támadások tovább folytatódnak, látszólag az iraki légvédelem ellen. A eredmény: Áprilisban két ember hal meg amikor a nyugati repülők bombáznak Kadisszia tartományban. Négy embert ölnek meg amerikai repülők Moszulin melletti északi repülés tilalmi zónában. Májusban négy embert ölnek meg Bászra tartományban hárman egy parasztházban halnak meg Kurnában, és tizenkét embert ölnek meg Moszulban…

Ne hagyjuk a fegyverek választását a burzsoáziára…

DIREKT AKCIÓ ÉS INTERNACIONALIZMUS!

Egy nemzetközi plakáttal összefüggésben.

1993. március 7-én lesz két éve, hogy proletár felkelés tört ki Irakban.

1991. március 7-e volt - elsősorban az iraki Kurdisztán területén- egy hosszú forradalmi folyamat csúcspontja, amely egész Irakot megrázta, és amely során a proletariátus fellépett mindenféle háború és a terület összes polgári erői ellen: Baath-titkosrendőrség, Köztársasági Gárda, nacionalisták, helyi és vallási hatalmak, stb. Ez a harc mutatta meg a proletároknak a világon mindenütt azt az utat, amelyet követniük kell, ha a háborúkat örökre el akarják törölni.

Azóta a nemzetközi burzsoázia mindent megtett azért, hogy a mozgalmat elnyomja. A nacionalisták, különféle irányzatú demokraták, humanitárius szervezetek, az ENSZ, a Baath-isták, a pacifisták, a vallások követői, stb. mind megtörésünkön fáradoztak. A proletárok lefegyverzésével és a nacionalista milíciákba való besorozásával szabotálták internacionalizmusunkat és hozzájárultak az állam helyi újjászervezéséhez a választások kiírásával. Kétségtelenül elnyomásunk további megnyilvánulása volt a nemzetközi média teljes hírzárlata az iraki társadalmi helyzetet illetően.

Ezt a lázadó folyamatot központi újságunk különböző számaiban hosszan tárgyaltuk. Részletes elemzés található francia nyelvű újságunkban, a „Communisme” (korábban „Le Communiste”) 33. számában („Háború vagy forradalom”), a 34. számban („Forradalmi defetizmus Irakban”) és a 36. számban („A proletariátus a nacionalizmus ellen”), és angol központi újságunkban, a „Communism” 7. számában („Háború vagy forradalom” és „Egy elvtárs vallomása: utazás Irakba”).

Teljes közösséget vállalva a harccal, amelyet osztályunk a világ e részén folytat, a nemzetközi kommunista igyekezet keretében, amellyel meg kívánjuk törni az iraki harcunkat körülölelő elszigeteltséget, megjelentettünk és terjesztettünk egy **nemzetközi plakátot** a felkelés kitörésének második évfordulójára.

Az iraki forrongás 1991. február 26-28 között kezdett konkretizálódni, eleinte azért, mert több ezer fegyveres dezertőr gyűlt össze, Baszra-ban és a szomszédos falvakban, aztán pedig már a központi államapparátus kezdte elveszíteni a helyzet fölötti ellenőrzést. Március 4-én a városban minőségi ugrás következett be ebben a folyamatban, amikor a Kuvaitból a visszavonuló harckocsioszlopok a rezsim szimbólumaira kezdtek lövöldözni. *(A városban ekkor vált általánossá a felkelés.)* Harcokra került sor Bagdad több munkásnegyedében is. Pontosan ezek a negyedek voltak azok, amelyeket a szövetségesek abban az időben bombázni kezdtek. Március 4-én, 5-én és 6-án a további városokra is kiterjedt a felkelés: Nasszírija, Amara, Nadzsaf, Karbala, Hila, Kut. A március 5.-i felkelés Ranijaban jelezte a lázadás általánossá válását más iraki régiókban. Március 7-én a felfegyverzett proletariátus Szulejmániában elpusztította a rezsim egyik legfontosabb erődjét. Március 8-án a felkelés Kalar-ra, 9-én Koya-ra, 10-én Shatlan-ra is kiterjedt. Március 11-én a proletariátus Erbil-ban is fellázadt, és másnapra az egész környék a kezükbe került. Az utolsó Baath ellenállást március 13-án Akra-ban, 14-én Duhok-ban, 15-én Zakho-ban verték le. Március 16-17-én lázadók egész hadoszlopai indultak el az összes győzedelmeskedő városból, hogy Kirkuk városát felszabadítsák, de a Baath párti légierő nagyon megnehezítette ezt a feladatot, aminek során a felkelő mozgalomból több ezren haltak meg. A mészárlások ellenére még további nagy csaták következtek, a felkelők kaszárnyákat foglaltak el, például az egész kurdisztáni régió katonai irányítása Szulejmániához közel. Végül a felkelés március 19-21-e között Kirkukban is győzedelmeskedett, de ez a város néhány nap múlva újra a Baath-erők kezére került.

Ez a plakát „**Internacionalista proletárok**” aláírással (lásd a szöveg végén), kimondja, hogy a nacionalizmus, patriotizmus, pacifizmus, parlamentarizmus és - különösen manapság még inkább - a többek között az ENSZ által irányított nemzetközi „humanitárianizmus” nem más, mint **egyetemes fegyver a proletariátus elnyomására**.

A plakát különböző nyelveken (angol, spanyol, francia, kurd, arab, német) került kiadásra és terjesztésre az IKCS elvtársai, más közeli kapcsolatok és különböző országbeli csoportok által. A plakát különböző kapcsolatok és proletárcsoportok segítségével került Anglia, Franciaország, Németország, Spanyolország, Irak, stb. városainak falaira. „Ennek a kezdeményezésnek a során", ugyanazt használva, mint az alul közölt plakát („Ez a plakát egy nemzetközi kezdeményezés során készült számos csoport által, amelyek egy specifikus név mögött gyűltek össze: INTERNACIONALISTA PROLETÁROK.„), egy hasonló akcióra került sor Quebec-ben. Mindazonáltal a quebec-i akció során az elvtársak ragaszkodtak ahhoz, hogy a plakátot saját aláírásukkal és saját jelszavaikkal terjesszék, sajnálatosan így kifejezve saját partikularizmusukat, ahelyett, hogy a nemzetközi kommunista akció közös tartalmát erősítenék, amely homogén osztályérdekeinkből nőtt ki. Itt kifejtenénk, hogy ma életbevágóan fontos a partikularizmus minden formájával szemben közös érdekekkel rendelkező harci közösségként fellépnünk, nemcsak mint különböző csoportok puszta gyűjtőhelye, hiszen a tőke azért kényszeríti ránk folyamatosan ezeket az áramlatokat, hogy a proletariátust megossza.

IRAK 1991. március 7.

AZ ISMERETLEN FELKELÉS

Két évvel ezelőtt Irakban a győzedelmes kapitalizmus koalíciós erői, háborúban az új világrendjük megvédéséért, átélték a világ minden gazdagját kísértő régi látványosságot: **a proletariátus támadó és harci autonómiáját**.

A surák (autonóm népi szervezetek) felállításával és mecsetek, városházák, börtönök, rendőrállomások, bankok és üzletek megtámadásával, ezek „a semminél is kevesebbek", akikbe úgy gondolták örökre belesulykolta minden Állam, voltak azok, akik fellázadtak. Így mutatták meg az egyetlen útját a háború, kizsákmányolás és elnyomás megszüntetésének egyszer és mindenkorra. Legyenek azok hagyományos fegyverek, mint tegnap, vagy digitalizált bombázások, mint manapság, mi mindig halálos csendre vagyunk kárhoztatva.

A 700 000 halott halálos csendjére.

Most, 1993. március 7-én a bombák tonnáit ideiglenesen a demokraták/nacionalisták emberbaráti segítségnyújtása váltotta fel. Ezek a keselyűk tovább játsszák a Tőke őrzőinek szerepét a jótékonysági, vallásos, pacifista, ENSZ, stb. szervezeteken keresztül. Ne hagyjuk, hogy demokráciájuk bolonddá tegyen minket: egy kurd parlament még parlament marad, egy bosnyák állam még állam marad. **A kapitalizmus, legyen bármilyen színű vagy nyelvű, mindig kapitalizmus marad, azaz háború.**

Le Quebec-kel! Le Irakkal!

VILÁGMÉRETŰ TÁRSADALMI FORRADALMAT!

Szabadelvűek, 1993. Március 7.

Hangsúlyozni szeretnénk, hogy manapság milyen nagy jelentősége van a nemzetközi burzsoá koalíció jelenlétének és tevékenységének Irakban: a különböző érdekek ellenére, a súlyosan megrendülő polgári rend megvédéséért mindig képesek példaszerű akcióegységet létrehozni. Ezért fontos hangsúlyozni, hogy ezt, illetve a tőkét tekintve **saját harcterünk, az internacionalizmus elismerése** nem csupán egy alternatíva a sok közül vagy helyi akció mellérendelt jelzője, hanem **a proletariátus életre-halálra szóló kérdése**.

* * *

Csak a proletár harcon és a **nemzetközi tevékenységen** keresztül lehet megérteni a kapitalista világot, mély társadalmi antagonizmusát és a tőke elpusztításának elkerülhetetlenségét. Ezen a harcon, a közvetlen nemzetközi tevékenységen kívül nemzetköziségről beszélni csak illúzió lehet. A proletariátus nemzetközi jellegét hangsúlyozni értelmetlen, ha nem nyilvánul meg következetesen a közös nemzetközi akció formájában, melynek célja, hogy minket az egész világot átfogó egyetlen erővé, **a világméretű Kommunista Párttá** szervezzen.

Ezért hangsúlyozzuk gyakran a proletariátus **egyetemességét**, hogy mi egy nemzetközi osztály vagyunk és ellenségünk mindenütt ugyanaz. A burzsoázia teljes ereje pontosan abban áll, hogy **a proletariátus harci körülményeinek egyetemes jellegét tagadja** (a világmédia összehangolt tevékenységén keresztül), minden felkelésnek valami különös tartalmat adva.

De a proletariátus nemzetközi természetének tagadása nem csak "elméleti" szinten történik, hanem konkrét formákat ölt és úgy strukturálódik, hogy **a burzsoázia számára leginkább alkalmas területet biztosítsa a proletariátus szétveréséhez.** Vagyis a burzsoázia azzal, hogy sikerül elfeledtetnie a proletariátussal, hogy egyetlen egyetemes osztályt alkot és azzal, hogy a legalkalmasabb területre kényszeríti az összeütközést, képes irányítani a háborút, ahova küld minket: **a burzsoázia egyesített nemzetközi erői osztályunk elszigetelt tevékenysége** ellen, erre vagy arra a területre korlátozva.

Ahhoz, hogy ezt a terepet, **saját** terepét ránk tudja kényszeríteni, a proletariátust országról országra izolálni tudja, a burzsoázia különböző módszereket használ: szétzúzza a különböző országok proletariátusa közti közvetlen kapcsolatot, hadjáratokat indít, hogy a harcokat meghamisítsa, a minimumra csökkentse és bemocskolja, így szakítva el még könnyebben a proletárokat társaiktól, blokádot, fehér terrort alkalmaz... A polgári politika a proletariátusért, tipikus szociáldemokrata politika, egy még sajátságosabb formában tartja minden ország proletariátusát a határok között, „nemzetközi” tevékenységét csekkek és táviratok küldözgetésével, távolsági, közvetítő, petíciós „szolidaritási” akcióvá változtatja. A szociáldemokráciának mindig rendelkezésére áll javaslat az „internacionalizmusra”, hogy a proletariátust megakadályozza „saját” állama ellen vívott harcában.

Nézzük e vonatkozásban a történelmi tényeket:

Az 1917-23-as harci hullámot a forradalmi fejlődés addig sosem volt általánossá válása jellemezte: Európától Közel-Keletig, Latin-Amerikától Indiáig, a forradalmi mozgalom átlépte a nemzeti határokat és mindenütt a világon visszhangzott a proletariátus nemzetközi szervezete létrehozásának a követelése. A Kommunista Internacionálé (KI) kétségtelenül megpróbált válaszolni a burzsoázia azon szándékára, hogy az oroszországi proletariátust elszigetelje. Ez a részleges válasz többek között különböző szabotázs és nemzetközi akciók formáját öltötte az oroszországi proletárok ellen küldött hadseregekkel szemben. A KI létrejötte és 1919-es kiáltványa hozzájárult a nemzetközi lázadó mozgalom intenzívvé válásához, ahol is a proletariátus forradalmi harcot vívott „saját állama”, „saját burzsoáziája” ellen (Németország, Magyarország, Bajorország, Ausztria, Portugália, Brazília, stb.). A KI (a bolsevikok történelmi felelősségét félretéve) ennek ellenére mégsem szakított ténylegesen a nemzeti pártok szövetségének szociáldemokrata elképzelésével. Minden nemzeti kommunista pártot (néhány kivétellel, mint a KAPD – Kommunistische Arbeiter-Partei Deutschlands/Németországi Kommunista Munkáspárt) a „nemzeti” harcok alapján kialakult vélemények véletlenszerűsége/eshetősége diktálta, ez olyan gyengeség volt, amely lehetőséget adott a burzsoáziának a forradalom megfékezésére, majd leverésére. A burzsoázia nemzetközi erői nemzetről nemzetre, harcról harcra szövetséges erőikkel ki tudták kényszeríteni a háborút. A burzsoázia ereje abban a lehetőségben rejlik, hogy azon a terepen harcolhat, ahol történelmileg a legerősebb: egy nemzet keretein belül, ahol **az erőviszony a helyi proletariátus** és **a nemzetközi polgári erők között alakul ki**. Pontosan, amikor a proletariátus megmutatta internacionalizmusát, amikor osztályunk felvázolhatta közös és nemzetközi válaszát a társadalmi harcban, akkor érezte a burzsoázia magát a leggyengébbnek. Így volt ez azoknál az akcióknál is, amelyekkel a nemzetközi proletariátus az 1917. októberi oroszországi felkelést támogatta, ledöntve a burzsoá információs blokádot, meghosszabbítva a forradalmi defetizmust és megállítva a háborút, következetesen a direkt akció különböző szintjein.

Mindazonáltal ezen összefüggésben számolni kell azokkal a nehézségekkel, amelyekkel a lázadó mexikói vagy oroszországi proletárok szembeszálltak, még pedig, hogy hogyan közvetítsék a határokon túlra a történtekről szóló információkat. A mexikói (1910-14) és az oroszországi (1917-19) proletárfelkelést az egész világon mindenütt egyszerű diktatúraellenes népfelkelésnek mutatták be. A szociáldemokráciának erre a célra is volt kész

elmélete: az elmaradt országok elmélete, ezen országok polgári és/vagy „proletár” forradalmának szükségszerűségéről a polgári demokratikus feladatok végrehajtásának érdekében. Ez az ideológia nemcsak arra vitt ál-anarchistákat és más szociáldemokratákat, hogy a mexikói és az orosz felkelés proletár jellegét tagadják, de ahhoz is vezetett, hogy azok a szervezetek, akik szakítottak a II. és III. Internacionáléval, pl. a KAI, ezt a kérdést tekintve mélyen megzavarodjanak.

Ha ábrázolni akarjuk, amit leírtunk, és ha azt vesszük mi forog kockán jelenleg Irakban, akkor láthatjuk, hogy a burzsoázia érdeke: osztályunk mindenféle megmozdulása ellen harcolni, egyetlen területre elszigetelni és bevetni ellene összes nemzetközi erejét (kurd nacionalisták, szövetséges erők, ENSZ, humanitárius és vallási szervezetek, stb.). Ez alkotja a tőke reprodukciójának politikai-katonai erejét, amelynek célja, hogy osztályunk homogenitásának minden megnyilvánulását elpusztítsa, megtámadva minden kifejeződésünket. A magunk oldalán nehéznek találjuk egyetlen egyesült erőként cselekedni, míg ellenségeink egy pillanat alatt képesek egyesíteni minden erejüket, hogy szétzúzzanak minket, amikor ez szükségesnek bizonyul.

Minden tevékenységünknek **- igazolva magunkat világ proletariátusként –** annak az elszigetelésnek a megtörését kell megcéloznia, amellyel a burzsoázia megkísérli, hogy iraki harcunkat korlátok közé szorítsa. Minden energiánkkal azon kell lennünk, hogy az ezen a területen folyó direkt akció az egész világra kiterjedjen. Meg kell szüntetnünk az elszigeteltséget, képtelenné kell tenni a burzsoáziát, hogy néhányunkat elszigeteljen, miközben osztálytestvéreink közönyösek maradnak máshol.

Most jobban kell, mint valaha **igazolnunk iraki harcunkat a világ proletariátus harcának egy momentumaként**. **Egyetlen testként**, egyetlen osztályként kell megmutatni magunkat, melyet a nemzetközileg ránk kényszerített életkörülmények, de leginkább a bérmunka eltörléséért vívott világméretű harcunk **egyesít**.

Sajnos még az alapelveinkkel állítólag egyetértő elvtársak között is találkozunk óriási értetlenséggel.

Rengeteg nehézségbe ütköztünk a közös plakát létrehozása során. A jelenlegi szektáns időszakhoz igazodva szervezeti ellenállásba, amely a plakát készítésétől és terjesztésétől való vonakodásban vagy a plakát csoportként való aláírása iránti felelősségvállalás téves megítélésében nyilvánult meg.

Néhányan még az információkban is kételkedtek, melyeket elvtársaink adtak. Többen bizonyítékokat (?!) követeltek állításainkra, mások egyszerűen tagadták az iraki felkelés proletár jellegét, vagy csak azon információkat fogadták el, amelyeket a polgári sajtó is részben megerősített. A nagy elvi kinyilatkoztatásokon túl, mi itt mindebben az államnak való alávetettség példáját látjuk: a polgári média információit inkább elfogadják, mint amiket harcos hálózatunk nehézségek árán közölt velünk.

A feladatot illetően is értetlenséggel álltunk szemben, amelyet elszigetelt tevékenységnek tekintettek. Mindazonáltal lehetetlen megérteni ennek a nemzetközi kezdeményezésnek az értelmét, anélkül hogy ne helyeznénk a nemzetközi tevékenységünk, harci közösségünk és **a kommunista nemzetközi akció szervezetének** igazolása kontextusába további akciók keretében.
A feladattal kapcsolatban még azt is szeretnénk egyértelművé tenni, hogy nem egy „innen oda szóló szolidaritási akcióról” van szó, hanem az "itteni" és "ottani" nemzetközi proletariátus akciójáról, az „itteni” és „ottani” ellenséggel szemben.

Végül a korábbi félreértések mellékterméke az lett, hogy ezt a proletár és kommunista tevékenységet közvetítésként, egyik vagy másik proletárcsoport melletti egyszerű reklámhadjáratnak tekintették, és nem pedig ellentámadásnak a világburzsoázia összeesküdött akciója ellen osztályunk egyik területi frakciójának elszigetelésére, és így megtörésére.

Általában a proletáregység egy parlamentarista és föderalista koncepciójával nézünk szembe, amelyben a kapcsolatok a nemzetközi akcióegység elősegítése helyett saját egyediségüket hangsúlyozzák kijelentve, hogy minden csoportnak és egyénnek ki kell kérni a véleményét a számos szlogen vagy aláírás mindegyikéről; anélkül, hogy belegondolnának: ez a kongresszus - és konferenciakoncepció a Szociáldemokráciára jellemző, gyakorlatilag szemben áll a harci közösséggel, és elfogadni ezeket a kritériumokat több ezer bénító kommunikáció útján, akkor a harci közösség parlamentté válna[1].

---

[1]) Itt kell válaszolnunk a kezdeményezést felvállaló kommunistákat ért régi vádaskodásra. Nem tagadjuk a proletár harci közösségen belül a viták szükségességét, a fentebb tett megjegyzéseink alapján. Természetesen fejlesztenünk és centralizálnunk kell ezernyi nemzetközi vitát. De a nemzetközi cselekvés megbénítása annak ürügyén, hogy minden részvevőnek bele kell egyeznie minden egyes megnyilvánulásba vagy értekeznie kell a mozgalom minden lépéséről, tulajdonképpen lehetetlenné tesz bármiféle cselekvést, különösen egy olyan időszakban, amikor nincsen a cselekvést

A nemzeti kurd parlament megválasztása döntő momentuma volt a világ burzsoázia osztályunk ellen elkövetett akciójának. Abban az időben ellenségeink nem szalasztottak el egy lehetőséget sem a provokációra és meghamísításra. A kurd és iraki média mindent elkövetett, hogy a proletárok fejében zűrzavart okozzon az internacionalista kommunista és a nacionalista álláspontok terén. A kampány csúcspontja kétségtelenül az volt, amikor különböző nacionalista rádióadók bejelentették – naponta több alkalommal - , hogy az IKCS felszólított a kurd választásokon való részvételre. Ez ellentmond annak a ténynek, hogy a kezdetektől fogva, régióbeli tevékenységünk az összes nacionalista és az összes parlament ellen irányult. Még egyszer leszögezzük, hogy szervezetünk <u>változatlanul a demokrácia és a nemzetek ellen</u> jött létre, ahogy alapelveinkben is áll, és bármely személy vagy csoport valamilyen választási kampány és/vagy nemzeti reformfolyamat keretében minket idézne, az közvetlenül programatikus alapelveink ellenében cselekszik. Legjobb esetben is tévedésről, vagy álláspontunk meghamisításáról, de legtöbbször a Belügyi vagy a Honvédelmi Minisztérium provokációjáról lehet szó.

Ahogy egy nagyon régi elvtárs mondta valamikor: egy lépés előre a mozgalmunkban sokkal fontosabb, mint egy tucat program. Marx és Engels nem várt konzultációra mindegyik kapcsolatukkal és elvtársukkal a közvetlen akció elindítása előtt, a nemzetközi mozgalom motiválása előtt, a Kommunista Kiáltvány megírásával és kiadásával 1847-ben.

* * *

Internacionalista kommunista csoportként a következő szituációval konfrontálódtunk:

Egyrészt iraki elvtársaink azt állítják, hogy az ő erejük a mi erőnk és épp ez a mi nemzetközi erőnk, amely a szövetséges ellenforradalmi erőket megakadályozza abban, hogy az állam helyi újra felépítését nyílt offenzívává változtassák. Még konkrétabban azt mondják, hogy közvetlen ellenségeiket (a kurd nacionalisták mindenféle irányzatát) az elvtársaink elleni szisztematikus támadásoktól az a tevékenység tartja távol, amit a IKCS és más internacionalista csoportok Európában végeznek, ez ugyanis sebezhetővé teszi a nacionalistákat.

Másrészt pedig, egy időben ezzel, megpróbálunk ilyen típusú közvetlen akciókat vezetni Európában és Amerikában. Habár közeli elvtársaink azt mondják erre, hogy nem látják értelmét ennek a tevékenységnek, nem bíznak információinkban. Egyetértenek, ha más aláírást is odatehetnek, vagy az egyik jelmondattal, de a másikkal nem. Ez a tevékenység számukra puszta propaganda, mely haszontalan a jelen helyzetben, mert manapság a proletariátust nem érdekli „itt”, hogy mi történik „ott”.

Röviden: amikor elvtársaink ragaszkodnak hozzá, hogy továbbra is nyomást gyakoroljunk a nacionalistákra, akkor nekünk több ezer szektáns, szervezet ellenes és individualista kifogással nézünk szembe, amelyek akaratlanul hozzájárulnak a világproletariátus avantgárdjának elszigeteléséhez és elvtársaink elnyomásához.

* * *

Összhangban a más internacionalista proletár csoportoknak tett felhívásokkal, a IKCS számos erőfeszítést tett, hogy az iraki területen folytatott tevékenységünket strukturáljuk és centralizáljuk összekötve a másutt folytatott tevékenységgel.

Szerény eszközeinkkel harcoltunk a terület különböző struktúráinak jobb centralizálásáért. Szembesülve Irakban a kommunikáció teljes hiányával (nincs nemzetközi posta és telefon összeköttetés) komoly erőfeszítéseket tettünk, hogy megtaláljuk a nemzetközi belső kapcsolattartás más módjait.

Figyelembe véve a területen tapasztalt események hatalmas nemzetközi fontosságát és a proletariátus állásfoglalásunkra gyakorolt befolyását, elhatároztuk egy új központi folyóirat

megjelentetését kurd nyelven, összekapcsolva azt a központi folyóirat és a programorientációs tézisek megjelentetésével arab nyelven. Ha lehetséges, akkor más proletár csoportokkal együttműködve kiadunk egy helyi lapot "Az Internacionalista proletár" címmel, hogy a direkt akcióknak és a propagandának az iraki területen nagyobb keretet adjunk.

A különböző országbeli harcosok által végrehajtott plakátkészítést és terjesztést hasonlóképpen kell értelmezni. A kérdés nem az iraki proletárokkal való „**szolidaritás**” volt, hanem inkább ugyannak a harcnak, érdeknek, közösségnek, erőnek kifejezése a **közös cselekvés**ben, a burzsoázia számára lehetetlenné téve, hogy „apránként” félresöpörjön minket.

Fontos számunkra, hogy különbséget tegyünk a **hamis szolidaritás**, ami a különböző országok munkásainak fiktív módon való összekapcsolásának látványos kommunikációja és a **hatékony szolidaritás** között, amely a közös harc eredménye.

Az olyan plakátok és röplapok, amelyek „itt” felszólítanak az „ottaniakkal” való szolidaritásra, együttérzésre, adomány- és aláírásgyűjtésre, levélírásra a kínzóinkhoz vagy segítséget kérnek a parlamenti képviselőktől egyáltalán nem zavarják a burzsoáziát, sőt támogatják például a szociáldemokrata politikát, amelynek az volt a szándéka, hogy mederbe terelje a proletár szükségleteket (pl. a bebörtönzött elvtársak kiszabadítása, az elnyomás visszaszorítása egy területen és az elvtársak harcáról szóló információ terjesztésének szükségessége). Ez lényegében polgári politika a proletariátus számára, mivel a Tőke elleni direkt akció szükségességét a burzsoáziával való együttműködéssé változtatja. Abszolút ellentétben áll ezzel a proletariátus direkt akciója, a kommunizmus a Tőke ellen. Ennek a cselekvésnek a része a röplapok és plakátok terjesztése, függően a tartalomtól és a formától, ha ez világméretű távlatba helyezve történik, és azzal a ténnyel összefüggésben, hogy a proletariátus csak egy módon képes szolidáris lenni osztálytestvéreivel: a „saját burzsoáziája” ellen vívott direkt akcióval. Ahelyett, hogy a másutt történő akciókkal való együttérzésre vagy annak csodálatára szólítanánk fel, a kommunista propagandának és agitációnak a célja a harc általánossá válásának lehetővé tétele és annak megmutatása, hogy itt és most az ellentmondás lényegében ugyanaz. Ha a proletariátus aktív más helyeken is, az nem a helyi sajátosságok eredménye, hanem a „mindannyiunkat” közvetlenül érintő általános okok. Ez azt jelenti, hogy „mi” tudunk és kell is cselekednünk. Plakátunk a bizonyíték, hogy az iraki proletariátus akciói megmutatták az egyetlen lehetséges módot, amellyel a háborúkat örökre el lehet törölni.

Nekünk iraki, iráni, angol, spanyol, német, francia, amerikai, stb. kommunistáknak ez a plakátozás több volt, mint egy plakátozás. Pontos és szerény kifejezése annak a világméretű erőnek, amivé a proletariátusnak célja megszervezni magát. A plakát egy időben a földgolyó különböző részein történő felrakásának, habár nagyon gyenge kísérletében a proletariátus **társadalmi ellenségét egy kevésbé biztos pozícióba kényszerítette, mint amelyben az harcolni szokott**. A nacionalista, humanista és egyházi szervezetek számára nincs is jobb tehát, minthogy „minden egyes proletárral” a „saját” kis nemzeti zászlaját illetően törődjenek (ez az, ahogy a burzsoázia látja).
Azzal, hogy a burzsoázia rá van kényszerítve, hogy a proletariátus direkt internacionalista akciójának futóhomokján harcoljon, képesek vagyunk megelőzni iraki harcunk szétzilálását, és felkészülni a jövőbeni harcokra.

Tehát nem plátói módon kell felszólítani a nemzetközi támogatásra, hanem - a proletár élcsapat minden szekciójának és a világ minden harcosának segítségével - **politikai ellentámadást** kell indítani a nemzetközi burzsoázia és azon kísérlete ellen, hogy a humanizmus és a nacionalizmus által elintézze néhány legjobb elvtársunkat.

Tehát még egyszer: ma az uralkodó defetizmus összekapcsolódik a szociáldemokrácia történelmi programjával, azért, hogy ennek a kezdeményezésnek a fontosságát tagadja. A szociáldemokrata politika lényege az ebben a konkrét kérdésben, hogy osztályunk, mint világméretű osztály gyenge tudatállapotát használja, hogy megsemmisítse a direkt akció minden lehetőségét és megossza a proletariátust azzal érvelve, hogy „minden országban objektíven különböző helyzetről” beszél, igazolásképpen az „itt és most” végrehajtható akció lehetőség elvetésére. A burzsoázia hallgatásra akarja kényszeríteni a proletariátust azáltal, hogy rákényszeríti a polgári közvetítési módokat (vagyis a tétlenséget) és bemagyarázza neki, hogy amit „itt” tesz annak semmi köze ahhoz, ami „ott” történik. Az egyetlen tennivaló a társadalom által a „szolidaritás” kimutatására felajánlott hagyományos csatornákat használni: „egy plakát az ottani helyzetről”, „egy plakát az itteni helyzetről az itteni embereknek”, egy tiltakozó levél, egy delegáció vagy egy kis pénz küldése…

A parlamentarizmus és direkt akció közti történelmi ellentét így játszódik le.

A parlamentarizmus és a demokrácia célja, hogy cselekvését maximálisan közvetítse, hogy elválassza a döntést a cselekvéstől és az elméletet a gyakorlattól, minden ország proletariátusának azt javasolva, hogy legális „szolidaritási” akciókat szervezzen…

A direkt akció és kommunizmus tábora pedig megpróbálja a közvetlen akciót ellenségével szemben erőszakosan alkalmazni, nem azonnali erőszak formájában (amennyiben az a vitatott nemzetközi plakátot illeti), hanem harcunk igazolásával saját területünkön, **közvetlen nemzetközi harccal**, harci közösségünk, **közös létünk igazolásával**, ami a burzsoázia számára elviselhetetlen.

Ha egy tucat ország proletárjai egységesen cselekszenek (a mai korlátok ellenére) és egy olyan akciót terveznek, amit közösen (ha lehet egy időben) ugyanazon ellenséggel szemben, az azonossággal szembesülve, ugyanazokért az érdekekért és célokért harcolva, az egy erőszakos ellentámadás a burzsoáziával szemben.

Tudatában vagyunk a különbözőségnek, amely az osztályunk által többé-kevésbé a világon elviselt agresszió és az ezekre a támadásokra való reagálás nehézségei között manapság létezik. Tisztában vagyunk vele, hogy ez a közös cselekvés, hasonlóképpen iraki harcunk centralizálása érdekében tett más közös tevékenységhez, csak egy kis része annak a rengeteg feladatnak, ami még ránk vár. Nyilvánvaló, hogy sokkal többet kell tennünk, az árral szemben, mint ezek a kezdeményezések azért, hogy megsemmisítsük ezt a minket fojtogató halálos rendszert.

Ennek ellenére és a nemzetközi proletár centralizáció szerkezetének tragikus hiánya kontextusában fontos, hogy hangsúlyozzuk: számos különböző hátterű elvtársunk kezdeményezte/elindította maguk centralizálását a szervezetellenesség és az uralkodó szektarianizmus irányával szemben. Így, együtt cselekedve megtapasztalhatták a proletariátus „Növekvő Egyesülésének” szükségszerű pillanatát, e halálos világ határozott eltörlésének szándékával.

Manapság jobban, mint valaha szükségünk van a gyakorlati direkt akció e közösségére. Láncszemei a közös tevékenységben kovácsolódnak, ezekből a láncszemekből fognak a proletariátus nemzetközi kommunista szervezetének magjai kinőni és az embertelen barbárságot lerombolni, aminek alá vagyunk vetve.

Éljen a világméretű társadalmi forradalom!

Viva la revolución social mundial!

Es lebe die soziale Weltrevolution!

Long live worldwide social revolution!

Vive la révolution sociale mondiale!

Tegnap, az 1991. március 7.-i iraki forradalmi felkelés, a háború és az összes tőkés erő ellen, megmutatta a világ proletariátusának az egyetlen utat, amellyel az összes háborút örökre ki lehet iktatni.
A barikád túloldalán, mint mindig, most is egységesek a Tőke erői, hogy osztályautonómiánkat eltiporják.
Ma, 1993. március 7-én minden nacionalista, demokrata, pacifista és humanitárius szervezet folytatja a mozgósítást, hogy minket Irakban, Jugoszláviában, Szomáliában, El Salvadorban, stb. megtörjenek.

Nemzetközi segítség = a proletariátus lefegyverzése és elnyomása
Kurd nacionalisták = Baath Párt = ENSZ
Ha patrióta vagy, gyilkos vagy!
Le a kurd parlamenttel és minden állammal!

Társadalmi világforradalmat!

Internacionalista Proletárok

k i a d v á n y a i n k

Kommunizmus n°5
Organe Central du GCI en hongrois

- Albánia : A proletariátus a burzoá állam ellen
- A burzoázia gyöngyszemei
- Ad' nélküli ország
- A kapitalista állam fejlődésének néhány
- Időszerű példája

Communisme N° 53
Organe Central du GCI en français

- Capitalisme est égal au terrorisme contre l'Humanité
- Nous soulignons:

Algérie: "Il n'y aura pas de vote,même si nous devons tout brûler!"

Contre les festivités du Premier Mai

Al Shuíaa n° 6
Organe Central du GCI en arabe

- Caractéristiques générales des luttes actuelles
- Quelle réduction du temps de travail
- «Ils nous parlent de paix... ils nous font la guerre!»

Tracts du GCI

Comunismo n° 5
Organe Central du GCI en portuguais

- Contra as cimeiras e anticimeiras
- Gênova: o terrorismo democrático em plena ação
- Proletariados de todos os paises:
- a luta de classes na argélia é a nossa luta!
- Um bom cidadão

Communism n° 2
Organe Central du GCI en kurde

- General characteristics of the struggles of the present time.
- Revolutionary terror based on the human needs in opposition with the workers' rights and liberties.
- Down with alienation of the terrestrial and celestial world.

Long live the human community !

Kommunizmus N° 2
Organe Central du GCI en allemand

- Faschistisch oder antifaschistisch,,,

Die Diktatur des Kapitals ist die Demokratie

- Arbeitsdenkschrift: «Jüdische Arbeiter, Kameraden» (1943)
- Es war einmal ein Strafanstaltprojekt
- Direkte Aktion und Internationalismus
- Nach einer

Synthese unserer Grundsätze

Comunismo n° 49
Organe Central du GCI en espagnol

- Contra el terrorismo de estado, de todos los estados existentes
- Acerca de la lucha en Argentina
- Subrayamos:

Contra el premio Nobel de la paz

Paz y ayuda humanitaria=explotación sexual

Argelia: «No habrá un solo voto...»

Communism n° 13
Organe Central du GCI en anglais

- Notes against the dictatorship of the economy
- The Economy is in crisis... May it die!
- Death to recovery!
- An invariant position of the communists:

DOWN WITH LABOR!

- On the praise of work.
- Slogans foreign to the proletariat.
- Alienated workers' consciousness.

!!!Új kiadványunk!!!

Komounismos N°1
Organe Central du GCI en Grec

- Vive le communisme!
- Qui sommes nous ? (Présentation du GCI)
- Contre le mythe des droits démocratiques.
- Quelles réduction du temps de travail ?
- Certains exemples du progrès de l'Etat capitaliste.
- Synthèse de nos positions
- Activité humaine contre travail

A demokratikus jogok és szabadságok semmi egyebet nem jelentenek, mint a tőkés társadalmi viszonyok jogi szentesítését, úgy hozva egymással kapcsolatba az embereket, mint áruk eladóit és vásárlóit, és különösen, mint a munkaerő áru eladóit és vásárlóit. Ez a jogi rögzítés a proletariátus, mint osztály gyakorlati tagadása. Az áruk tulajdonosai jogilag szabad és egyenlő felekként találkoznak. Csakhogy a szabadság és az árutulajdonosok közti egyenlőség e viszonyai valójában a burzsoázia és a proletariátus közötti viszony rögzítését jelentik, melyben a burzsoák a termelőeszközök kizárólagos birtoklói, a proletároknak pedig semmijük nincs a saját munkaerejükön kívül. Ami a magántulajdon uralma a burzsoázia számára, az a teljes kisemmizettség a proletariátus számára. Ideológiai mechanizmusként a demokratikus jogok és szabadságok megerősítik, és valóságossá teszik a proletariátus atomizálását, szétdarabolását szabad állampolgárok sokaságára, munkaerő-eladókra, akik csak akkor találnak vásárlót, ha munkaerejükre a tőkének szüksége van saját értékesüléséhez.

A demokratikus jogok és szabadságok a szabad és kölcsönös versenyt kényszerítik a proletárokra, akiknek választaniuk kell: vagy egyre több értéket izzadnak ki, vagy éhen halnak. A demokratikus jogok és szabadságok a kényszerítés eszközei, az erőszak és a zsarnokság eszközei, amelyek a demokrácia – tehát a burzsoá uralom – fontos fegyvereit alkotják.

IKCS, Programorientációs Tézisek. 12

„Ezt a küzdelmet szemlélve, nekünk, akiknek még ezután kell csak a magasságokba szítanunk a tüzet, mindenekelőtt kettőt kell megtanulnunk a szemünk előtt lefolyó eseményekből.

Először is azt, hogy az ellenforradalomban egységes a burzsoázia. Nem választják el még az ellentétes rablóérdekek sem. Míg a kalmárszocialisták, akik zászlójukra a burzsoázia megdöntése helyett, a konkurencia fojtogatásától menekvő kiskereskedők módjára: az élni és élni hagyni jelszavát írták, addig a burzsoázia nemzetközi egységbe tömörül a forradalom ellen.

A burzsoázia a felszabadulást megkezdő proletárokkal szemben rögtön nemzetközi lesz, annál inkább érdeke tehát a munkásoknak és a falusi szegénységnek, hogy nemzetközi egységgel védjék a maguk felszabadulását jelentő forradalmat… Másodszor azt kell megtanulnunk a sok forradalmi tanulnivaló közül, hogy nekünk mindjárt ott kell kezdenünk, ahol orosz proletár testvéreink a proletárforradalom kilencedik hónapjában tartanak. Minden várakozás, minden habozás és minden kímélet nélkül véglegesen végezni kell a burzsoáziával. Kímélet és kegyelem nélkül, mert minden kímélet és kegyelem csak proletárvérbe, munkáséletbe kerül az ellenforradalom folyamán. A munkásosztály nem tudja visszafizetni amúgy sem a burzsoáziának mindazt a vérszopó. kegyetlenséget, amelyet békében és háborúban egyaránt véghezvitt vele szemben.”

Szamuely Tibor: Tanuljatok az ellenforradalomból